PHỤ ÁI 26

Hành trì thuyết giảng lý phân minh
Ý chí triển khai rõ chánh tình
Nguồn đạo không ngừng gieo chánh pháp
Công phu thực hiện điển hoà minh.

Hoà minh thức giác chơn tình
Khai thông đời đạo do mình diễn ra
Bên trong sẵn có chơn tà
Triển khai minh cảm tự hoà Hư Không
Lý Trời siêu diệu mênh mông
Tiến lên học hỏi thiên tòng giác minh
Thế gian lý luận tạm tình
Bầy thêm vọng động giam mình nơi nơi
Ơan than trách Đất than Trời
Bất minh chơn lý xét đời gắt gao
Đâu dè thiên kế nhiệm mầu
Cao sâu dạy dỗ tạo tàu về quê
Siết rên càng lại bối bê
Bình tâm chấp nhận hướng về Hư Không
Sửa mình tránh khỏi ước mong
Lấy không làm đích khỏi tòng ngoại lai
Khai thông tự giải dồi mài
Sửa sai tiến bước lập đài thanh cao
Âm thinh lắm cảnh lắm màu
Qui về một cội thâm sâu đạo đời
Tu thời chơn lý không rời
Đạt nơi thanh tịnh học nơi dung hoà.

Montreal, ngày 05-07-80

PHỤ ÁI 26

Hành trì thuyết giảng lý phân minh
Ý chí triển khai rõ chánh tình
Nguồn đạo không ngừng gieo chánh pháp
Công phu thực hiện điển hoà minh

Hành trì thuyết giảng lý phân minh

Chúng ta thực hành trì chí đạt tới sự sáng suốt thuyết giảng, lý nó mới phận minh, vững. Không có thực hành thì lý không vững.

Ý chí triển khai rõ chánh tình

Ý chí chúng ta được tập trung, mới triển khai được. Rõ chánh tình: rõ sự thật như vậy.

Nguồn đạo không ngừng gieo chánh pháp

Nguồn đạo luôn luôn phát triển trong khối óc của chúng ta, tâm tư nguồn đạo luôn luôn phát triển trong khối óc của chúng ta, tâm tư không ngừng gieo chánh pháp: Tìm con đường sáng suốt mà đi.

Công phu thực hiện điển hòa minh

Chúng ta phải công phu, phải tu, phải thực hành, thực hiện cái điển mới hòa minh. Các bạn không có công phu, mà dùng lý luận nói, không có bao giờ thu hút, và làm cho người ta được mở tâm mở trí nhẹ nhàng. Khi chúng ta có thực hành, chúng ta mới thấy rằng luồng điển từ hạ thừa, trung thừa, thượng thừa, hoá giải thăng tiến đi lên rõ rệt, mới rút người ta được. Nếu mà chúng ta không tu, dùng lý luận phán xét, thì không thể nào hòa minh được. Cho nên phải có sự dày công đóng góp, trí tuệ mới khai, thực hiện được Bi Trí Dũng, lúc đó nó mới mở nó mới độ người cứu người. Muốn cứu người phải cứu mình trước. Cho nên có câu: "Bản thân bất độ, hà thân độ," chúng ta lo tu mới độ người khác được. Nếu không lo tu, không độ người khác được. Cứ dùng lý luận sao chép sách kinh này, sách kinh kia, sách kinh nọ, nói cho hay, nhưng hành không đúng, làm sao thấy được, làm sao rõ được nguyên căn nguyên lai của chúng ta? Chúng ta thấy rõ những cái nghiệp lôi cuốn chúng ta, và làm cho chúng ta càng ngày càng trì trệ và chậm tiến, kém thông minh, và cứ bo bo bảo vệ một lề lối và không phát triển đúng hợp thời sự văn minh Hư Không Thanh Điển ở bên trên.

Hoà minh thức giác chơn tình
Khai thông đời đạo do mình diễn ra

Hoà minh thức giác chơn tình: khi mà thanh điển chúng ta hoà được và sáng suốt, thì thức giác chơn tình, hiểu rõ chơn tình là cái gì?

Khai thông đời đạo do mình diễn ra: Lúc đó chúng ta khai thông đời đạo, lúc đó mới thức giác rằng do khối óc chúng ta mà diễn ra mà thôi. Nếu chúng ta không tu, không sửa , không thanh lọc khối óc thì làm sao chúng ta thấy, dùng lý luận bên ngoài thì làm sao thấy được?

Bên trong sẵn có chơn tà
Triển khai minh cảm tự hoà Hư Không

Bên trong sẵn có chơn tà: Bên trong sẵn có chơn, có tà rõ ràng, mà nếu chúng ta không triển khai, không minh cảm, không hiểu chơn là gì? tà là gì? không hiểu vô cùng của chơn là gì? vô cùng của tà là gì? Lúc đó chúng ta triển khai minh cảm rồi thì chúng ta mới tự hòa Hư Không, trở về thanh tịnh, thanh nhẹ luôn luôn. Lúc nào cũng ở trong thanh nhẹ để hoá giải.

Lý Trời siêu diệu mênh mông
Tiến lên học hỏi thiên tòng giác minh

Lý Trời siêu diệu mênh mông: Lý Trời lúc nào cũng siêu diệu mênh mông, nếu không thực hành để tiến lên học hỏi từ ly từ bước, thì làm sao theo được cái ý Trời để học, để hiểu?

Thế gian lý luận tạm tình
Bày thêm vọng động giam mình nơi nơi

Thế gian lý luận tạm tình: Thế gian nói vô trách nhiệm, nói chuyện đời này kia kia nọ, tạm mà thôi, không biết được tròn, chỉ biết được một góc.

Bày thêm vọng động giam mình nơi nơi: Bày thêm cái tâm tình vọng động, rồi tự giam nó, đi nơi nào cũng tự giam hãm lấy mình. Lý luận không, mà không có thực hành, làm sao thông?

Cho nên chúng ta vừa nghiên cứu vừa thực hành, thì chúng ta không bị giam mình, không bị thì chúng ta khỏi.

Oán than trách Đất than Trời
Bất minh chơn lý xét đời gắt gao

Chúng ta không có oán than. Giam mình rồi đâm ra bất minh, rồi oán than trách Đất than Trời. Chúng ta trách Đất than Trời mãi mãi. Bất minh chơn lý xét đời gắt gao. Không biết chơn lý là gì. Rồi thấy cái đời càng ngày càng khó. Chính mình khó, mà cứ cho đời là khó. Cho nên thường thường tôi nói với các bạn rằng: Chúng ta dòm cái cây trong cơn gió thổi đó, tưởng rằng lá cây cục cựa sao? Không! Cái tâm chúng ta cục cựa, tâm chúng ta động, chứ không phải cái lá động. Khi mà các bạn hiểu là cái tâm của các bạn động, thì các bạn dễ minh mọi sự việc. Cái lá nó không động, bởi vì nó làm việc theo chiều hướng phận sự của nó, thích thú của nó thì nó không bao giờ thấy nó động. Mà vì sao mới thấy động? Mình đứng ngoài, mình dòm vô phê phán, thấy động, mà rồi mình cũng chạy theo cái chuyện động, thành ra cái tâm chúng ta động, chứ không phải cái lá động. Khi chúng ta hiểu được tất cả mọi sự việc đều là phận sự của nó, đều là chiều hướng tiến triển của nó, trong cái định luật Tham Sân Si Hỷ Nộ Ái Ố Dục. Bản tánh của con người cũng vậy, cũng trong định luật của nó. Chúng ta hiểu rõ thì chúng ta dòm chúng ta biết đó nó đang học nơ đang tiến triển tới đó mà thôi, chứ không có gì hơn, thì chúng ta hiểu được rồi, thì chúng ta đâu có động. Nếu chúng ta không hiểu, chúng ta trách móc là chúng ta động. Mà chúng ta hiểu mọi sự việc đương nhiên nó như vậy, nó phải qua như vậy rồi nó tiến lên, thì không có sao, chúng ta thấy đời dễ dãi. Đó là phương tiện

để dìu dắt chúng ta, chớ không phải là gắt gao đối với chúng ta. Chính chúng ta động, chúng ta cảm thấy gắt gao mà thôi. Cho nên các bạn tu rồi, các bạn thấy sự thanh tịnh là quan trọng. Khi mà các bạn biết được sự thanh tịnh và sử dụng sự thanh tịnh, thì không bao giờ các bạn bị kẹt.

Đâu dè thiên kế nhiệm mầu
Cao sâu dạy dỗ tạo tàu về quê

Đâu dè thiên kế nhiệm mầu: Cho nên chúng ta động, chúng ta oán trách đủ thứ, thì đâu dè thiên kế nhiệm mầu, là ông Trời sắp đặt có đường lối rõ ràng. Đưa chúng ta xuống thế gian, cho chúng ta học hỏi những sự mầu nhiệm.

Cao sâu dạy dỗ tạo tàu về quê: Tạo đường lối cho chúng ta trở về Nguồn Cội. Nếu mà ông Trời còn ngu hơn chúng ta, thì chúng ta đâu có học làm gì? Ông phải khôn! Ông làm chuyện rất đơn giản mà chúng ta không hiểu, xảy ra rồi mới biết. Cho nên nhiều người tiên tri, làm được bài tiên tri, mà không biết chuyện đó, đúng ngày, đúng giờ, nó ra như thế nào? Không thể hiểu được. Chuyện xảy ra rồi mới hiểu.

Bây giờ bản thể chúng ta, về sự tri giác của chúng ta, có sẵn trong đầu óc của chúng ta đây, mà cũng chưa hiểu ta nữa, để chừng nào xảy ra sự việc đó rồi mới biết sự sai lầm chính tôi đã làm, tôi đã chậm trễ, tôi đã lười biếng nên mới có ngày nay. Khi mà chúng ta hiểu được sự chậm trễ của chúng ta rồi, chúng ta mới thấy rằng chuyện của Bề Trên sắp đặt rất hay, rất tinh vi. Có một chút xíu đó mà chúng ta bước qua không lọt, tiến không nổi, cả ngày cứ dậm chân tại chỗ là tại vì chúng ta chậm lụt, lười biếng, nhưng mà không thấy. Có qua rồi mới thấy, mỗi người đều có sự lầm lỗi ở chỗ đó, nhưng mà chúng ta từ từ tu rồi sẽ thấy, thấy rõ hơn càng ngày càng thấy rõ. Cho nên phải cần sự thực hành, tự sửa chữa, chớ tự nhiên không thể nào đạt được.

Siết rên càng lại bối bê
Bình tâm chấp nhận hướng về Hư Không

Siết rên càng lại bối bê: Khi mà chúng ta càng ngày càng siết rên việc này việc kia việc nọ, càng lại bối bê, thấy càng lôi thôi hơn nữa. Ta chấp nhận để học để tiến. Biết mình là chậm, biết mình là xấu, thì dễ tiến hơn. Khi mà chúng ta không biết chúng ta xấu, chúng ta chậm trễ, thì không bao giờ chúng ta tiến. Tu hoài cũng vậy đó, mà làm hoài cũng ngu. Mà biết chúng ta bê bối, chậm trễ, lúc đó chúng ta mới có cơ hội tiến hoá.

Bình tâm chấp nhận hướng về Hư Không: Chúng ta thấy mọi việc rồi sẽ trở về Không, chúng ta phải giữ lề lối đó, chúng ta mới học được sự sáng suốt của chơn lý.

Sửa mình tránh khỏi ước mong
Lấy Không làm đích khỏi tòng ngoại lai

Chúng ta phải sửa chúng ta để tránh khỏi những sự ước mong, đặt những sự ước mong, hy vọng ở tương lai, làm cái gì gì, tu để làm Phật, này kia kia nọ. Không! Không có hy vọng! Những mà chỉ sửa mình để tránh khỏi sự ước mong. Đặt sự ước mong mà không hành thì nó động thêm. Có nhiều người vô tu, còn xin này kia, hay tôi mong tu giỏi như ông kia, hay giỏi như bà kia, đó là tôi ước mong. Càng ngày càng động, nó càng chậm trễ. Mà sửa mình thì tránh khỏi. Không có đặt vấn đề ước mong. Không có đặt cái cầy trước lỗ mũi con trâu, nhưng để đằng sau kéo thì nó có tiến triển hơn. Thấy không? Chớ đặt cái cầy trước mũi, thì làm sao tiến? Muốn được liền! Muốn được liền! Làm sao được! Không được! Phải từ từ sửa.

Lấy Không làm đích khỏi tòng ngoại lai: Chúng ta lấy Không làm đích, không tòng ngoại lai. Không có tòng nhưng tư tưởng của người khác, những sự thành công của người khác, mà chúng ta cứ đem vào

ước mong, cái đó tu trong động, thì làm sao tu? Quá động! Quá ngu xuẩn! thì làm sao tu? Chúng ta phải sửa từ từ đi đến rồi mới hoàn thành sự việc, và sự thành công đó mới về với chúng ta. Còn cái này cứ đặt người nay hay hơn tôi, người đó giỏi hơn tôi, làm sao tu được? Không thể tu được! Cái đó là tạo cái ngu cho mình mà thôi. Còn không chấp nhận học để đi tới là không bao giờ đạt được.

Khai thông tự giải đổi mài
Sửa sai tiến bước lập đài thanh cao

Khai thông tự giải đổi mài: Tự hành rồi nó mới khai thông lúc đó chúng ta giải tất cả những sự trược ô, rồi đổi mài trong chu trình tiến hóa.

Sửa sai tiến bước lập đài thanh cao: Chúng ta sửa sai, chúng ta tiến bước. Lập đài thanh cao: lập một tâm tư sáng suốt, đứng trước mọi sự động loạn, đau khổ, so đo, nhưng tâm ta vẫn giữ sự thanh thản tiến hóa.

Âm thinh lắm cảnh lắm màu
Qui về một cõi thâm sâu đạo đời

Âm thinh lắm cảnh lắm màu: Ở thế gian, những lời nói đều khác nhau, nhưng mà lắm cảnh lắm màu, rốt cuộc rồi cũng qui về một cõi thâm sâu đạo đời. Phải trở về sự siêu diệu, từ đời qua đạo đều có sự thâm sâu ở bên trong. Mối mối phải qui về một cõi.

Tu thời chơn lý không rời
Đạt nơi thanh tịnh học nơi dung hòa

Tu thì không bao giờ rời bỏ chơn lý, phải lấy sự thật làm chơn ngôn để tự sửa mình.

Đạt nơi thanh tịnh học nơi dung hòa: Đạt cái thanh tịnh và học sự dung hòa tiến triển của nội tâm, chúng ta càng ngày càng mở càng thanh nhẹ, chớ không phải chúng ta học để đấu lý với thiên

hạ, học để ăn thua với thiên hạ, chúng ta không có cái đó, chúng ta phải sửa mình, chúng ta phải khiêm tốn. Chúng ta thấy rằng cái gì chúng ta cũng phải cần học, bất cứ ở đâu đến, chúng ta cũng phải học để tiến. Nhưng mà học bằng cách nào? Chúng ta hành trì cái phương pháp để mở tiến, là cái phương pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, lấy tiêu chuẩn để khai triển tâm linh. Khi chúng ta khai triển tới đó, chúng ta hiểu tới đó cũng đủ rồi, rồi lần lượt chúng ta sẽ hiểu thêm, phải tu thêm vã mới hiểu thêm nữa. Còn nếu không tu thêm, làm sao hiểu thêm được? Không chịu hành mà muốn biết hết mọi sự việc. Làm sao được? Phải từ từ chứ! Cho nên các bạn phải hiểu rõ rằng: K h ô n g nên gấp! Cái gì ở thế gian cho chúng ta thấy, việc gì chúng ta thiếu thốn, thì chúng ta uất ức. Chưa đạt tới sự công bằng của Trời Đất, thì uất ức, rồi muốn đi tới sự công bằng đó, uất ức. Nhưng mà các bạn gấp rút chừng nào thì nó chậm lụt chừng nấy. Hỏi tại sao vậy? Cứ đòi đi tới mà không chịu hành. Nó phải đi từ cái một rồi tới cái hai, mới tới ba. Nó đi lần lần mới giải quyết được. Chứ không chịu giải quyết, không chịu hành, mà muốn đạt tới một cái rột, làm sao được? Phải có sự dày công. Ở thế gian cho chúng ta thấy một người giàu có, họ cũng khổ trí lắm họ mới có được. Một vị lực sĩ đi nữa, họ cũng phải học, họ phải hành, họ phải khổ hạnh luyện tập rồi họ mới mạnh được. Còn chúng ta không có luyện tập, rồi cứ cầu Ơn Trên cho tôi, rồi tôi được. Đâu có được!

Căn nguyên của chúng ta có tốt cách mấy đi nữa, trước kia chúng ta làm gì, làm vua, làm chúa, làm con ông Trời, này kia kia nọ cũng vậy đó. Bị sa đọa xuống thế gian, phải thực hành để đi tới, phải sửa mình để đi tới, phải chịu đựng những sự bầm dập nó mới tiến tới. Chớ không nên nói: Cái căn cỏ tôi nhẹ rồi tôi đạt được. Không được đâu! Phần nào cũng phải học. Cái căn cỏ nhẹ trên Trời xuống thế gian để làm gì? Xuống thế gian phải đồng học như mọi người, phải thực hành như mọi

người, mới tiến tới được. Chớ không cho ta đây là số một, không có điều đó!.

Cho nên tôi tu tới ngày nay, tôi thấy tôi dốt nát, tôi thấy tôi cần học rất nhiều. Nhờ các bạn, tôi mới được tu. nhờ các bạn tôi mới hiểu đạo càng ngày càng nhiều hơn. Một sự đóng góp vô cùng triền miên để dạy dỗ tôi. Tôi rất cám ơn được gần các bạn, tôi rất sung sướng được học bởi các bạn. Nếu tâm tư mọi người đều như thế đó, thì chúng ta chỉ có tiến triển, chớ không có thụt lùi, không bao giờ đi thụt lùi, không có bị cảnh sa đọa. Tự đắc là sa đọa. Cho ta hay, cho ta giỏi là bị sa đọa. Cho ta minh, người khác tối là không được. Cũng phải học, phải hòa đồng để học, để tiến triển, bởi vì chơn lý là vô cùng tận, chúng ta phải học. Không có giới hạn. Nếu chúng ta cho đó là được, là chúng ta đã giới hạn chơn lý rồi, chơn lý đâu còn có giá trị gì mà chúng ta ca ngợi vô ích. Thấy không? Chúng ta không được quyền giới hạn và cái việc hành chúng ta không được dậm chân tại chỗ. Phải tiến mãi! Phải tiến mãi!.

Cho nên các bạn có cơ hội để đàm đạo trong tình thương của bạn bè để tìm sự thâm sâu sẵn có trong nội tâm chúng ta, thương yêu và xóa bỏ hận thù để đi tới sự sáng suốt dần giải tâm linh tiến hóa rõ rệt.

Cho nên những người tu mà hành cho đúng là người chỉ tu sửa lấy người mà thôi chớ không được quyền sửa người khác.

Cho nên chúng ta càng tu, thì càng được học hỏi nhiều. Nếu chúng ta giữ cái lập trường như vậy thì sẽ học hỏi được nhiều. Còn nếu lập trường chúng ta ngược lại: Chúng ta muốn chủ trị, muốn giáo dục thiên hạ, muốn đè đầu thiên hạ, cái đó không bao giờ được tiến đâu. Bạn chỉ nói nghe hay, đúng như vậy, mà giới hạn rồi, không có tiến nữa. Bạn hòa đồng để học thì bạn mới tiến. Ông

Trời còn phải phân thân xuống thế gian để học, mà nếu chúng ta giỏi, rồi vậy cho ông Trời ở đâu? Ông Trời còn phải phân thân là ông Trời đưa phần Hồn của chúng ta đây xuống lẫn lộn với vạn linh tại thế, lẫn lộn với sự yếu hèn mê muội, và để dần dắt sự yếu hèn mê muội đó trở về tự giác, sáng suốt.

Chúng ta đang trù trì trong cái Tiểu Thiên Địa này, vạn linh hợp nhứt trong này, chứ không phải là đơn giản đâu. Không phải là một mối đâu, nó nhiều giềng mối ở trong này, chúng ta phải khai thông nó và để cho nó sáng suốt hơn, và để cho nó vươn lên, vượt khỏi những sự yếu hèn chậm lụt, thiếu sáng suốt.

Cho nên chúng ta bằng lòng và nghiên cứu cái đường lối tu, thì chúng ta phải tự mở rộng lấy mình, không nên eo hẹp, không nên dùng cái hạnh trì tăm tối mà dùng cái hạnh cao siêu, tha thứ, giúp đỡ, xây dựng, nó mới khai mở, khai mở cái tánh tình chậm trễ, sai trái của chúng ta, chúng ta mới hòa mình được, mới hòa với mọi nòi, mọi giới để học hỏi thêm.

Cho nên các bạn được cơ hội, được sự may mắn để tụ họp hàng tuần và đánh thức lấy tâm linh của chính mình, để hiểu chiều sâu của chơn lý, rồi chúng ta mới dấn thân vào đó để hành trì tiến đạt. Chúng ta thấy thời gian rất gần. Càng thấy thời gian rất cần thiết, càng cấp bách là càng cố gắng thực hành mà thôi. Chúng ta cố gắng là cố gắng bằng cách nào? Thiên hạ hồi mới tu thì để tới giờ mới tu, nhưng mà chúng ta tu liên tục trong ý chí. Ý chí chúng ta liên tục, đó là gấp lắm rồi, đó kêu là liên tục. Ý chí chúng ta hành trì tu, lập hạnh thanh nhẹ, hành trì tu, buông bỏ sự tối tăm chậm trễ, so đo và thiếu sáng suốt. Chúng ta còn vun bồi sự sáng suốt, bất cứ việc gì xảy đến, chúng ta nói: "Chúng ta sai, chẳng cơ ai sai" sự sai lầm của chính mình trước hết, không nên nghĩ sự sai lầm cho người khác, mà phải nghĩ sự sai lầm của

chính mình mới được. Nếu không nghĩ sự sai lầm của chính mình, thì tất cả mọi sự việc không bao giờ có sự thành công. Dồn cục, rồi đụng chạm lấy nhau, không có tiến. Đó! cho nên chuyện ở đời, các bạn tương hội với nhau, mưu sinh cũng nhau, rồi chung sống trong một mái nhà để tìm một lối thoát chung, nhưng mà người này không chịu sửa, người kia không chịu sửa. Vậy chớ ai nhịn cho ai để tiến? Trong sự cạnh tranh đem lại cái gì? Hai người ở trong nhà mấy thước đất mà còn cạnh tranh hơn thua từ ly từ tí, rồi tiến ở chỗ nào? Chúng ta cần bằn bạn để tiến, hòa cảm bằn bạc để tiến, tìm hiểu sự sai lầm của mỗi cá nhân, thì lúc đó chúng ta mới học, được cái đường lối tiến triển sáng suốt. Còn nếu các bạn không chịu ngồi lại với nhau để bằn bạc và tìm hiểu sự sai lầm của chính mình, thì chắc khó tiến, rồi gây sự đổ vỡ. Không tiến triển nổi. Ngay vợ chồng trong gia đình, cha con, anh em cũng vậy, đừng nói chuyện hùn làm ăn. Không cởi mở làm sao tiến? Phải cởi mở, phải học nhẫn. Tất cả kinh tế, chính trị, quân sự cũng là Bề Trên an bài, làm thành một bài học, và chịu sự tham muốn của chúng ta và cho chúng ta học để tiến mà thôi. Đó, mới thấy tình thương của Thượng Đế đối với chúng ta như thế nào. Bất cứ muốn học cái gì, Ngài cho học cái nấy. Muốn phát minh cái gì, Ngài cũng chịu theo và cho chúng ta học. Trong cái chiều tiến của nó để cho nó học, và nó biết lấy nó, nó sửa sái sự sai lầm của nó.

Cho nên thấy ông Trời, Đấng Cha Lành không phụ chúng ta, nhưng mà chúng ta phụ Ngài mà thôi.

Cho nên các bạn tu rồi, các bạn mới thấy Ngài đã lo cho chúng ta rất nhiều, cho chúng ta nhiều cơ hội, nhiều kế hoạch, chỉ đường mở lối cho chúng ta tiến đi lên, nhưng mà chúng ta không chịu tiến, thì chúng ta chỉ dậm chân tại chỗ.

Cho nên nhiều người tu, càng ngày càng tu càng sup đổ là vì sao? Vì lười biếng, chậm trễ. Mà lười

biếng, chậm trễ do ở đâu? Do cá tánh độc tài, xấu xa, ghen ghét, nó làm cho các bạn trì trệ và không tiến được.

Cho nên phải khai nó ra, mở cho nó sáng suốt, để cho nó căng ngây căng nhẹ nhàng.

Cho nên chúng ta phải thực hiện tình thương và đạo đức và thương yêu. Càng thương yêu thiên hạ, lại càng phải sửa mình, mới có một phẩm chất sáng suốt để thương yêu người ta. Phải thương yêu trong xây dựng giúp đỡ mới là tốt. Còn thương yêu tạm bợ để lợi dụng thì không tốt, không bao giờ tiến triển.

MẪU ÁI 26

Chẳng còn ước nguyện cầu mong
Tự mình thanh lọc khai vòng điển quang
Lý kia sáng suốt tự bàn
Cha Lành ban rải tâm an đạo đời.

Cương quyết tự sửa mình thăng tiến không ngừng trong nguyên lý sanh tồn của đời lẫn đạo.

Thực hành mới rõ thấp cao
Muôn màu như một trăng sao chuyển hòa
Càn Khôn Vũ Trụ chẳng xa
Nằm trong duy thức tự hòa đến nơi.

Biết được nguyên lý thì chỉ có một không hai, đạo nào cũng vậy, tự mầy khai tâm.

Không đi không tiến không tầm
Làm sao hiểu rõ dương âm thế nào
Âm dương thuần tiến chẳng cao
Trong ta có sẵn hợp màu đạo tâm.

Tu mà không hành thì cũng như không, lý thuyết và thực hành phải đi đôi thì mới có cơ hội học hỏi rõ rệt hơn.

Tình thương ban rải tùy cơn
Mẹ vì con trẻ chẳng hờn nhờn gian
Mong con sớm xét luận bàn
Con đàng chánh giác là đàng qui tâm.

Sự kiên nhẫn bằn bạc của người Mẹ Hiền, luôn luôn hướng dẫn và chờ đợi mức tiến của người con.

Montreal, ngày 05-07-80

MẪU ÁI 26

Chẳng còn ước nguyện cầu mong
Tự mình thanh lọc khai vòng điển quang
Lý kia sáng suốt tự bàn
Cha Lành ban rải tâm an đạo đời.

Chẳng còn ước nguyện cầu mong

Không còn sự ước nguyện cầu mong nữa. Sửa mình để tiến mới là chánh.

Tự mình thanh lọc khai vòng điển quang

Càng ngày càng sửa mới càng sáng suốt.

Lý kia sáng suốt tự bàn
Cha Lành ban rải tâm an đạo đời

Lý kia luôn luôn sáng suốt tự bàn, lý Trời luôn luôn siêu diệu thậm thâm sáng suốt, chúng ta phải nhìn nhận sự việc đó.
Cha Lành ban rải tâm an đạo đời: Bề Trên đã ban rải tâm chúng ta an, từ đời qua đạo cũng vậy. Khi mà chúng ta bằn bạc trong sự sáng suốt thì tâm nó mới an.

Cường quyết tự sửa mình thăng tiến không ngừng trong nguyên lý sanh tồn của đời lẫn đạo. Phải cường quyết mới được! Không cường quyết không bao giờ tiến tới. Đặt vấn đề lập trường như vậy thì

nó phải đi từ từ, không nôn. Nếu căng nôn thì các bạn tu càng ngày càng thụt lùi mã thôi. Mà chúng ta tu liên tục hai mươi bốn trên hai mươi bốn, lâm sao từ từ, bây giờ được một tiếng, hai tiếng là ít nhứt mới là ý chí, nói về ý chí của các bạn. Tôi tu hồi đó một tiếng, hai tiếng, bây giờ lần lần hai mươi bốn trên hai mươi bốn, lúc nào chúng ta cũng phải thanh lọc. Khi mà các bạn thanh lọc, khi các bạn có một miếng kiếng mà các bạn chịu chùi thì lúc nào các bạn rọi vô cũng thấy rõ rệt hành động sái quấy, mặt mày dơ dáy của chúng ta, chúng ta thấy thì chúng ta không lâm điều sai. Dòm thấy rõ cái mặt thật và thực chất của chúng ta, chúng ta đâu có dám lâm sai, lâm việc tốt cho mọi người. Đó là vừa sửa mình vừa ảnh hưởng người khác. Thấy một việc nhưng mà hai ba việc một lượt.

Thực hành mới rõ thấp cao
Muôn mầu như một, trăng sao chuyển hòa
Càn Khôn Vũ Trụ chẳng xa
Nằm trong duy thức tự hòa đến nơi.

Thực hành mới rõ thấp cao

Thực hành rồi chúng ta mới rõ thấp cao mà chúng ta so đo, từ hồi nào tới bây giờ mới rõ.

Muôn màu như một, trăng sao chuyển hòa

Rốt cuộc rồi muôn màu như một, trăng sao là biểu hiện sự sáng suốt chuyển hóa tất cả.

Càn Khôn Vũ Trụ chẳng xa
Nằm trong duy thức tự hòa đến nơi

Càn Khôn Vũ Trụ đâu có xa, ở trong mình chúng ta đây nầy, đang quản lý, đang trú ngụ, đang sống. Sanh Trụ Di Diệt, thấy rõ ràng: Sanh Lão Bệnh Tử, thấy rõ ràng. Nước Lửa Gió Đất, thấy rõ ràng. Sự sáng suốt vô tận, thấy rõ ràng.

Nằm trong duy thức: Chúng ta hiểu được duy thức ở bên trong thì tự hòa đến nỏi: Lúc đó, chúng ta thấy chơn tâm càng ngày càng sáng suốt, mới hòa đến nỏi được. Biết được nguyên lý thì chỉ có một không có hai.

Đạo nào cũng vậy tự mầy khai tâm. Mầy là gì? Là Chủ Nhân Ông, chính nó trù trì ở trong đó mà nó không chịu khai tâm. Không được! Đạo nào cũng vậy mà tự mầy khai tâm. Rõ ràng đạo nào cũng hay hết, mà mình không chịu hành trì tiến tới, rồi đâm ra chê đạo nầy, đạo kia, đạo nọ, rồi tự dẫn dắt sự sai lầm cho mình.

Còn cái phương pháp của chúng ta đây là đó tất cả các đạo, những người đã tu và nghiên cứu ra một cái phương pháp để cho những phương pháp kia cũng có thể sử dụng. Như Soi Hồn là mở, Pháp Luân cũng mở, cái gì cũng mở. Cái pháp nào cũng cần mở để tiến mà thôi. Cái pháp nào cũng là pháp của Thượng Đế sắp đặt. Chịu mở là chịu tiến mà chúng ta không mở là không tiến.

Cho nên chúng ta không có cửa lỗ, không có phong kiến, không có lệ thuộc. Chúng ta bị lỗ bịt, nghẹt không thông, chúng ta phải mở cho thông. Chỉ có bao nhiêu đó, hành trì để cho nó mở mà thôi. Cho nên văn minh về với các bạn, và tâm tư các bạn được mở là vậy, nhờ tu ở trong cái phương pháp mở. Thực hành trì chí, nó mới được.

Không đi không tiến không tầm
Lẽm sao hiểu rỏ dương âm thế nào?
Âm dương thuần tiến chẳng sao
Trong ta có sẵn hợp màu đạo tâm.

Không đi không tiến không tầm

Phần Hồn không chịu đi, không chịu tiến, không chịu tầm, thì làm sao hiểu rỏ dương âm thế nào? Biết ở bên trong tổ chức cái ấm cái lạnh nơ như thế nào? Cái nóng cái lạnh nơ như thế nào? Không

hiểu.

Làm sao hiểu rõ dương âm thế nào?

Điển âm nằm ở đâu? Điển dương nằm ở đâu? Bây giờ chúng ta thấy rõ rồi, chúng ta càng ngày tu, chúng ta càng phát giác: Đàn ông bên trong là dương, bên ngoài là âm. Đàn bà bên trong là âm, bên ngoài là dương. Nó sửa ngược lại. Thì đàn ông dồm đàn bà là dồm bên ngoài của họ, còn đàn bà dồm đàn ông là dồm bên ngoài của họ mà thôi. Cho nên hai bên thương yêu nhau, biết nhau, duyên điển tương hội thương yêu nhau một thời gian nào, mà rỡ hết cái chuyện bên ngoài rồi thôi, trở về bên trong, thì ông ra ông, bà ra bà. Cho nên cái duyên một thời gian bao nhiêu năm đó rồi nó hết duyên với nhau. Cho nên khi các bạn hiểu được cái nguyên lý này, thì vợ chồng không có trách nhau. Hết rồi! Nó hết cái duyên rồi, hết cái duyên đời thì nó phải trở về cái duyên đạo. Thấy cái gì cũng nghịch hết. Lúc đó mới thức giác mới tu. Thấy cái gì cũng chán hết mới tu. Bởi vì mình có chồng trước kia mình chết sống để lấy ông này nhưng mà bây giờ tại sao chán ông này? Tôi chết sống để lấy bà này, mà sao bây giờ chán bà này? Nó càng chán đời nó mới bước qua đạo. Cái chuyện tổ chức sắp đặt của ông Trời rất tinh vi. Bạn có cố gắng ca tụng này kia kia nọ, nhưng mà cái đó nó chán là nó chán. Sự thật là nó chán. Nó chán đời mới bước qua đạo để nó tầm tiến theo duyên có sẵn có của nó, nó mới đạt được cái pháp siêu diệu trong nội tâm của nó, nó được thoải mái, nó được cởi mở.

Cho nên mọi người đều sống trong sự giới hạn và quy định mức tiến trong cuộc hành hương của mỗi phần Hồn đều khác nhau. Nhiều người nói: "Tôi bây giờ không lấy được ông này là thôi, tôi không chịu, tôi sẽ tự tử chết". Nhưng mà lấy rồi thì sao? "Sao tôi thấy chán ông quá!". "Tôi không lấy được bà này, tôi cũng tự tử mà bây giờ tôi cũng chán bà quá. Nhắc tới bà là tôi chán rồi, nhắc

tới ổng là tôi cũng chán rồi. Tôi muốn cạo trọc đầu để đi tu". Phải không?

Tùy theo duy thức phát triển của các bạn. Nếu các bạn tuổi trẻ không đi lấy vợ, không đi lấy chồng, mà duy thức các bạn mở rồi, thì các bạn được cứu rỗi một đoạn đường rất nhọc nhằn, mà các bạn phải học, thì các bạn phải cố gắng tu hạnh trì đầy đủ ý thức. Mà cố gắng tu thì nó mới vượt khỏi, nó không bị kẹt. Còn nếu không cố gắng thì sẽ bị kẹt. Chắc chắn là cái đó phải học. Cái bài học tự động phải học. Cho nên Bề Trên không cấm, không cấm vấn đề vợ chồng, nhưng mà trong cái duy thức mình phát triển rồi, thì mình thấy cần đi con đường tắt, để tiến tới con đường sáng suốt hơn là bị kẹt, rồi cũng tiến về sáng suốt nhưng mà nó chậm hơn.

Cho nên hiện tại Bề Trên cho chúng ta mỗi người có một sự thông minh tự suy xét việc nên làm và không nên làm đó thôi, cần thiết hay không cần thiết đó thôi. Cho nên các bạn sai một chút thì cái cần thiết và cái không cần thiết nó lẫn lộn, việc đi trước việc đi sau nó chậm trễ. Đụng phải rồi cũng như người say rượu, chán ngán cũng như anh "boxeur" đánh ngã xuống đài, vậy thôi. Cho nên cặp vợ chồng nào cũng vậy đó. Sự thật rồi cũng vậy. Bây giờ chưa được cơ cơ hội vợ chồng thì ước mong ghê lắm, nhưng mà có cơ hội rồi thì đi tới chỗ chán. **Tu mà không hành thì cũng như không. Lý thuyết và thực hành phải đi đôi, thì mới có cơ hội học hỏi rõ rệt hơn.**

Tình thương ban rải tuỳ cơn
Mẹ vì con trẻ chẳng hờn nhỏn gian
Mong con sớm xét luận bàn
Con đặng chánh giác là đặng qui tâm.

Tình thương ban rải tuỳ cơn

Tùy cơn biến chuyển của nội tâm con người thì nó ứng thấy được một tình thương của Bề Trên ban

rải. Khi các bạn đi tới cũng cực nguy hiểm, đau khổ, lúc đó các bạn mới thấy được tình thương của Trời Phật đã dành cơ hội cho các bạn tiến hóa. Tự mình vươn lên mới là chánh, còn thiên hạ giúp mình không là chánh đâu.

Mẹ vì con trẻ chẳng hờn nhỏn gian

Mẹ đã mở rộng cửa cho các con Ngài, và để cho nó tiến tới. Không hờn nhỏn gian: Nếu Trời Đất mà hờn nhân gian thì sập rồi, đâu còn chúng ta có cơ hội ở đây mà nghiên cứu đạo pháp, mà nói chuyện tu, nói chơn lý, nói triết lý nầy kia kia nọ.

Chúng ta có lỗi, chúng ta có sự sai lầm, nhưng mà của Thiên Môn vẫn mở rộng để chờ chúng ta tiến lên, để dìu dắt chúng ta, mong chúng ta tiến để đổi hạnh tốt và học hỏi để sửa chữa tiến tới.

Mong con sớm xét luận bàn
Con đăng chánh giác là đăng qui tâm

Mong con sớm xét luận bàn: Phải mong con càng ngày càng hiểu lấy sự sai lầm của chính mình, và nghiên cứu rõ rệt hơn.

Con đăng chánh giác là đăng qui tâm: Con đăng tự mình hiểu, sửa là con đăng qui tâm, trở về với mình.

Cho nên các bạn sân si do đâu? Do sự thiếu sáng suốt. Cho nên các bạn nên vun bồi sự sáng suốt, và dòm thấy các bạn nhiều hơn dòm thấy thiên hạ. Phải trở về với bạn, qui tâm. Lấy con đăng chánh giác là hiểu mình, đó mới là chánh giác.

Sự kiên nhẫn bao bạc của người Mẹ Hiền, luôn luôn hướng dẫn và chờ đợi mức tiến của người con. Luôn luôn người Mẹ thương yêu, hiểu được, nhưng mà không nói được. Nhiều khi hiểu được việc nầy việc kia việc nọ , sẽ xảy ra như vậy, chắc chắn như vậy, còn hơn thầy bói nữa, hơn một vị tiên tri

nào, nhưng người Mẹ không làm gì được, đành để con phải đụng, vì cái bản tánh ương ngạnh của nó, ngạo mạn của nó. Nó tưởng sự tri giác của nó là hay hơn người mẹ, giỏi hơn người cha của nó. Nó phải đụng. Phải đau đớn, rồi nó mới chán ngán. Sau cái chán ngán đó nơ mới tu.

Cho nên mỗi mỗi ở thế gian, mẹ thương con, cha thương con, muốn cho nó sớm thức giác, muốn độ cho nó giỏi hơn mình, nhưng mà không bao giờ nó chấp nhận, bởi vì trình độ của nơ mới tới đó thôi. Phải cho nó học, bắt buộc phải cho nó học. Không thế nào không cho nó học mà nó thành công.

Cho nên các bạn không nên vội lo bất cứ những chuyện gì, ngoài khả năng của chính mình. Ngoài khả năng của chính mình là khả năng của Thượng Đế. Các bạn nên nhớ! Không nên tưởng rằng mình có thể có đủ tri giác để điều khiển bất cứ một chuyện gì. Nó bị giới hạn. Bạn tu rồi, bạn mới được có quyền khai cái khiếu đó. Không tu, không khai nổi cái khiếu đó.

Cho nên cái bản tánh sân si của bạn đây, dạy chưa được mà dạy ai? Bản tánh sân si của chính mình, nóng nảy của mình đây sửa chưa được, mà sửa ai? Bạn thấy không? Cho nên một khi đụng chạm rồi, bạn ăn năn ghê lắm. Tại sao tư tưởng tôi muốn hòa đồng mà tôi không hòa đồng? Thấy cái chuyện nghịch của tôi là tôi chán, là tôi chưa có sự tri giác sáng suốt. Cứ sợ sệt hay tôi trách móc trong nội tâm, mà tôi không nói ra, cái đó là chuyện chậm tiến. Còn tôi cố gắng tu rồi, cái luồng thanh điển của tôi mới hóa giải được những chuyện sân si, đem tới sự đổ vỡ, và gây cho tôi không ăn được, không ngủ được.

Cho nên khi tôi đầy đủ lực lượng thanh điển rồi thì lúc ban đầu chuyện gì xảy đến tôi thì tôi hóa giải ngay, tôi không đem nó vào tâm, không cho nó nhập tâm nữa. Cho nên các bạn hành trì rồi cái điển các bạn càng ngày càng dồi dào, các bạn mới

thấy được Vô Vi thực sự giúp đỡ. Nếu mà không thật sự giúp đỡ thì bạn không tập trung được sự sáng suốt đó, và bạn hiểu ngay trong một lúc. Việc gì xảy đến, vừa nghe là vừa hiểu chuyện đó rồi. Nó đến để dạy tôi, nó đến để cứu tôi. Cái việc thắc mắc đến trước mắt tôi là để cứu tôi, chớ không phải hại tôi, cho nên tôi phải thực hành để thấy, thực hành để giải, thực hành để tiến. Ở trong đó mới là thật sự làm việc, còn cứ lý luận suy xét, cái đó không phải thật sự làm việc. Tôi phải nằm hẳn trong đó, tôi phải bị đụng chạm bởi như thế đó, tôi mới thấy rằng ý chí của tôi muốn hòa đồng với mọi người.

Cho nên trong cuộc lăn ăn của các bạn, cũng vậy ở thế gian, hũn hạp nãy kia kia nọ, phải lưu ý cái điểm này. Nếu các bạn không lưu ý đến điểm này thì sẽ đi đến sự đổ vỡ chắc chắn. Tình cảm sẽ sứt mẻ. Còn nếu chúng ta hướng thượng, chúng ta mới thấy rõ vạn sự khởi đầu không, nơ không có cái gì hết. Chúng ta đi với hai bàn tay không xuống thế gian, rồi trở về với hai bàn tay không chẳng có cái gì đâu mà tranh chấp. Phải lấy cái không để tìm hiểu sự sai lầm. Tìm hiểu được sự sai lầm là con người văn minh của Vũ Trụ rồi. Chúng ta kiểm điểm đời đạo, chúng ta thấy sự sai lầm, chúng ta mới tiến. Vì sự xích mích có một chút xíu đó mà có thể đi tới đổ vỡ, mà nếu chúng ta không có cái phương thức để tự kiểm, tự phê, thì chúng ta bị thất bại, không tiến được cũng như đào giếng cho người khác uống, vậy thôi, không làm được việc gì.

Cho nên phải hết sức kiên trì, hết sức kiên nhẫn, việc nào cũng giữ một việc không thay đổi, tâm tư không thay đổi, cứ giữ đó mà đi tới, không nên cho chúng ta là thiệt thòi, nhưng mà trong cái thiệt thòi đó nơ học được cái hạnh rất tốt, mà ngược lại nơ là một pho sách để giáo dục những người hành động sai trái và những người hành động cấp bách, không kết quả.

Cho nên nhiều khi các bạn thiệt thòi nhưng mà các bạn cũng là một cuốn sách để dạy đời, thiệt thòi đó cũng là cứu thiên hạ, dẫn dắt thiên hạ học cái nhẫn trong sự sáng suốt sẵn có của mỗi người.

Cho nên chúng ta phải tìm hiểu lấy sự sai lầm của chính mình, mới có cái hạnh tốt. Nếu không tìm hiểu sự sai lầm của chính mình, không có cái hạnh tốt. Nói là nói rồi thôi, không có thực hành.

Ngay anh em trong gia đình chung sống hằng ngày, một chút xích mích là trong đó nó cũng rạn nứt rồi, lời nói nặng một chút thì nứt rạn mà thôi. Vì sao? Vì nó vun bồi cái tự ái xấu xa của nó, đụng tới nó là nó không chịu, là vì nó ở trong cái "mê", nó mới sanh ra cái chấp, rồi nó mê cái tự ái đó. Cho nên đàng này chúng ta tu, chúng ta đã phá tự ái, không còn tự ái nữa, hòa đồng để học hỏi, hòa đồng để tiến triển, hòa đồng để thực hiện thương yêu, mới thấy rõ đạo đức là gì. Các bạn phải làm điều phải mãi mãi mãi mãi mãi mãi mãi mãi mãi nhưng không tính, lúc đó người ta mới nhìn nhận người đó làm việc đúng. Bạn đã đi rất xa. Đạo là đi, đi trong quân bình, sáng suốt để cho mọi người nhìn nhận việc làm của các bạn là đúng, lúc đó các bạn mới thấy không hoang phí trong hành trình tu luyện, sự công phu của các bạn không bị chậm trễ.

Cảm ơn các bạn.

Phát triển vô cùng chơn ý thức
Tâm can phẳng lặng hợp hư vô
Minh châu xuất hiện thần tri giác
Ngạ quỉ qui hàng chẳng dám vô.

Hòa đồng Thiên Giới Nam Mô
Qui y thuận cảnh chuyển vô Thiên Đình
Nằm trong cơ giới của mình
Tinh vi đời đạo tâm linh chuyển hòa
Lý đời lẽ đạo phân qua
Triền miên học hỏi chuyển xa nghìn trùng
Minh tâm đạt lý trung dung
Vượt qua mọi giới bao dung Đất Trời
Âm thinh hòa cảm hợp thời
Vui cùng Trời Phật đạt nơi trường tồn
Chủ quang sáng suốt chơn Hồn
Tâm thành đạt pháp ôn tồn dựng xây
Tựu tan tan tựu gió mây
Tâm thời giữ vững chuyển xoay không sờn
Thực hành khai triển từ cơn
Không còn vọng động minh ơn Phật Trời
Vô cùng xây dựng mở lời
Giúp cho Hồn tiến đạt nơi thanh hòa
Tham thiền đạt pháp chẳng xa
Ngộ tâm minh pháp tự hòa đến nơi
Lý siêu sắp đặt bởi Trời
Dạy cho minh cảm tùy thời tiến lên.

Montreal, ngày 12-07-80

PHỤ ÁI 27

Phát triển vô cùng chơn ý thức

Khi chúng ta tu thì tập trung nơi trung ương đó là từ từ nơ sẽ phát triển tới vô cùng rồi đi tới sự trong lành ý thức rõ rệt, càng ngày càng rõ rệt thêm.

Tâm can phẳng lặng hợp hư vô

Lúc đó làm sao cho nó phẳng lặng được? Là xuất phát đi lên nó mới phẳng lặng còn giam giữ ở trong không phải phẳng lặng. Cho nên chúng ta tu ý thức về luồng điển xuất phát để cho nó rút từ bộ đầu đi lên mới đạt tới phẳng lặng, lúc đó mới hợp hư vô. Chiều hướng đi lên phải hoá giải bằng phương thức như cách đó, lúc đó mới hợp hư vô thì tâm can mới phẳng lặng nhẹ nhàng và sáng suốt.

Minh châu xuất hiện thần tri giác

Lúc đó minh châu là phần Hồn của chúng ta nó xuất hiện. Lúc các bạn nhắm mắt trong cái thần thức của các bạn thấy xuất hiện thần tri giác. Biết mình đi đây đi đó, biết chúng ta không còn ở trong bản thể, trong một giây phút nào ngồi thiền đó, chúng ta thấy rõ.

Ngạ quỉ qui hàng chẳng dám vô

Chúng ta xuất ra những mà ngạ quỉ súc sanh không dám lấn áp vì chiều hướng đều phát triển đi lên. Mỗi mỗi áp đảo vô cơ thể chúng ta đều rút, xuất phát đi lên thì chẳng có dám vô cho nên không nên xin sự phù hộ, **xin điển giáng xuống bản thể là sai.** Điển chúng ta xuất phát đi lên thì ngạ quỉ không dám sáp nhập vô bản thể vì xuất ra thì đi lên, đi lên thì bên trên thừa tiếp thanh điển hút đi lên thì chẳng còn sự tăm tối. Biến thể của sự tăm tối là ngạ quỉ súc sanh mà sáng suốt thì không còn ngạ quỉ súc sanh.

Cho nên các bạn phải lưu ý trong lúc thực hành, **khai triển bộ đầu thì lúc đó pháp giới nó mới khai thông chớ không nên xin điển phù hộ và độ trên đầu tôi,** không được. Tôi phải xuất phát đi ra, gom ngay trung tâm hướng thẳng về Trung Tâm Sinh Lực thì lúc đó nó mới rút chúng ta đi lên. Thật sự rút đi lên mới là đúng. Cho nên các bạn đừng có lầm tưởng là sự hộ độ là đúng, rút lên là đúng.

Hộ độ của Vô Vi là rút đi lên, kéo ra mới là đúng.

Hòa đồng Thiên Giới Nam Mô
Qui y thuận cảnh chuyên vô Thiên Đình

Hòa đồng Thiên Giới Nam Mô, rồi chúng ta tập trung ngay chân mày là hướng nam nó xuất phát ra đi trở về Hư Không, đi tới hòa đồng Thiên Giới.

Qui y thuận cảnh, đi về cái con đường để đi lên. Thuận thiên giả tồn, chuyên vô Thiên Đình, lúc đó cái phần Hồn mới vô ngự trị trong trung tâm giả giới của cái Tiểu Vũ Trụ và hòa hợp với Đại Vũ Trụ.

Nằm trong cơ giới của mình
Tinh vi đời đạo tâm linh chuyển hòa

Ở trong cơ giới, trong phạm vi của chúng ta làm việc.

Tinh vi đời đạo tâm linh chuyển hòa. Thì từ đời qua đạo đều tinh vi. Cái tâm linh của chúng ta nó chuyển hòa, sáng suốt.

Lý đời lẽ đạo phân qua
Triền miên học hỏi chuyển xa nghìn trùng

Lúc đó lý đời lẽ đạo, đụng tới là mở, đụng tới là khai, phân qua hiểu liền.

Triền miên học hỏi chuyển xa nghìn trùng. Đi tới cái giới nào, chúng ta cũng tiến triển và mở tâm, mở trí thì không còn sợ cái gì mất và chẳng bị đau khổ nữa, bởi vì chúng ta phát triển triền miên không có bao giờ bị kẹt. Đụng là mở, đụng là tiến.

Minh tâm đạt lý trung dung
Vượt qua mọi giới bao dung Đất Trời

Chúng ta minh tâm rồi, đạt lý trung dung. Lúc nào chúng ta không theo bên phải và chẳng theo bên trái, chúng ta đi trung ương, trung dung tiến giải. Không nịnh bề nào, không nhờ bề nào, chỉ lo mình trung dung tiến hóa.

Vượt qua mọi giới bao dung Đất Trời. Đi tới mọi giới trong cái nguyên lý vui vẻ đi tới, chấp nhận chứ không bao giờ từ khước và than khổ.

Âm thinh hòa cảm hợp thời
Vui cùng Trời Phật đạt nơi trường tồn

Cái âm thinh chúng ta nó thay đổi bởi vì rút đi lên thì âm thinh nó càng ngày càng sáng suốt, càng thanh tao mà hạ xuống thì càng ngày càng trược ô và chậm tiến cho nên âm thinh chúng ta hòa cảm hợp thời, lúc nào cũng thu hút đi lên.

Vui cùng Trời Phật đạt nơi trường tồn, Vui cùng Trời Phật, đi trở về Hư Không ở chỗ trường tồn bất diệt không có sự phá hoại và làm cho tâm can chúng ta nhiều động vì một lý do gì uy hiếp tinh thần chúng ta làm cho chúng ta động loạn, không có sự đó. Chúng ta cứ trung dung tiến hoá là không còn ma quỉ gì ám hại chúng ta được.

Chủ quang sáng suốt chơn Hồn
Tâm thành đạt pháp ôn tồn dựng xây

Chủ Nhân Ông sáng suốt. Chủ quang là Chủ Nhân Ông sáng suốt. Chơn Hồn nắm trọn quyền làm chủ.

Tâm thành đạt pháp ôn tồn dựng xây. Cái tâm mình phải thành thật tiến giải đạt tới một cái pháp ôn tồn dựng xây. Cứ từ từ đi tới chứ không có nôn nóng, nhưng mà phải thực hành bởi vì chúng ta thấy chúng ta đang dày công đầy đâu có phải dày công, chúng ta tu đâu có bao nhiêu giờ trong một ngày.

Cho nên phải tâm thành đạt pháp, hết sức thành tâm, ôn tồn dựng xây, lúc đó chúng ta mới tiến hóa

được. Chúng ta tu rất ít giờ, trong đó ý niệm nhiều khi cũng xao lãng, không có tập trung cho nên mình đã là con người có ý thức rõ ràng biết được đường lối tiến triển đi về cái mức vô giới, vô cùng tận của chúng ta thì chúng ta phải triển miên thực hành để đạt tới một hạnh phúc đời đời bất diệt. Cái tâm phải thành thật, chính mình xây dựng cho mình mà còn thiếu thành thật rồi đâm ra đổ thừa Trời Phật rồi nhờ đỡ Trời Phật, rồi đổ thừa cho người truyền pháp. Mình thiếu thành thật bởi vì người ta đã vạch đường chỉ lối cho mình đi thì mình phải thực hành để đi không có nên bệ trễ nữa, không nên vì lẽ này, lẽ nọ, cứ việc giữ đó đi. Trì chí bởi vì nhiều thử thách. Cũng như chúng ta thắc mắc thì chúng ta phải biết hỏi Bề Trên giải cho chúng ta thì Bề Trên muốn dẫn tiến chúng ta phải cho chúng ta một bài học, mà cái bài học đó chúng ta phải trì chí mới học được còn nếu không trì chí, trì tâm thì không bao giờ học được. Chán ngán thì không bao giờ tiến.

Tựu tan tan tựu gió mây
Tâm thời giữ vững chuyển xoay không sờn

Sự tựu tan cũng như là lý đời, lẽ đạo tại thế gian họ phê bình nói đủ thứ nhưng mà chúng ta cứ giữ vững. Chuyển xoay không sờn, dù cho ai đá động đến tôi, tôi cũng không thay đổi bởi vì tôi thấy rõ rồi **con đường thừa tiếp đi lên chỉ là tôi tập trung thì bên trên mới hút, mới đưa tôi đi lên được,** còn nếu mà tôi phân tán thì tôi bị la đà tại thế và đau khổ mà thôi. Tôi phải giữ vững lập trường dù cho bất cứ những chuyện gì chuyển xoay tôi cũng không sờn, chỉ một mực. Có sanh, có tử, có chết cũng không cơ nao núng, chỉ giữ một mực để đi mà thôi.

Thực hành khai triển từ cơn
Không còn vọng động mình ơn Phật Trời

Mình thực hành khai triển từ cơn. Từ giờ phút khắc các bạn đều có sự học hỏi, đều có sự tiến

triển mà trong thực hành thì mới là vững chắc và không có sai lạc.

Không còn vọng động mình ơn Phật Trời. Lúc đó chúng ta không có vọng động nữa, chúng ta giữ vững lập trường rồi không vọng động, cứ từ từ đi đến, lúc đó chúng ta mới thấy rõ Trời Phật đã vì mình, độ chúng ta và đưa chúng ta xuống đây học hỏi rồi đưa chúng ta trở về, có rõ ràng. Khi luồng điện của các bạn tập trung ngay trung ương bộ đầu, chỗ hà đào thành đó thì từ từ các bạn vừa nhắm mắt thì các bạn cảm giác nó rút lâng lâng, ly khai bản thể nhẹ nhàng.

Muốn thấy sự nhẹ nhàng thì các bạn thiền một thời gian, một tiếng hay là nửa tiếng không biết chừng, hai tiếng không biết chừng, ba tiếng không biết chừng, nó trở lại làm nặng cái đầu các bạn, đó là đã đi rồi, rồi trở về nó mới nặng. Trong lúc ta đã đi thì ta nhẹ, trong lúc ta vô nhập định rồi ta cảm thấy nhẹ mà một hồi lâu rồi nó lại nặng là tại sao? Nó trở lộn về với bản thể nó mới nặng. Khi chúng ta hiểu về cái việc đi và cái việc đến, trở về, chúng ta rõ rệt như vậy thì chúng ta thấy rõ cái điển chúng ta đã có rồi. Đó là điển đó các bạn, thì giữ lấy cái điển đó mà tu. Càng tu nó càng sáng suốt, chỉ có một mối giềng đó mới kêu bằng phát triển, mới qui về Nguồn Cội được.

Vô cùng xây dựng mở lời
Giúp cho Hồn tiến đạt nơi thanh hòa

Vô cùng xây dựng mở lời. Chúng ta đạt tới cái sự vô cùng của Trời Phật thì chúng ta mới mở lời khuyên giải để tìm hiểu khai thông.

Giúp cho Hồn tiến đạt nơi thanh hòa. Để cho cái phần Hồn tiến giải tới đạt nơi thanh hòa, nó nhẹ nhàng hòa cảm, sáng suốt.

Tham thiền đạt pháp chẳng xa
Ngộ tâm minh pháp tự hòa đến nơi

Chúng ta tham thiền đạt pháp chẳng xa. Cố gắng ngồi thiền đợ. Các bạn đổ ngủ ngồi thiền đơ thì đạt pháp chẳng xa, rất gần. Thấy chứ tu nhứt kiếp ngộ nhứt thời, trong nháy mắt thì các bạn sẽ đạt pháp, mà phải hành mới cơ, thấy chưa? Các bạn thiền, thiền, thiền, thiền, năm này tới tháng kia mà trong nháy mắt thì các bạn hiểu, lúc đơ các bạn ngộ, ngộ đạo.

Ngộ tâm minh pháp tự hòa đến nơi. Chúng ta ngộ tâm rồi, biết Càn Khôn Vũ Trụ là chơn tâm của muôn loài vạn vật, minh pháp rồi tự hòa đến nơi, lúc đơ chúng ta nháy con mắt là đến nơi, có gì đâu nhưng mà phải đòi hỏi sự thực hành, kiến trì tự giải mới đến được.

Lý siêu sắp đặt bởi Trời
Dạy cho minh cảm tùy thời tiến lên

Cái lý thì siêu phàm sắp đặt bởi Trời. Bởi vì ở bên trên mới siêu phàm, nếu còn lệ thuộc trong thể xác đâu còn siêu phàm nữa mà thuộc về phàm ngã. Còn lý siêu vượt khỏi cái cơ tạng của chúng ta do Trời sắp đặt.

Dạy cho minh cảm tùy thời tiến lên. Dạy cho chúng ta hiểu rồi tùy thời chúng ta tiến lên. Chúng ta tiến lên, chúng ta hiểu, chúng ta biết rõ nguyên lý của phần Hồn không phải tại thế gian có thể tạo được mà chính Nguyên Căn, Nguồn Cội chúng ta ở bên trên. Chúng ta phải thẳng thắn thấy rõ là tôi ở trên xuống, tôi phải đi trở về thì tôi còn gì mà đau khổ, còn gì mà vọng động thì căn nào quả nấy. Chồng cơ chồng, vợ cơ vợ, con có con, cha cơ cha, mẹ cơ mẹ, mọi người phải tự giác để tiến, mọi người phải thực hành mới trở về với căn bản của chính mình chứ không có ỷ lại được. Thấy rõ rồi, các bạn sanh ra một mình rồi chết bởi một mình rõ ràng không cơ thể nào mà các bạn lôi cuốn người khác thế cái sự đau đớn của các bạn được. Hiện tại các bạn làm cha mẹ trong gia đình, thương yêu

con nhưng bây giờ các bạn đau bụng con các bạn thay thế được không? Các bạn thay thế sự đau bụng của con của các bạn được không? Không được! Chúng ta thấy rõ rồi, càng thấy rõ thì càng phải tự sửa chữa, giữ vững lập trường để tiến tới, không nên bị phỉnh phờ bởi ngoại cảnh. Tôi thấy mọi người ở đây, ở tại thế đây, dễ bị sa ngã, một chút tình cảm cũng là phỉnh được mình là không được. Chúng ta phải giữ vững lập trường để học và thanh mà tiến. Khi chúng ta học được rồi, rõ ràng rồi thì chúng ta nên tiến chứ không nên dự dự nữa, không nên u ở nữa, không có nên lười biếng, chậm trễ nữa, vì sự lười biếng chậm trễ mà nó tạo ra biết bao nhiêu nghiệp chướng tại thế.

Các bạn xét lại chính các bạn đã bê trễ lười biếng tham dục bê trễ lười biếng, các bạn thấy rõ ràng chưa? Thì ngày nay nó mới tạo nghiệp. Có kẻ tạo chồng tạo con, rồi tạo thêm nghiệp lôi cuốn, tạo vợ tạo con tạo thêm nghiệp nó lôi cuốn. Cái đó là chưa ý thức được cho nên nó lôi cuốn, rồi bây giờ các bạn tu rồi các bạn rõ các bạn ý thức rồi. Nghiệp của mình thì mình chịu, nghiệp của chồng thì chồng chịu, nghiệp của vợ thì vợ chịu, nghiệp của con thì con chịu. Bạn làm sao bạn chia nghiệp được. Bạn thấy vợ bạn gần chết rồi bạn muốn thế mạng cũng không được nữa, nó có định luật cho mọi người. Còn mình cũng vậy, không thế được cho nên không có bận bịu vô trong sự đó. Khi chúng ta hiểu nguyên lý của Trời Phật rồi chúng ta không có bị bận bịu lôi cuốn bởi những cái tình cảm u ở đó mà gây sự chậm tiến. Thật sự thì các bạn mỗi người phải mỗi tiến thì quả địa cầu sẽ tốt đẹp, mỗi người phải giữ vững lập trường để tiến thì thế gian mới có thái bình. Còn lôi cuốn chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ rồi đặt ra lý này, lý kia, lý nọ rồi đem sự đau khổ cho mọi người rồi gây ra chiến tranh, gieo sự buồn phiền cho nội tâm làm sao tiến triển được.

Cho nên các bạn càng tu càng ý thức chứ không phải các bạn càng tu mà vô lương tâm, càng tu thì càng

sáng suốt, càng rõ nguyên căn của chúng ta xuống đây để học hỏi một thời gian hữu hạn rồi phải tiến hoá đi lên. Cho nên chúng ta có pháp, có sự đóng góp của Trời Phật đã ban bố tình thương cho chúng ta cái cơ hội cuối cùng này để tu sửa và tiến hoá mà nếu chúng ta không chịu tu sửa và tiến hoá thì chẳng ai có thể giúp chúng ta. Chúng ta tin Chúa, ta cầu Chúa bao nhiêu đi nữa cũng không tiến được, đã tiến được thì biết bao nhiêu người đã tiến từ mấy nghìn năm nay, có ai tiến được? Chỉ có người nào tiến được thì ý thức được và tự hành tự tiến ở trong khổ, trong sự đau thương chúng ta tìm rõ, xác nhận rõ tình thương của Thượng Đế thì lúc đó chúng ta mới hòa cảm, chúng ta mới ưng thuận, thuận thiện mới tiến, không còn nghĩ cái chuyện u ơ chậm trễ nhờ đỡ và không hành cho nên chúng ta phải hành mới đạt, không hành thì không bao giờ đạt.

Cho nên các bạn đã có cơ hội tu, đã có cơ hội bàn bạc lẫn nhau, đã có cơ hội đi học từ nhỏ tới lớn vun bồi trí thức để phân luận bất cứ một sự việc gì trong ta và ngoài ta để nhận định một đường lối càng ngày càng rõ rệt hơn. Rồi bây giờ chúng ta ý thức rõ tất cả đều là Thượng Đế an bài, tạo cho chúng ta mức tiến trong khổ, trong nghịch mà có thuận, trong khổ có sướng để cho chúng ta tiến. Cho nên nhiều khi các bạn hành thiền thâu đêm các bạn cảm giác thế nào? Tâm can các bạn phẳng lặng yên ổn nhưng mà bên ngoài mắt thịt dòm thấy các bạn ngu muội thâu đêm nhưng mà thực sự trong thâm tâm của các bạn được an nhẹ, sau giờ phút công phu thâu đêm của các bạn thì các bạn thấy cái quí giá đó, ai đem lại cho các bạn? Sự vui mừng trong thâm tâm của các bạn, ai đã tạo cho các bạn? Đó là do sự dày công kiên trì tự phát triển lấy bạn, các bạn mới có chớ không có ai giúp bạn hết. Các bạn đã suy xét, ý thức rõ ràng chúng ta không phải là con người tại thế và chúng ta là phần linh căn giáng thế học hỏi rồi đi trở lại hòa cảm với cảnh đời đời Đại Linh Căn sáng suốt ở bên trên. Như thế chúng ta còn nên chậm trễ hay là không? Hay

là phải kiên trì thực hành liên tục để đi tới?

Tôi thiết tưởng rằng các bạn có sự đòi hỏi liên tục trong nội tâm vì cái cảnh đời nó đã làm cho chúng ta chán chê, nó gây sự chậm trễ, nó tạo sự buồn phiền nhưng mà không có kết quả tốt. Các bạn cũng ý thức rõ người nào cũng có tu ở tại thế gian, không tu cái pháp này nhưng mà cũng tu về đời, có chồng có con, có vợ có con đều là chán ngán hết. Vì các bạn chán, các bạn muốn tìm cái gì nữa, bạc tỉ nắm trong tay cũng không hưởng được cái gì, chỉ hưởng được đau khổ, hai chữ đó thôi. Cho nên bây giờ chúng ta hiểu rồi, chúng ta có lập trường vững chắc rồi chỉ có thực hành để đạt, cho nên phải cố gắng, nếu không cố gắng không ai giúp đỡ chúng ta được.

MẪU ÁI 27

Tình thương giao cảm nỉ non
Qui về Nguồn Cội chẳng còn khổ đau
Minh tâm kiến tánh nhiệm mầu
Rỗ mình rỗ họ rỗ tàu Tây Phưởng

Sự sắp đặt của thiên cơ, biến chuyển từ giờ, từ phút, đưa tâm linh hòa hợp với các giới, tránh sự cô độc lầm than.

Chơn tu thực hiện mới an
Tự bàn tự tiến mở màng khai tâm
Lý đời lẽ đạo diệu thâm
Thực hành tự đạt khỏi lầm khỏi sai.

Sự qui nhứt chỉ có chơn tu thì mới thức giác nổi, nói là làm chứ không bao giờ luận sai và bài bác vô trật tự.

Lý kia phân xét nơi người
Tâm kia trọn giữ vui cười hộp khuynh
Mẹ sanh mẹ dưỡng chơn tình
Giúp con tiến hoá hòa mình nơi nơi.

Hưởng thượng hóa giải thì tâm tư càng sáng suốt, chẳng còn u mê và giải đãi nữa, hiếu mẹ hiếu người thì mới sớm kết thúc cuộc hành hương đầy chông gai này.

Thực hành giải tỏa đêm ngày
Nghiệp thân gieo nạn nghiệp bày đảo điên
Đất Trời chẳng phải của riêng
Cửa chung thiên hạ triền miên thực hành.

Duyên đời tình đạo cao sâu, phải dày công kiên trì thì mới giải được nghiệp tại thế, mắt phàm không sao thấy rõ hành động của chính mình, chỉ có tâm thức quang minh mới tận tường hành vi sai trái.

Montreal, ngày 12-07-80

MẪU ÁI 27

Tình thương giao cảm nỉ non
Qui về Nguồn Cội chẳng còn khổ đau
Minh tâm kiến tánh nhiệm mầu
Rỗ mình rỗ họ rỗ tàu Tây Phương.

Cái tình thương giao cảm nỉ non

Chúng ta ở thế gian có tình thương giao cảm chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ rồi chúng ta mới tìm cái lối thoát cho chúng ta để qui về Nguồn Cội thì chẳng còn khổ đau. Vạn giáo qui nguyên chỉ có một thôi sẽ qui về một Nguồn Cội mà thôi. Chúng ta hiểu rồi chúng ta không còn chấp và không còn mê. Nói tôi mê đạo này, tôi chấp đạo kia, không bao giờ còn cái đó nữa. Chúng ta phải xoá bỏ trong ý thức đơ mà để chúng ta thực hành và sửa, khứ trược lưu thanh để phần thanh điển thừa tiếp được thanh điển ở bên trên mới qui về Nguồn Cội thì mới tránh cái chuyện khổ đau giả tạm tại thế nó lôi cuốn chúng ta.

Minh Tâm Kiến Tánh nhiệm mầu
Rỡ mình rỡ họ rỡ tàu Tây Phương

Chúng ta Minh Tâm Kiến Tánh, chúng ta hiểu được cái tâm của chúng ta là hòa hợp cả Càn Khôn Vũ Trụ. Kiến Tánh là thấy sự sai trái của mình gây nên bệnh hoạn và làm cho cơ thể bất ổn thì lúc đó chúng ta mới thấy sự nhiệm mầu của Đấng Tạo Hoá đã nâng đỡ chúng ta từ giờ phút khắc. Chúng ta rỡ lấy chúng ta, rỡ lấy thiên hạ cũng đang học hỏi những cái gì mà ta đã và đang học, lúc đó chúng ta mới biết cách nào xây dựng để trở về một cái cảnh trường cửu là Tây Phương bất diệt, Hư Không đời đời.

Sự sắp đặt của Thiên Cơ, biến chuyển từ giờ, từ phút, đưa tâm linh hòa hợp với các giới, tránh sự cô độc lầm than, bởi vì trở về Hư Không thì các bạn ở với các giới, không cơ chỗ nào mà từ khước, chỗ nào mà chúng ta chê hết thảy. Nơi nào cũng là nơi tốt đẹp hòa cảm để xây dựng tiến hóa để làm sáng suốt cho cả Càn Khôn Vũ Trụ, không còn cảnh lầm than nữa, không còn sự chia ly đau khổ nữa, nó hòa là một đâu còn sự chia ly đau khổ nữa. Cho nên các bạn tu rồi các bạn mới trở về Nguồn Cội, trở về Nguồn Cội thì các bạn sẽ đắc quả, đắc tất cả không phải là đắc một và bỏ tất cả đâu. Hòa tan trong Hư Không thưởng yêu đời đời.

Chơn tu thực hiện mới an
Tự bàn tự tiến mở màng khai tâm
Lý đời lẽ đạo diệu thâm
Thực hành tự đạt khỏi lầm khỏi sai.

Chơn tâm thực hiện mới an

Cái chơn tâm chúng ta là chủ của cái Tiểu Thiên Địa này phải thực hiện thì mới an.

Tự bàn tự tiến mở màng khai tâm

Chúng ta luận bàn suy xét, đắn đo cái phải cái

quấy, cái thanh cái trược, mới tự tiến. Mở màng khai tâm, lúc đó chúng ta tiến được rồi thì chúng ta đã mở màng rồi. Cũng như chúng ta thoát khỏi lên trên miệng giếng rồi. Khai tâm, thấy bao nhiêu sự nhẹ nhàng về với chúng ta, cảnh đời đời bất diệt ở trong ta mà ra nhưng mà chúng ta không chịu khám phá và khai thông nó ra rồi cứ giam giữ trong sự u tối mà thôi.

Lý đời lẽ đạo diệu thâm
Thực hành tự đạt khỏi lầm khỏi sai

Lý đời ở thế gian nhưng mà cái lẽ đạo diệu thâm hơn lý đời, cho nên cái lẽ đạo mà các bạn sống trong niệm đạo rồi các bạn thấy sự tin yêu diệu thâm giải tỏa những sự thắc mắc của nội tâm. Các bạn có một triết lý rất vững để tự tiến tự giải.

Thực hành tự đạt khỏi lầm khỏi sai. Chỉ có thực hành tự đạt thì không bao giờ bị gạt gẫm bởi một ai hết, còn nếu chúng ta nghe điều này cũng tin, điều nọ cũng muốn và bỏ cái chuyện tu theo cái phương pháp mà các bạn đang thực hành đây là Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, không cơ tuần nào tôi không nhắc cái đó. Các bạn bây giờ cơ học cái gì cũng phải thực hành ba cái đó là cái mức tiến cho các bạn đi lên, khai mở tất cả những trược điển ở trong nội tâm nội tạng mà lưu thanh, lúc đó sáng suốt chúng ta mới tiến được, còn không có phần thanh sáng suốt không bao giờ tiến được.

Sự qui nhứt chỉ có chơn tu thì mới thức giác nổi, nói là làm chứ không bao giờ luận sai và bài bác vô trật tự. Người tu họ đã thực hành trong cái chơn giác thì không có bao giờ họ nại hà gì mà họ dấu giếm và họ gây ra sự phiền muộn cho người khác, họ chỉ đem chơn lý và hỗ trợ cho người khác thì có

Lý kia phân xét nơi người
Tâm kia trọn giữ vui cười hợp khuynh
Mẹ sanh mẹ dưỡng chơn tình

Giúp con tiến hoá hòa mình nơi nơi.

Lý kia phân xét nơi người

Ở trong ta có hết, chúng ta phân xét những cái gì ở thế gian họ bài bác này, kia, kia, nọ đem tới chúng ta dụng cái lý đó phân xét nơi mình thì thấy rõ.

Tâm kia trọn giữ vui cười hợp khuynh

Cái tâm chúng ta phải hòa hợp với mọi nơi mọi giới, phải trọn giữ, lúc nào cũng vui vẻ để tìm hiểu thì chúng ta mới hợp khuynh tiến hoá được. Hợp thì tiến hoá.

Mẹ sanh mẹ dưỡng chơn tình
Giúp con tiến hoá hòa mình nơi nơi

Mẹ Tình Thương sanh chúng ta, dưỡng chúng ta, vun bồi chơn tình cho chúng ta, giúp cho chúng ta tiến hoá, hòa mình nơi nơi. Chớ không có bao giờ mẹ nào mà kêu con chơi với khối này bỏ khối kia, không! Mẹ Tình Thương cả Càn Khôn Vũ Trụ, khi chúng ta ý thức được Cha Trời thì chúng ta lại ý thức rõ Mẹ Tình Thương hơn để cho chúng ta hòa mình nơi nơi học hỏi trong chu trình tiến hoá chúng ta, giúp đỡ cho chúng ta, tạo cái cơ hội cho chúng ta hưởng thượng hoá giải thì tâm tư càng sáng suốt, chẳng còn u mê và giải đãi nữa. Hiểu mẹ, hiểu người thì mới sớm kết thúc cuộc hành hưởng đầy chông gai này. Cuộc hành hưởng của các bạn đầy chông gai, các bạn xét chúng ta xuống thế gian sống trong thể xác trần truồng tại thế, đó rồi xây dựng tới sự bảo bọc của trần gian rồi gặp biết bao nhiêu nghịch cảnh của nội tâm, từ giai đoạn này tới giai đoạn kia, làm cho các bạn đau khổ, khóc than, buồn phiền, uất ức.

Các bạn cảm thấy mất hẳn sự công bằng của nội tâm, bây giờ chúng ta vỡ được đạo rồi, chúng ta thấy phải làm sao cho đường lối sáng suốt của nội tâm

nó trở nên quân bình. Đó là trở về với sự công bằng sẵn có của cả Càn Khôn Vũ Trụ và chúng ta có cơ hội để thực hành đạt tới sự quân bình đó là chúng ta đã và đang thực hành, qúi báu biết là bao nhiêu. Các bạn đã có một tâm tư ý thức được sự siêu phàm tuyệt đối, chúng ta phải sửa mình để đi tới. Ngày đêm các bạn đang thực hành, các bạn đã chán chê thế sự, không đếm xỉa tới thế sự. Ở đời nói các bạn ngu nhưng ở đạo nói các bạn đã khôn, biết khôn, biết sửa mình để tiến tới cảnh đời đời sáng suốt, đạt tới sự công bằng cho chính mình và hòa hợp với nhân sinh từ đời lẫn đạo rồi sau này sẽ lãnh cái nhiệm vụ cả Càn Khôn Vũ Trụ trong chưởng trình tiến giải của Thượng Đế.

Thực hành giải tỏa đêm ngày
Nghiệp thân gieo nạn nghiệp bày đảo điên
Đất Trời chẳng phải của riêng
Của chung thiên hạ triền miên thực hành.

Chúng ta thực hành giải tỏa đêm ngày. Nghiệp thân chúng ta ý thức rõ là nó gieo nạn, đo cái nghiệp đó nó bày cho chúng ta đảo điên, sai trái. Cái bản tánh xấu, bản tánh ghen ghét đó là cái nghiệp, cái nghiệp rất rõ ràng đã bày cho chúng ta đảo điên. Khi mà chúng ta ghen ghét xấu với một người nào thì cái tâm tư chúng ta làm sao ổn định được, đó là người điên cuồng. Chúng ta là trí thức thì chúng ta phải sáng suốt ở chỗ đó.

Đất Trời chẳng phải của riêng

Đất với Trời không phải của riêng, một gia đình tại sao chúng ta lại phân tâm. Sự tăm tối, ghen ghét bày ra chiến tranh đau khổ, chiến tranh nội tâm, chiến tranh vật chất.

Của chung thiên hạ triền miên thực hành

Của chung thiên hạ, tất cả đều là của chung, những bài học là của chung, những sách vở bài học, hành động là sách vở của Thượng Đế, kinh vô tự để cho

chúng ta học. Của chung thiên hạ thì triền miện thực hành, chúng ta phải thực hành trong sự triền miên, liên tục, liên tục, liên tục, không phải thực hành một ít rồi bỏ, rồi quên. Tôi nói, tất cả đều là bài vở. Tâm bạn bây giờ đương ngồi đó nghĩ một cái gì đó là một bài vở mới thì các bạn phải ý thức và học cho hết, mà học trong tình thương và đạo đức, cởi mở, hướng thượng chớ không học ở trong sân si ghét bực của nội tâm. Cái đó là tăm tối. Khi mà các bạn còn ghét, còn nghĩ một chuyện gì là các bạn đã trở về trong bóng tối rồi. Các bạn phải mở ra, phải khai thông, phải sử dụng cái quyền năng sáng suốt sẵn có của chính bạn, các bạn mới giải tỏa được cái nghiệp. Mục đích chúng ta tu để chi? Để giải nghiệp, giải nghiệp rồi mới trở về nguyên căn, tại sao còn nuôi dưỡng cái bản tánh eo hẹp, sân si, ghen ghét, cái đó là nó ràng buộc các bạn rồi các bạn đi đâu có được. Các bạn thấy các bạn chậm trễ không? Chậm trễ từ bao nhiêu năm nay không tiến được, vì thế nào? Vì cái bản tánh của các bạn mà các bạn không chịu sửa đó rồi nó sanh ra cái bệnh, bệnh sân si, giận hờn, tham lam. Đó là tạo chậm trễ, làm sao tiến được, làm sao giải được nghiệp. Nó cuống cuồng làm cho các bạn đảo điên tâm hồn, nhiều khi chán mà không hiểu chán cái gì, buồn mà chẳng hiểu buồn cái gì, thấy không? Ngu muội cho đến nỗi không biết sử dụng sự sáng suốt của mình.

Duyên đời tình đạo cao sâu, phải dày công kiên trì thì mới giải được nghiệp tại thế, mắt phàm không sao thấy rõ hành động của chính mình, chỉ có tâm thức quang minh mới tận tường hành vi sai trái. Cho nên cái tâm thức quang minh, chúng ta đang tu đây để làm gì? Tu để mở cái duy thức của các bạn ở bên trong các bạn, mà cái duy thức đó là ổn định mới có duy thức. Cái nhịp tim của bạn và cái nhịp trung tim của bộ đầu của bạn nó đồng khai triển một lượt một, đó là thống nhứt rồi. Lúc đó các bạn mới có sự sáng suốt để nhận định mọi sự việc cho nên đòi hỏi sự công phu, đòi hỏi lập hạnh tu trì.

Lập hạnh là các bạn hằng ngày niệm Phật, niệm Lục Tự Di Đà nó khai thông cái lục tâm thì lúc đó các bạn mới được ổn định hòa hợp hưởng thượng trong trung tâm sinh lực của Càn Khôn Vũ Trụ, thì lúc đó các bạn mới thấy rằng sự sáng suốt triên miên về với các bạn thì các bạn thấy cái sự tu nó không hoang phí. Tu phải có kết quả, phải tìm tàng những sự sáng suốt của chúng ta, tom góp sự sáng suốt của chúng ta và vun bồi sự sáng suốt của chúng ta nó mới trở nên một lực lượng hùng hậu tiến giai, nó mới trở về nguyên căn được. Còn nếu mà chúng ta tu còn u ơ chậm trễ, còn lệ thuộc bởi tánh tham, sân, si của thế gian, sự eo hẹp ghen ghét làm sao chúng ta tiến được. Chúng ta phải mở ra, khai thông, bởi vì chúng ta đến đây với hai bàn tay không và trở về với hai bàn tay không chẳng có cái gì của chúng ta. Chúng ta chỉ có thanh điển mà thôi. Thanh điện chúng ta không nên rước những sự ô trược xâm nhiễm vào thanh điển của chúng ta, nếu mà chúng ta rước vào những sự ô trược thâm nhiễm sân si thì chúng ta là người đắc tội trước Thượng Đế.

Thượng Đế không có đứa con tăm tối như thế. Thượng Đế luôn luôn vun bồi và xây dựng cho nơ, cho nơ cơ cơ hội hiểu nó nhiều hơn. Cho nên chúng ta là người tu, chúng ta phải ý thức rằng chúng ta là con của Ngài thì chúng ta phải xây dựng phần sáng suốt, bất cứ giá nào phải giữ lấy sự sáng suốt để đi tới mới giải quyết được sai lầm của chính mình. Nếu các bạn không chịu vun bồi sự sáng suốt đơ và không dũng tiến trong sáng suốt đó thì các bạn tu một ngàn kiếp nó cũng vậy đó thôi, không bao giờ các bạn hiểu các bạn.

Cho nên chúng ta tu tắt, tôi đến đây với các bạn chỉ có mấy tháng thôi, vỏn vẹn chỉ có mấy tháng thôi nhưng mà các bạn đã vun bồi được tinh thần giữ vững lập trường tu tu tự tiến từ giai đoạn một. Tôi cùng đi cùng hành với các bạn trong giờ phút thiền giác của các bạn. Trong giờ phút phân

giải của tôi hiện tại, giờ phút thiêng liêng này cũng cùng đi với các bạn và cùng mở những gút mắc của tâm tư của các bạn để các bạn tiến tới sáng suốt vô cùng, các bạn mới thấy rõ ràng Phật là gì, Trời là gì, người là gì, ma quỉ là gì, thanh là gì, trược là gì.

Thanh cũng do ta, trược cũng do ta, ma cũng do ta, quỷ cũng do ta, tất cả đều do cái khối óc bộ đầu của chúng ta biến chuyển ra cho nên khi mà chúng ta tập trung rồi thì cái luồng điển thanh nhẹ của các bạn qui về nhứt, thì vạn linh hợp nhứt rồi, vạn giáo qui nguyên rồi, chỉ có một. Chúng ta không có bận tâm lo âu nữa, chỉ lo kiên trì thực hành thì chúng ta mới thấy rõ pháp giới. Lúc đó chúng ta mới kêu bằng xứng đáng là người tu. Hành trì trong một giai đoạn khó khăn đó rồi các bạn đi đến, các bạn giải thông hạ thừa, trung thừa, thượng thừa của cái cơ tạng, cơ thể Tiểu Thiên Địa này. Sau này các bạn được hòa hợp với Hư Không rồi các bạn mới thấy sự sáng suốt triền miên. Các bạn thương yêu Thượng Đế, các bạn thương yêu Đấng Cha Trời quá đỗi nhiệm mầu, quá đỗi sáng suốt, quá đỗi cứu độ chúng ta để cho chúng ta có cơ hội tiến hoá tới vô cùng. Thương yêu, thương yêu Đức Mẹ, thương yêu người đã xây dựng vạn vật tại thế gian này để độ cho chúng sanh tiến hoá. Sự sáng suốt liên tục xây dựng từ hoàn cảnh này đến hoàn cảnh khác đưa chúng ta tiến tới, xây dựng cho chúng ta có một ý chí kiên trì bất khuất hành triển, không vì bất cứ một lý do nào có thể ngưng trệ tâm thức tiến giải của chúng ta.

Cho nên càng ngày các bạn càng thấy cởi mở, càng ngày các bạn càng thấy vui tươi, mình tự giác là chánh còn nếu mình còn cầu xin là tà. Các bạn thấy rõ chánh tà, **nếu các bạn cầu xin thì các bạn phải phục lụy, một khi phục lụy là bị xâm chiếm,** cho nên **nhiều bạn đã tu và mượn pháp này tu nhưng mà phục lụy cho nên bị ngoại xâm chớ không có tự cường phát triển thăng giải.** Còn cái phương pháp đây không có chủ trương phục lụy, tự cường phấn

giải để khai triển tới vô cùng tận, không bị lệ thuộc bởi một giới nào, một luồng điển nào mà chỉ luồng điển sẵn có của chúng ta, chúng ta phải dày công vun bồi đi tới sáng suốt vô cùng thì chúng ta hiểu rõ rồi không còn sợ ma qủi nữa, ma qủi chính ta là ma qủi mà bây giờ chúng ta xây dựng tới sáng suốt vô cùng thì đâu còn ma qủi nữa. Ma qủi là gì? Là bóng tối, mà các bạn xây dựng được hương đăng, ánh sáng trong nội tâm của các bạn thì đâu còn ma qủi xâm chiếm nữa. Cái cảnh đời đời nơ về với các bạn, sự dày công của các bạn đâu có hoang phí, đâu có mất, càng ngày càng tu càng khai thông đem lên hết lên trung ương bộ đầu, lúc đó tâm, can tỳ, phế, thận của các bạn nó hòa hợp với ngũ uẩn bộ đầu, bộ ốc, cặp mắt, lỗ mũi, cái miệng, lỗ tai, nằm bộ phận đó nó hòa hợp đồng nhứt thì lúc đơ ngũ uẩn giai không, các bạn mới xác nhận rằng các bạn không phải là người tại thế nữa, thanh điển là đời đời bất diệt. Các bạn trụ hẳn trong thanh điển ở trong một cơ hình điển giới đời đời bất diệt. Lúc đơ mới rõ, mới rõ rằng cái pháp này nó đã hỗ trợ cho chúng ta vô cùng mà cũng chính chúng ta đã ý thức rõ và lượm được cái pháp này, chúng ta đã giữ được cái pháp này để đi, để tu, không có lệ thuộc bởi một ai nữa. Chính ta làm chủ để khai triển mọi năng khiếu sẵn có, tiến tới vô cùng sáng suốt nhiên hậu các bạn mới ảnh hưởng được người khác, nhiên hậu các bạn mới ảnh hưởng được các giới. Giúp đỡ người này tới người nọ, giúp cả thanh điển, không phải giúp của cải. Thanh điển mới là qúi báu. Một câu nói của các bạn có thể độ người ta bước qua mọi sự gian nan sẵn có chứ còn tiền bạc, các bạn chưa chắc gì độ người ta tiến tới nhưng mà một câu thức tâm thiên hạ thì một câu đó qúi báu hơn. Mà các bạn đã thực hành, các bạn mới thức tâm thiên hạ được, còn nếu mà các bạn không thực hành, các bạn đọc sách này, sách kia, sách nọ các bạn nói thì nó đâu có cảm động lòng người ta. còn cái này sự thật trong thanh điển, trong sự hành trì của các bạn tuy rằng lời nói của các bạn không có văn chương, không có hay ho như người ta nhưng mà vẫn trực tiếp cảm động lòng người. Vậy

chữ các bạn học ở đâu? Học trong kinh vô tự. Cái thần kinh nẻo hóc bộ đầu các bạn được khai triển đó là kinh vô tự, lúc đó cái lời nói của các bạn có giá trị, âm thinh của tôi luôn luôn tối với các bạn và rút các bạn để các bạn ngồi đó và các bạn được nhẹ nhàng hơn. Các bạn nhắm mắt trong thoải mái là được rút đi lên thì điển của chúng ta có khác gì đâu, cũng tương đồng kẻ đi trước rút người đi sau cho nên chúng ta ngồi và nghe qua âm thinh của người truyền pháp chúng ta nhắm mắt lâng lâng nhẹ nhàng, triền miên khai triển trong tâm tư của chúng ta. Đó là chúng ta cũng đồng nhứt, một loại mà thôi cho nên nói vạn giáo qui nguyên có một. Người đời hay đề cao người này, người kia, người nọ rồi phân ra kẻ này, người nọ khác nhau chữ thiệt chỉ có một mà thôi. Cho nên các bạn tu rồi tập trung rồi các bạn mới thấy sự qúi giá đó và sự thương yêu đó mới là chơn thật chớ còn lý luận tại thế không có chơn thật. Khi các bạn tu, hành triển rồi sự sáng suốt nó về với các bạn, lúc đó các bạn mới thấy thanh điển là gía trị, thanh điển là đời đời, thanh điển là bất diệt thì chúng ta còn tranh giành gì cái thể xác eo hẹp này nữa? Không bao giờ. Các bạn phải hướng về mọi sự quảng đại tin yêu của Đấng Cha Trời đã ban bố cho các bạn và chư Phật đã hộ độ cho các bạn hằng đêm trong giờ phút công phu, nên giữ lấy mà sống đời đời trong lẽ sống bất diệt.

Cảm ơn các bạn.

Luyện pháp do tâm tự tiến tâm
Lấy không làm đích rõ siêu thâm
Chung cùng Trời Đất ta hòa tiến
Chẳng mượn ngoại lai chẳng chuyển lầm.

Loạn tâm vì bởi mình lầm
Không còn tự chủ thì thầm khổ đau
Chớ nên nhờ đỡ trước sau
Tự mình khai triển nhiệm mầu giải tâm
Thực hành tự đạt siêu thâm
Điển quang khai triển siêu tầm đến nơi
Trung tâm khai triển đời đời
Chẳng còn qui tụ những lời bất chơn
Tâm không động loạn qui hườn
Chơn như tự tại minh ơn hiếu hòa
Phật Trời chẳng cách chẳng xa
Trong ta sẵn có tự hòa tiến lên
Lý thông lý vẫn giữ bền
Tâm không mới rõ chơn nền diệu thâm
Hành trình khai triển do tâm
Tự hành qui tụ chơn tâm hợp hòa
Nam Mô lục tự Di Đà
Thường xuyên niệm giải ý tà tiêu tan
Minh tâm mở trí luận bàn
Vẹt màn ô trược mở đàng tiến tu
Chẳng còn phàm ngã mê mù
Chơn tâm khai triển an du đời đời.

Montreal, ngày 19-07-80

PHỤ ÁI 28

Luyện pháp do tâm tự tiến tâm

Khi chúng ta hành cái pháp, trước khi hành chúng ta đã ý thức rõ ràng tu là tu bổ sửa chữa, giải tiến mới kêu bằng tu. Mà trước khi luyện pháp chúng ta không ý thức và chúng ta nhờ sự phù hộ không bao giờ tiến được. Tôi đã nhắc đi nhắc lại

cả triệu lần, mọi người tu phải thực hành để tự giải, khứ trược lưu thanh, không phải nhờ đỡ phù hộ. Cho nên nhiều người tu, cái tâm rất tham và không muốn hoá giải sự trược ô phức tạp của chính mình đã sẵn có ở trong nội tâm từ nhiều kiếp tăm tối mà không chịu giải để trở về cái dung điểm tiến bộ sẵn có của mình thì càng ngày càng động loạn thêm.

Khi mà chúng ta tu chúng ta ý thức được rồi, chúng ta bỏ tất cả mọi sự thì lấy không làm đích rõ siêu thâm. Khi chúng ta buông bỏ tất cả những sự phức tạp trược ô của nội tâm thì chúng ta mới rõ cái huyền diệu, siêu diệu thậm thâm ở bên trên.

Chung cùng Trời Đất ta hòa tiến

Bây giờ các bạn sống ở đây có Trời không Đất không sống, mà có Đất không Trời cũng không sống, thấy rõ không? Chúng ta đang chung cùng Trời Đất ta hòa tiến, ta phải hòa đời lẫn đạo để tiến.

Chẳng mượn ngoại lai chẳng chuyển lầm

Không có nhờ đỡ ai nhập xác tôi để làm gì, không có chuyển lầm nữa.

Loạn tâm vì bởi mình lầm
Không còn tự chủ thì thầm khổ đau

Mình loạn tâm là tại vì mình lầm phải một việc gì để hỗ trợ, lợi dụng trong cái tham của mình mà phát triển, cái tham bất chánh đó.

Không còn tự chủ thì thầm khổ đau. Không có tự chủ được, lúc đó thì thầm, nói tầm bậy tầm bạ nhưng mà không có bao giờ phát triển nổi.

Chớ nên nhờ đỡ trước sau
Tự mình khai triển nhiệm mầu giải tâm

Không nên nhờ đỡ, có xưng danh gì cũng thây kệ,

không có sự nhờ đỡ. Chúng ta tìm chơn lý, tìm sự sáng suốt để sửa mình để tiến mà thôi.

Tự mình khai triển nhiệm mầu giải tâm. Tự mình phải khai triển sự huyền diệu của Trời Đất để mình giải tâm là đưa cái phần sáng suốt của mình đi lên. Chung qui chúng ta chỉ có giữ cái sáng suốt là cái vốn thôi chớ không có cái gì hết. Từ đầu chí chân của chúng ta đều là động loạn nhưng mà chỉ có phần sáng suốt giải quyết mọi sự việc.

Thực hành tự đạt siêu thâm
Điển quang khai triển siêu tâm đến nơi

Chúng ta thực hành mới đạt được cái phần siêu diệu thậm thâm ở bên trên.

Điển quang khai triển siêu tâm đến nơi. Lúc đó bộ đầu khai mở rồi thì siêu tâm đến nơi. Lúc đó chỉ có điển mới đi tới mau lẹ được. Tôi đã nói không có điển thì cái ý của các bạn có phát triển đi nữa cũng không có bao giờ giải tiến đo lường nổi một sự việc gì. Điển mới xuyên tầm mọi sự vật.

Trung tâm khai triển đời đời
Chẳng còn qui tụ nhưng lời bất chơn

Trung tâm khai triển đời đời. Trung tâm bộ đầu chúng ta khai triển đời đời. Không có bị ai chận nghẹt được mà nếu chúng ta còn giữ nơi phàm tâm trong con tim thì chúng ta còn bị chận nghẹt, chúng ta còn lý luận sai lầm thì chúng ta còn mê muội.

Chẳng còn qui tụ nhưng lời bất chơn. Không nghĩ những cái chuyện bất chánh nhưng mà nghĩ những chuyện Hư Không Đại Định đời đời.

Tâm không động loạn qui hườn
Chơn như tự tại minh ơn hiếu hòa

Cái tâm mình không còn động loạn nữa, qui hườn cái

chơn như, tự tại. Minh ơn hiếu hòa, biết cái sự dày công của Càn Khôn Vũ Trụ, của Đấng Tạo Hoá đã tạo chúng ta ra. Chúng ta phải biết rõ để cảm ơn và hòa tiến về sự thanh cao đời đời ở bên trên.

Phật Trời chẳng cách chẳng xa
Trong ta sẵn có tự hòa tiến lên

Phật Trời không xa cách chúng ta, đo ta mà ra, trong khối óc chúng ta phát triển được thì chúng ta mới nhận thức được, minh rõ Phật Trời ra sao, ở đâu đến rồi sẽ về đâu, không có cách xa.

Trong ta sẵn có tự hòa tiến lên. Trong ta đã sẵn có, phải hòa mới tiến lên được còn nếu chúng ta "nghịch thiên thì giả vong" mà "thuận thiên giả tòng" phải hiểu cái câu đó mà để tiến.

Lý thông lý vẫn giữ bền
Tâm không mới rõ chơn nền diệu thâm

Cái lý mà thông thì mới giữ bền được. Còn cái lý mà giải không thông thì không bền. Cho nên tất cả hiện tại bây giờ thế gian đang trong cái cơn nhiễu động, ai cũng xưng danh là Đấng Chí Tôn, bậc thầy, Tiên, Thánh đủ thứ hết, xuống thế gian nhưng mà đó là phần tiến hoá của họ còn chúng ta tu ở đây là phần tiến hoá của chúng ta. Chúng ta phải khai thông cái lý của chúng ta, ta giữ bền để tiến và để hòa hợp với sự thanh cao ở bên trên chớ còn lý nào cũng thông, lý nào họ nói cũng hay nhưng mà cái chuyện hay của họ không phải chuyện của mình. Sự khai triển, sự thành công của người nào thì người đó được hưởng. Càn Khôn Vũ Trụ có sự công bằng và luật Trời có sự công bằng hết thảy chớ không có thể người này chiếm đoạt người kia được.

Tâm Không mới rõ chơn nền diệu thâm. Cái tâm chúng ta lúc nào cũng giữ Không rồi chúng ta mới xét được cái nền diệu thâm ở bên trên.

Hành trình khai triển do tâm

Tự hành qui tụ chơn tâm hợp hòa

Hành trình khai triển do tâm, Nếu mà chúng ta muốn phát triển thì cái tâm của chúng ta phải trụ. Trung tim bộ đầu chúng ta phải khai mở. Đó là cái chơn tâm chớ còn dùng cái tâm phàm thì không được nữa.

Tự hành qui tụ chơn tâm hợp hòa. Phải tự hành qui tụ chơn tâm hợp hòa, sự sáng suốt nó mới hợp hòa được ở bên trên.

Nam Mô lục tự Di Đà
Thường xuyên niệm giải ý tà tiêu tan

Chúng ta phải thường xuyên niệm hai mười bốn trên hai mười bốn Nam Mô lục tụ Di Đà. Thường xuyên niệm giải ý tà tiêu tan. Chúng ta thường xuyên niệm, **thường niệm, vô biệt niệm là chúng ta đắc pháp.**

Minh tâm mở trí luận bàn
Vẹt màn ô trược mở đàng tiến tu

Chúng ta minh tâm, chúng ta hiểu được cái trung tâm chơn giác của Càn Khôn Vũ Trụ thì mở trí luận bàn. Lúc đó chúng ta mới phân giải cho mọi người biết sự ô trược là thế nào, sự thanh cao là thế nào để cho họ thấy rõ, mở con đường nhẹ và con đường nặng để tiến giải rồi nhiên hậu mới giúp đỡ đời lần đạo tiến hoá được. Còn nếu mà chúng ta không minh tâm thì không bao giờ khai lý được.

Vẹt màn ô trược mở đàng tiến tu, Chúng ta mở cái phàm ngã đi không có nuôi dưỡng sự sân si động loạn của thế gian nữa thì vẹt màn ô trược mở đàng tiến tu. Lúc đó chúng ta mới tiến lên.

Chẳng còn phàm ngã mê mù
Chơn tâm khai triển an du đời đời

Không còn dùng cái phàm ngã mê mù nữa. Chơn tâm

khai triển an du đời đời: Lấy sự thanh thản nhẹ nhàng để khai triển để an du đời đời mới tu được. Chúng ta nay tu pháp này, mai tu pháp kia cũng không được nữa. Cái pháp này là nó giải ra, giải tất cả những sự trược để đem lại sự sáng suốt. Không có bao giờ mà được xâm nhập. Cho nên nhiều người không hiểu, tu cái pháp này rồi còn cầu xin đầu này, đầu kia, đầu nọ, ông này, ông kia, ông nọ thì tự nhiên nó phải nhập rồi. Chúng ta mở để tiến không có bị nhập. Cho nên các bạn phải ý thức rõ các bạn Soi Hồn là mở, mở rõ ràng. Tập trung thần kinh nếo óc để mở, mở, mở trược. Đưa cái trược đi ra ngoài, lưu cái thanh điển. Các bạn làm Pháp Luân cũng vậy, đưa cái trược điển ra ngoài lỗ chân lông, đại tiện, tiểu tiện, đi ra hết để lưu cái thanh điển ở bên trong. Thiền Định, là phải để cho nó phăng lặng tất cả. Cái chơn pháp của chúng ta đang hành đây là đem lại sức khỏe thứ nhứt, thứ nhì mới đi tới chỗ sáng suốt để suy xét mọi sự việc. Suy xét sự huyền diệu cả Càn Khôn Vũ Trụ. Tại sao có cái này? Tại sao có cái kia? Tại sao có cái nọ? Nhưng mà chúng ta phải giữ cái lề lối ba pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định chúng ta mới minh xét được.

Tôi thường nói với các bạn cái xe đạp ta phát minh ra răng cưng cọ với răng mà chạy đó thôi rồi tới xe hơi cũng răng cọ với răng mà chạy rồi tới máy bay cũng vậy. Sự tiến hoá nó đi tới vô cùng. Các bạn thấy chưa, phần Hồn của chúng ta cũng vậy, phần Hồn chúng ta xuống thế gian đây đụng chạm với bản tánh tham sân si hỷ nộ là sự cọ xát mà thôi rồi chúng ta tu đi lên thì điển trược ngộ điển thanh rồi sau sự cọ xát điển đơ, thanh hòa thanh nó mới rút đi lên. Rồi càng đi lên nữa rồi cũng do sự cọ xát của thanh với thanh nó mới đi tới vô cùng vô tận thanh giác. Cho nên chúng ta bước vào điển giới, trụ tâm vào điển giới thì chúng ta không còn sự mê tín nữa mà chúng ta chỉ dùng một cái kỳ công để hóa giải để đưa cái phần trược điển của chúng ta rời khỏi cái thể xác này. Không nên lưu ở trong cái thể xác hoài, dìm chúng ta xuống

sâu, gây sự động loạn và sự tăm tối cho chính mình. Nhiều khi chúng ta lý luận nói này, nói nọ nhưng mà nói bất minh không hiểu, mà cũng nói càng nói bướng cũng có nữa. Cho nên các bạn tu rồi, các bạn thấy cái quá trình các bạn đã quá bướng, quá ngỗ nghịch, quá sai lầm, rồi dùng cái ý bất chánh lại bầy biểu cho người này, người kia, người nọ rồi càng ngày càng sai. Cái sự sai đó nó đem tới động loạn mà sự động loạn đó thì nó làm cho thần kinh suy yếu. Thần kinh suy yếu thì tự nhiên bị xâm nhập. Cho nên cái pháp phải làm cho thiệt đúng, đâu đó cho nó đúng, còn nếu nó không đúng thì không bao giờ các bạn phát triển được.

Bởi vậy tu ở đây là phải ở trong sự thật hóa giải mới ngộ chơn lý được, còn các bạn không ở trong sự thật không bao giờ ngộ được chơn lý. Chúng ta phải hành, chúng ta phải thấy sự sai của chính mình. Phải hành đâu đó cho nó đúng, cho nó có trật tự. Nếu chúng ta không có thể hành mấy môn một lượt thì chúng ta hành từ môn một. Soi Hồn trước đi một thời gian cho nó khỏe đâu đó cho nó trụ tâm đàng hoàng rồi chúng ta làm Pháp Luân cũng được nữa, một thời gian nữa rồi nó khai thông rồi chúng ta tiến tới Thiên Định cũng được. Cho nên khi mà các bạn Soi Hồn, Pháp Luân thông rồi thì Thiên Định nơ dễ dãi. Lúc nào chúng ta cũng có thể ngồi Thiền Định. Lúc đó cái phần điển nó xuất rồi. Cái mạch nhâm và mạch đốc nơ khai thông rồi thì chỉ rút đi lên thôi, đâu có lệ thuộc. Còn các bạn tu mà chưa mở mà các bạn muốn làm Cha, làm Phật này kia kia nọ thì tự nhiên bên trên nó nhập. Bởi vì thiêng liêng chờ sẵn một bên. **Các bạn mà nghĩ bậy thì nó nhập trong bản thể làm cho các bạn chậm tiến.** Các bạn phải tung ra để mà đi thì không có ai phá các bạn được hết mà các bạn cầu xin cho người ta xấp nhập vô trong bản thể các bạn thì các bạn phức tạp càng phức tạp thêm, rắc rối càng rắc rối thêm làm sao tiến được. Cho nên tu phải minh mẫn, sáng suốt. Tôi là người đi trước, từ bước một tôi nghiên cứu thành ra bây giờ tôi mới để lại cho các bạn thấy. Nếu tôi là điên

loạn tôi đã điên từ lâu rồi đâu có phải ngày nay ngồi phân chơn lý cho các bạn nghe rõ ràng. Nhờ cái pháp này tôi tiến triển và tôi thấy tôi thông minh, tôi thấy tôi hiểu được việc này, việc kia, việc nọ thay vì trước kia tôi lu mờ, không hiểu, cái gì cũng sợ sệt nhưng mà tôi học từ từ rồi tôi đi đến. Các bạn cũng vậy, chúng ta đồng loài người, chúng ta có tri giác sáng suốt, chúng ta phải thực hiện một kỳ công cho chính mình trước khi rời thể xác.

Cho nên các bạn thấy rõ chừng nào, nghiên cứu kỹ đừng có nôn. Một bước, một bước là đi tới. Cái chuyện thiên cơ người ta nói chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ là thúc đẩy cho mình tu nhưng mà cái tu của mình cũng phải do sức lực sẵn có của mình để tiến giải mới là đúng. Nhưng mà chúng ta không có xao lãng, chúng ta cứ giữ bền bỉ để chúng ta tu bởi vì nhiều người ở tại thế nguyện tu một thời gian rồi bỏ không tu, tánh tình bất chơn, thâu thập ngoại cảnh rồi quên tất cả hành trình tiến hoá thành ra Bề Trên người ta thấy con người này hứa, mới thấy nó đi tới rồi nó đi thụt lùi. Cho nên Bề Trên thương xót nhắc nhở chúng ta phải tu, phải kiên trì, phải hành trì, phải lập hạnh tu nó mới tiến bộ. Thì cái đó đâu phải kêu chúng ta tu một giây, một giờ mà thành Phật thành Tiên đâu, chúng ta phải có một kỳ công. Đời do ai tạo? Cũng là Đấng Tạo Hoá. Đời là cái gì? Là bài học để cho chúng ta tiến tới đạo, thấy không? Có đời nó mới có đạo chớ không có đời lấy gì có đạo, tôi nói hoài hoài. Cho nên các bạn thấy rõ được điểm đó, nên quan tâm tới điểm đó, không nên thu thập bất cứ những cái gì bất chánh. Ai quyến rũ, ai nói gì, ai xuống thế, ai làm phép thần thông đi nữa cũng chẳng có giá trị bởi vì sự thành công của họ đâu phải sự thành công của mình, thấy không? Cái ông ảo thuật gia ông làm cái sự thành công của ông ảo thuật gia chớ đâu phải của mình mà mình khen người ta hay rồi mình muốn bắt chước cái hay của người ta. Người ta học cũng khó khăn, người ta mánh lới mới biết được. Còn mình nhảy vô mình

biết liền sao được. Động loạn ở chỗ đó, thấy không?.

Huống hồ gì cái chuyện thiêng liêng, sáng suốt thì phải dụng một kỳ công và phải giữ một chơn tâm sáng suốt để hành trì nó mới tới chớ không có nói ham muốn và cầu xin nữa. Cầu xin chừng nào thì sẽ bị chừng nấy, tôi đã nói trước rồi. Thời kỳ biến chuyển của quả địa cầu này, của Càn Khôn Vũ Trụ thì có những xáo trộn tranh tối tranh sáng giữa con ma và Tiên, Phật luôn luôn nhiều chuyện rắc rối xảy ra trên quả địa cầu này.

Cho nên các bạn càng ngày càng nghe tin tức, càng thâu thập rồi càng thấy nhiều chuyện kỳ cục điên loạn, vì tâm họ không vững. Còn nếu chúng ta cứ giữ bình tâm thì lúc nào chúng ta cũng có thể có cơ hội để dự tiến và có cơ hội để phân xét mọi sự việc xảy ra thì chúng ta càng minh, càng có cơ hội học nhiều hơn. Còn nếu mà chúng ta không chịu minh xét mọi sự việc, mù quáng theo đuổi thì chúng ta sẽ bị động loạn mà làm hại cái chơn tâm của chúng ta. Nặng trược nó phải xâm chiếm cơ tạng của chúng ta. Cho nên các bạn đừng vì đó mà đau khổ. Khi mà người ta chê các bạn, bạn cứ vững tâm, đó là sự thành công của người thì người cứ hưởng đi, còn sự thành công của tôi thì tôi phải đi tới. Nếu con người có thể trở nên một vị thiêng liêng sáng suốt thì tôi có một ngày kia cũng sẽ trở nên một vị thiêng liêng sáng suốt nhưng mà tôi dày công, tôi học hỏi, tôi tiến hoá, tôi xây dựng cho tôi.

Mình thấy ông võ sĩ đánh võ trên võ đài giỏi quá, mình muốn thành ông võ sĩ liền đâu có được. Phải học biết bao nhiêu, ông khổ cực biết bao nhiêu ngày nay ông mới đấm đá một cú nó mạnh như thế đó. Chúng ta chưa biết gì muốn nhảy ngang vô cái điểm thành công của người ta sao được. Cho nên chúng ta phải hiểu và phải kiên trì ở chỗ đó. Học nhẫn trước rồi mới học từ bi sau. Các bạn được hỗ trợ hàng tuần, được lời nói của tôi nhắc nhở cho

các bạn, đó là tôi không muốn các bạn đi sai lầm. Tâm các bạn muốn mau lắm, người nào cũng muốn mau, muốn nôn nóng, muốn này , kia kia nọ nhưng mà không được đâu các bạn, phải từ từ đi tới. Đã nói rằng mỗi căn quả khác nhau. Cơ thanh cơ trược, mình phải xây dựng để tiến về cái chơn ngã thay vì phàm ngã ở bên trong thì lần lần phải tu tiến mà chúng ta phải kiên trì, tinh tấn như vậy. Thường xuyên tu luyện, thường xuyên niệm, thường niệm, vô biệt niệm chúng ta mới thấy. Nội cái niệm Phật không mà các bạn cứ hứa hoài nhưng mà niệm cũng không xong rồi hiếu kỳ, nghe điều này chấp, nghe điều kia chấp, nghe điều nọ chấp. Tại sao vậy? mà rốt cuộc hỏi rồi mình cũng không làm được cái gì. Làm cho bê trễ cho chính mình mà thôi, các bạn hành trì tuỳ theo giai đoạn. Từ giai đoạn một, giai đoạn hai, giai đoạn ba rồi các bạn sẽ đi tới. Tuần tự nhứt định phải đạt pháp và sáng suốt. Không nên làm cho các bạn tự gây sự bận loạn cho chính mình, khổ thêm chứ không ích gì bởi vì trong đời nó có đạo bạn à. Nếu trong đời mà không có đạo thì một giờ phút khắc chém giết với nhau chết hết rồi, ai cũng có đạo tâm, cũng có sự thương yêu, có sự kềm chế để cho phần Hồn tiến.

Cho nên ông Trời sắp đặt có âm, có dương, có nam có nữ, có vợ có chồng để kềm chế cái bản tánh hung hăng sẵn có của mọi người tại thế. Cho nên cho nó dự nhiều khoá, biết chậm nhưng mà mình phải cho nó học, không cho nó học nó không có tiến nổi. Cái tánh nó hung hăng nó cũng là chậm trễ nữa, cho nó điều hòa nó mới có cơ hội tiến hoá. Cho nên cái sự chứng đắc ở bên trên là chỉ chứng tâm mà thôi. Cho nên cái tâm các bạn càng ngày càng sáng suốt thì được.

Còn nói nam nữ lấy vợ hay là lấy chồng, cái đó pháp lý không có cấm nhưng mà do sự kiên tâm của hành giả. Nếu hành giả thấy rằng tôi không muốn lâm vào trong một cái nghiệp đó có thể làm chậm trễ cho việc học của tôi thì tôi giữ, kềm chí và giữ cái phần đó, tôi không tiến qua bên đó để động

loạn thì các bạn sẽ mở qua một giới khác. Các bạn không trả cái nghiệp này nhưng mà cái nghiệp kia các bạn cũng phải trả. Cũng như bây giờ, như tôi chẳng hạn, tôi không có sanh được đứa con nào, vậy chứ bây giờ tôi hành pháp này tôi làm cái gì đây? Tôi cũng phải trả nợ đời. Những bạn tu của tôi thương yêu tôi, kính trọng tôi cũng như người cha, đó là tôi phải lo cho nó. Cho nên trốn tránh đâu được qui định của Càn Khôn Vũ Trụ. Con càng đông thì càng lo, càng lo cho chúng nó nhiều hơn, càng thương yêu chúng nó nhiều hơn thì mình thấy càng sáng suốt hơn.

Sau này các bạn cũng vậy, nếu các bạn dùng một kỳ công mà tu để vượt qua những cái tai nạn cũng như cái nghiệp chướng thế gian thì sau này các bạn cũng phải cứu độ những người kế tiếp luôn luôn ở trong hành trình dẫn giải để giúp đỡ mọi người. Cho nên chúng ta càng tu rồi càng thấy đó là một cái nghiệp mà cái nghiệp đó trả bằng cách này hay là bằng cách khác cũng phải trả. Không có người nào mà trốn tránh cái nghiệp được. Nhiều người nói tôi xuống tóc vô chùa tu rồi tôi hết nghiệp, đâu có, vẫn còn nghiệp đó bạn ơi. Bạn phải còn ăn, còn ngủ, còn bài tiết, còn ăn mặc, còn biết ấm, biết no thì các bạn phải còn có nghiệp, không làm sao hết nghiệp được đâu. Nói để nghe cho hay, chớ sự thật là cái nghiệp các bạn phải trả.

Người tu cũng phải trả nghiệp, nó có cái nghiệp tu của nó, nó phải trả, chúng ta đã vay cả Càn Khôn Vũ Trụ mà chúng ta không trả sao được, phải trả, luôn luôn phải thực hiện để trả chớ không bao giờ mà trốn tránh được cái sự công bằng của Trời Đất, không có một người nào trốn tránh được.

MẪU ÁI 28

Hành trình thực hiện hoài hoài
Sửa mình tự tiến đạt đài thanh quang
Tình thương Cha Mẹ phẩn ban

Con lo tịnh giải lại càng tinh vi.

Phải bền tâm vững chí thực hiện hoài hoài trong cuộc hành hướng, từ đời lẫn đạo đều được khai thông.

Chẳng còn vọng động ước mong
Tu hành tinh tấn thiên tòng khai tâm
Huyền cơ siêu lý diệu thâm
Tham thiền nhập định qui thầm đến nơi.

Tu là phải sửa chứ không phải tu để cầu xin, nếu cầu xin sẽ gây thêm sự phức tạp cho nội tâm, khó tầm chơn lý.

Thực hành bình thản xét suy
Tiến vì dũng tiến chẳng ghi tánh đời
Luôn luôn thức giác hợp thời
Tình thương ban rải đời đời tiến thăng.

Tu thì phải đi lên thì mới dứng, nếu càng tu càng lệ thuộc thì không bao giờ tiến, hoá giải là chơn pháp, cô động bất minh là lệ thuộc ý tà.

Tiến lên phải vượt nhiều tầng
Thấy không mà cơ mở phần cảm giao
Điển thanh điển giải nhiều mầu
Tâm thành tự đạt cao sâu tâm người.

Qui Hồn qui Viá thì phải tiến giải không ngừng, ***càng tu thì càng làm việc nhiều hơn,*** *thực hiện tình thương và đạo đức, phân giải rõ rệt, thực hành đến mức nào hay mức ấy.*

Montreal, ngày 19-07-80

MẪU ÁI 28

Hành trình thực hiện hoài hoài
Sửa mình tự tiến đạt đài thanh quang
Tình thương Cha Mẹ phán ban

Con lo tịnh giải lại càng tinh vi

Hành trình thực hiện hoài hoài

Trong hành trình chúng ta phải thực hiện trong tuần tự đi tới mãi mãi.

Sửa mình tự tiến đạt đài thanh quang

Tự tiến rồi các bạn có khứ trược lưu thanh thì các bạn mới còn thanh. Thanh nó mới đi tới hòa thanh rồi nó mới sáng suốt, kêu bằng thanh quang.

Tình thương Cha Mẹ phân ban
Con lo tịnh giải lại càng tinh vi

Tình thương thì Cha Mẹ phân ban. Luôn luôn cha mẹ ở thế gian cũng phân ban mà Cha Trời Mẹ Đất cũng phân ban tình thương. Chúng ta phải lo tịnh giải lại càng tinh vi. Chúng ta phải tinh tấn tu hành thì mới thấy tinh vi sự sáng suốt của chính mình. Phải bền tâm vững chí thực hiện hoài hoài trong cuộc hành hương, từ đời lần đạo đều được khai thông. Chúng ta phải dày công mới được.

Chẳng còn vọng động ước mong
Tu hành tinh tấn thiên tòng khai tâm
Huyền Cơ siêu lý diệu thâm
Tham thiền nhập định qui thầm đến nơi.

Chẳng còn vọng động ước mong

Không còn vong động nữa, không có ước mong chuyện đời. Tôi có xe hơi, tôi có nhà lầu, mệt lắm bạn ơi. Nó lăm cho các bạn đầu óc nặng, để tùy cơ ứng biến phát triển. Lo tu, lo học đó là các bạn sẽ có cái của triền miên không có dũng hết đâu đừng có lo đói, lo khổ.

Tu hành tinh tấn thiên tòng khai tâm

Chúng ta tu hành tinh tấn, chúng ta đi theo cái ý

Trời để khai tâm chúng ta.

Huyền Cơ siêu lý diệu thâm

Cái Huyền Cơ của Trời Đất sắp đặt thì bí mật của thế gian của Trời Đất là cái siêu lý diệu thâm để dẫn giải chúng ta. Cho nên nhiều người xảy ra công chuyện rồi mới biết. Trời ơi! chính ông Trời đã làm hết rồi chớ tôi có làm gì được đâu. Các bạn bây giờ có vợ có chồng rồi sanh con này kia kia nọ, các bạn biết kế hoạch nhưng mà các bạn có làm được đâu. Cũng là do Trời qui định cho các bạn sự sống hiện tại. Nhiều người thức giấc dòm lại một bầy con sau này làm sao? Lo lắm nhưng mà lo đâu có được, rốt cuộc rồi các bạn cũng nói Trời cho tôi mới có không cho tôi cũng chẳng có cái này. Cái đó mới là đúng. Cho nên khi chúng ta hiểu những gì là Trời Đất sắp đặt, chúng ta chỉ tinh tấn lo tu thôi.

Cái gì cũng có Cha Mẹ lo, có Trời Đất lo. Cái luật của Tạo Hoá mình không nắm được mà mình lo. Chỉ có Thượng Đế mới nắm được cái luật Tạo Hoá thì Ngài đã lo cho mình rồi mình đâu có lo được nữa, mình chỉ lo tu thôi.

Tham thiền nhập định qui thầm đến nơi

Chúng ta tham thiền tu, nhập định rồi chúng ta mới qui y Phật, qui y Pháp, qui y tăng. Lúc đó chúng ta mới đến nơi được.

Tu là phải sửa chữa chứ không phải tu để cầu xin, nếu cầu xin sẽ gây thêm sự phức tạp cho nội tâm, khó tầm chơn lý.

Thực hành bình thản xét suy
Tiến vì đúng tiến chẳng ghi tánh đời
Luôn luôn thức giấc hợp thời
Tình thương ban rải đời đời tiến thăng.

Thực hành bình thản xét suy

Chúng ta thực hành rồi, đâu đó có trật tự rồi bình thản chúng ta xét suy.

Tiến vì dũng tiến chẳng ghi tánh đời

Chúng ta dũng thanh điển để tiến mãi, tiến mãi. Nhờ cái dũng để đi tới dù cho thấy suy sụp, khổ, khảo đảo nhưng mà chúng ta giữ cái dũng để đạt thanh. Không có ghi tánh đời, tánh đời nó phải hơn thua, phải suy tính. Còn đây chúng ta nghĩ về cái sự thanh, dũng tiến để đạt thanh.

Luôn luôn thức giác hợp thời
Tình thương ban rải đời đời tiến thăng

Luôn luôn thức giác hợp thời: Lúc nào mình cũng thức giác hợp thời. Mình biết. Vừa nói vừa nghe thì mình hiểu cái sáng suốt của mình ở bên trong phân định đến đâu rồi nó hợp thời. Còn nếu các bạn không lui về cái sáng suốt của các bạn, các bạn sẽ bị lôi cuốn bởi ngoại cảnh. Phải dũng tiến rồi chẳng ghi tánh đời: Luôn luôn thức giác hợp thời. Thấy sự sai lầm của mình, trở về với mình để sửa tu.

Khi mình thấy ông đó ông làm phép thần thông hay quá, chuyện của ông. Chuyện của tôi chưa có, tôi phải về tôi lo tu về phần tôi rồi một ngày kia tôi sẽ đạt được thần thông y như ông kia. Không có gì đâu mà phải đáng ngại. Nhiều người thấy vậy cái qùi lạy, sợ đủ thứ hết đâu có tiến được.

Tình thương ban rải đời đời tiến thăng: Cái tình thương ban rải đời đời tiến thăng. Trời Đất đã sắp sẵn cho các bạn rồi, trong cuộc hành hường từ kiếp này tới kiếp kia, tới kiếp nọ. Các bạn cứ dày công đi tới, đi tới, đi tới, đi tới mãi sẽ tiến hóa mà chúng ta còn không chịu đi tới và chúng ta ỷ lại thấy cái hay đó và muốn nhờ cái hay giúp đỡ thì chúng ta sẽ bị gạt.

Các bạn đi coi những ảo thuật gia này kia kia nọ, các bạn tưởng là ảo thuật gia hay lắm sao, ảo thuật gia cũng phải lo đói, cũng sợ chết cũng nhiều chuyện giải quyết không được. Nó hay trong lúc đó là mánh lới tay chân nó lẹ thôi chớ còn thiệt ra không phải, duy chỉ có cái sáng suốt thôi. Tất cả những tài cán gì ở thế gian này không sáng suốt là đều bỏ, giục hết thảy. Cho nên chúng ta tu này là đi về sự sáng suốt, giữ lấy sự sáng suốt thì chúng ta không bao giờ bị kẹt. Thần Tiên, Thánh xuống thế gian xưng danh gì thây kệ, là sự thành công của Ngài. Còn sự thành công của tôi khác, tôi khỏi lo.

Tu thì phải đi lên thì mới đúng, nếu càng tu càng lệ thuộc thì không bao giờ tiến. Hoá giải là chơn pháp, cô đọng bất minh là lệ thuộc ý tà. Chúng ta không minh thì chúng ta không nên cô đọng. Tôi không minh thôi, tôi nện xa. Cái gì tôi hiểu thì tôi học, còn không hiểu thì thôi. Ở bên trên không có chấp chúng ta và không buộc chúng ta học. Chính chúng ta ràng buộc chúng ta mà thôi.

Tiến lên phải vượt nhiều tầng
Thấy không mà có mở phần cảm giao
Điển thanh điển giải nhiều mầu
Tâm thành tự đạt cao sâu tâm người

Tiến lên phải vượt nhiều tầng

Khi chúng ta tiến lên, các bạn từ hạ thừa, trung thừa, thượng thừa. Trong bản thể các bạn, từ lỗ rốn sắp xuống, cái đó là hạ thừa, hư cảnh, từ con tim sắp lên là trung giới, rồi từ bộ đầu đi lên mới hòa cảm với Hư Không thì mỗi từng chúng ta phải vượt qua nhiều từng. Cho nên phải dày công, phải kiên trì nó mới có. Các bạn không có kiên trì thiền đạt thì làm sao đạt được. Dùng lý luận đâu có giúp các bạn được những mà cái hành trì cái đó là quan trọng.

Thấy không mà có: Tôi tu như vậy chắc được gì?

sau này chắc tôi làm ma làm qủi nhưng không đâu, không bao giờ bị cái đó đâu các bạn đừng sợ. Các bạn chịu kém chế tham thiền rồi lúc đó thì nó khác.

Điển thanh điển giải nhiều mầu

Cái điển các bạn thanh rồi các bạn hiểu tất cả nhiều mầu, tất cả những cái chuyện gì linh động của thế gian thì các bạn rõ hết.

Tâm thanh tự đạt cao sâu tâm người

Cái tâm mình thanh rồi đạt, hiểu tâm ý của muôn loài vạn vật nó mới tiến được.

Qui Hồn qui Vía thì phải tiến giải không ngừng, càng tu thì càng làm việc nhiều hơn, thực hiện tình thương và đạo đức, phân giải rõ rệt, thực hành đến mức nào hay mức ấy. Luôn luôn chúng ta tuỳ theo khả năng sẵn có mà thực hành chớ đừng có nói rằng anh A tu nhiều giờ, anh B tu ít giờ.

Khả năng tôi có bấy nhiêu đó thì tôi tu bấy nhiêu đó thôi. Đâu có buộc tôi giống người kia được bởi vì trình độ tôi nó đi từ từ. Cho nên ở thế gian mắt mũi tai miệng phân ra anh hai, anh ba anh tư nhưng mà anh nào cũng khác nhau, mỗi người một cái trình độ khác nhau làm sao thi chung một lớp được. Cho nên phải từ từ tiến hoá, không nên chê ai nhưng chỉ sửa mình để tiến hoá mà thôi còn những phần mà bị nhập đó là tham lam động loạn thôi chứ không có gì hết. Không nên tham lam động loạn thì nó không có bao giờ bị những cái chuyện đơ. Tham lam động loạn, tu mà còn muốn tu hơn người ta, tu muốn mau hơn rồi muốn ông Trời nhập xác, rồi muốn ông Phật nhập xác. Cái đó là tự hại lấy mình thôi nhưng mà cái tánh tham lam của nó rồi phải cho nó học, học một thời gian rồi nó hoảng rồi bữa sau nó không dám nữa, nó thức giác lần lần. Cái đó cũng là bài học của chính nó mà thôi chứ không có gì hết. Người mà bị nhập xác đó

cũng là bài học thôi.

Còn chúng ta đây, bất cứ tôn giáo, bất cứ thiêng liêng nào xuống chúng ta đón nhận về chơn lý, chúng ta nghe về chơn lý, sự thật vậy thôi để chúng ta tu chớ không phải chúng ta nghe mà mê tín bởi vì chúng ta đã có cái pháp kêu bằng hóa giải. Cái phần nào nó vô cái máy này mà Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định đánh văng ra là không bao giờ còn lưu được nữa. Cái đó là không thích hợp với nó. Cái phần mà thích hợp với nó thì nó lâng lâng sáng suốt đi lên nhẹ nhàng không bị kẹt. Cho nên chúng ta tu là sáng suốt chớ không phải tu là mê muội.

Tu mà còn mê muội tu làm gì nữa, mất công gây thêm sự tai hại. Chúng ta tu phải sáng suốt. Thực hành phải tinh tấn. Pháp nào cho nó rõ rệt cái pháp đó để cho nó mở tâm mở trí nó mới đi lên được còn nếu tu mà không mở tâm mở trí làm sao đi lên. Tu mà thiếu sáng suốt thì tu cái gì? chúng ta qui về sự sáng suốt sẵn có của chúng ta, mới kêu bằng tu. Tu mà không qui y về sáng suốt, tu làm gì? cho nên càng ngày các bạn thấy càng thanh tịnh. Càng thanh tịnh, các bạn thấy càng sáng suốt, sau nay đạt được cái sự sáng suốt rồi các bạn mới thấy chung qui chỉ có thực hành thôi. Tôi nói đây rồi tôi cũng không phải là vĩnh viễn ở thế gian, một ngày kia tôi chết đi rồi các bạn thấy vạn giáo qui nguyên, chỉ có thực hành nó mới tiến tới còn không thực hành không bao giờ tiến tới chắc chắn nó như vậy.

Các bạn không lập hạnh thì không có hạnh mà công phu, các bạn không thực hành thì không đạt pháp chắc chắn như vậy. Chúng ta người tu lần lần lần lần nó sửa tâm sửa tánh làm cho mình hiền diệu đi, rồi từ cái hiền diệu đó, hiền hòa đó nó đi tới sự thông suốt ở sau này. Cho nên chúng ta tu phải ý thức rõ rệt. Tu không nên lầm tưởng mà gây sự tăm tối cho chính mình rồi hoang mang suốt cả một cuộc đời, suốt cả một hành trình tu tịnh, chỉ tạo sự

bất chánh mà thôi, không nghĩ điều đó. Cho nên phải thực hành, phải trở về sáng suốt. Tôi nhắc nhiều lần rồi, cái sự sáng suốt ở bên trong mới hòa hợp với hào quang của Thượng Đế, còn sự sáng suốt ở bên trong mất đi là con người mất hẳn tâm linh rồi. Rồi các bạn nói cái gì là tâm linh? Rồi các bạn đi nói đạo cho một người mất tâm linh nó không bao giờ nghe mà chính nó đề nghị cho các bạn biết rằng các bạn không hiểu gì, nó mới là hiểu. Mất tâm linh bởi vì nó giữ, nó củng cố một phần một góc thôi, nó không biết hòa cảm ai hết. Còn chúng ta tu ở đây là hòa với tất cả và học nơi tất cả. Sự sáng suốt nhiều hơn và cái mức tiến của các bạn nó lại rộng hơn, mở rộng hơn.

Tại sao lại cho các bạn hòa với tất cả và học nơi tất cả? Vì các bạn có pháp. Bạn hòa rồi các bạn về các bạn lọc, các bạn Soi Hồn, các bạn Pháp Luân, các bạn Thiền Định là các bạn lọc những cái nào mà nó không chơn chánh, nó trược thì nó phải giải ra ngoài. Còn cái chơn chánh mà còn thích hợp nó mới lưu và nó phát triển. Chúng ta nhờ cái đó cho nên chúng ta mới hòa với tất cả và học nơi tất cả còn những phần khác người ta không dám bởi vì người ta tu, người ta giữ cái mức đó thôi chứ người ta không dám hòa với tất cả, sợ bị lôi cuốn. Còn cái đàng này, chúng ta có cái pháp, chúng ta không sợ mà chúng ta càng ngày càng học được nhiều, bài vở nhiều mà không ngán, không sợ là tiến bộ hơn.

Rồi đi tới "Nhất Lý Thông Vạn Lý Minh". Khi mà các bạn thấy phức tạp về rất nhiều với bạn mà các bạn giải quyết được thì "Nhất Lý Thông Vạn Lý Minh" rồi, trụ tâm trong thanh điển, lúc đó các bạn thấy sung sướng dễ dãi. Ai nói gì các bạn phân tách liền đâu có bị kẹt nữa. Còn chưa có trụ tâm thấy kẹt, thấy hoang mang mà trụ tâm rồi có cái gì đâu. Các bạn cứ lấy cái không làm điếc, nghĩ tới trung tâm bộ đầu, thanh lọc cái sự việc đó rồi phân giải ra mình thấy rõ rồi té ra lời nói của tôi cũng không chắc chắn gì, cũng là giả tạm mà thôi. Nhưng mà sự sáng suốt của tôi là chánh,

sự sáng suốt của tôi là đời đời, sự sáng suốt của tôi là bất diệt. Biết được sự sáng suốt mới biết được cái phần Hồn. Tất cả những sự cử động của tay, chân, miệng, mắt, mũi, tay miệng cuối cùng cũng là xét đoán phân xử là do sự sáng suốt mà thôi. Bây giờ các bạn vun bồi được sự sáng suốt đó thì cái phần Hồn các bạn hòa cảm với thiêng liêng rất dễ dãi không có bị kẹt và các bạn có thể nhận định cái này chơn hay là tà rõ ràng. Nếu chơn đâu có xâm chiếm cơ thể người ta làm gì. Tà không có chỗ ở mới nương dựa trong cơ thể người ta chớ còn chơn đâu có nương dựa cơ thể người ta làm gì, thấy rõ chưa? Nếu mà các bạn đủ quyền năng thì các bạn có thể đứng trên không trung biểu diễn đi, đâu cần gì nhập xác người ta làm gì. Cái sự sáng suốt vô cùng của mọi người đều có cho nên không có lệ thuộc. Không nên lệ thuộc, lệ thuộc là đau khổ, còn chúng ta phải nhìn nhận có Đấng Tạo Hóa mới có chúng ta mà nhìn nhận trong nguyên lý, trong chơn lý nó có sự thật vậy. Rồi để chúng ta tiến và chúng ta hòa đồng chớ đâu có phải là chúng ta cầu cạnh rồi kêu Đấng Tạo Hóa chung vô bụng tôi để làm việc gì trong đó, hại thêm thôi. Đấng Tạo Hóa đâu có thì giờ rảnh mà tới chúng ta, Ngài chỉ phân chơn lý cho chúng ta hiểu rồi chúng ta tự tu tự tiến thôi chứ đâu đem cái chuyện tai hại tới cho chúng ta đâu mà chính chúng ta tạo ra sự tai hại cho chính mình.

Cho nên các bạn đã hiểu rồi, trong sanh có tử, trong tử có sanh. Trong có nó biến thành không, trong không nó biến thành có thì các bạn hiểu đó là sự sáng suốt. Có sáng suốt mới hiểu cái có nó có cái không, ở trong cái không nó có cái có. Trong cái tựu nó có cái tan mà trong cái tan nó có cái tựu. Lấy cái gì hiểu cái tựu cái tan, phải lấy cái sáng suốt không? Sáng suốt là hào quang vô cùng tận chiếu diệu để minh, để hiểu, để xét, thấy rõ cái chỗ đó chưa, là phần sáng suốt mà thôi. Cho nên tất cả toàn thân các bạn gồ ghề như vậy, tôi chỉ xét một điểm của bạn mà thôi. Bề Trên cũng xét một điểm sáng suốt là điểm linh quang của bạn mà thôi chớ còn cái thể xác của bạn

bây giờ có điều động, có đánh vỗ, có lu bù có xưng ta đây cũng thấy kệ. Chúng tôi không can thiệp nhưng mà một thời gian rồi bạn sẽ tiêu, cái đó nó không có trường tồn. Sự sáng suốt mới là trường tồn. Có sáng suốt mới Minh Tâm Kiến Tánh, nếu không có sáng suốt không bao giờ Minh Tâm Kiến Tánh.

Từ từ rồi các bạn sẽ hiểu, có nhiều người nghe, nghe, nghe vậy nhưng mà chưa hiểu được. Cũng phải có sự thực hành mới hiểu được, không có thực hành làm sao hiểu. Có nhiều người tu bao nhiêu năm nay rồi nó cũng chưa có hiểu gì lần lần lần lần nó ý thức té ra mình phí công vô ích, chỉ có một điểm linh quang là sáng suốt của mình mà mình không chịu vun bồi xây dựng thì mình kẹt trong sự động loạn của sự chấp mê mà thôi. Chấp cái này, mê cái kia, chấp cái nọ rồi làm cho mình động loạn khó tiến. Cho nên các bạn tu đi rồi một ngày kia rồi các bạn sẽ hiểu mà tôi nhắc cho kỹ, cái phần nào mà nó muốn xâm nhập mình xả nó mình đừng có tu nó, mình đừng có nghĩ tới nó nữa, mình chỉ lo niệm Phật là cũng đủ rồi. Nó áp đảo mình, mình xả. Mình lo niệm Phật thì nó phải đi, nó lợi dụng không được thì nó phải đi. Ở đời cũng vậy, mà đạo cũng vậy, cái nào mà nó lợi dụng được thì nó xâm chiếm, nó giành cái uy thế, mà nó lợi dụng không được thì thôi chứ nó không làm gì mình được. Cho nên chúng ta phải sáng suốt ở chỗ đó. Rốt cuộc phải qui về cái phần Hồn làm chủ thôi chớ chẳng còn cái gì hết. Phần Hồn là hoàn toàn trách nhiệm cả Càn Khôn Vũ Trụ chớ không phải đơn giản như các bạn suy nghĩ đâu. Đừng có bóp nhỏ chúng ta rồi lệ thuộc đủ các giới, phải sửa mình để hòa đồng mới tiến được. Không nên lệ thuộc nữa.

Cho nên chúng ta phải hết sức tinh tấn để tìm hiểu lấy hành động của mình và thấy sự sai trái, nhận xét tăm tối của chính mình. Cho nên chúng ta hành cho nó tịnh rồi thanh tịnh chúng ta xét. Cho nên các bạn hành nửa đêm hay là buổi sáng rồi sau cái còn thiền các bạn nảy ra những cái ý chí

rất hay, sáng suốt nhưng mà chưa tuyệt đối, cũng chưa vô cùng tận. Chúng ta không cho đó là đúng, chúng ta cho đó là sai thì chúng ta mới có cơ hội tiến mãi hoài được. Nếu mà chúng ta cho đó là đúng thì không bao giờ tiến được, cho đó là sai chúng ta mới sửa được. Không bị lường gạt. Người đời, cái ốc con người eo hẹp nhưng mà gạt con người, nhiều người còn tinh vi, huống hồ gì một vị thiêng liêng nó gạt mình còn tinh vi hơn nữa. Nó sắp đặt rất thật, rất chơn nhưng mà rốt cuộc là nó lợi dụng để cúng cô cho nó hướng về nó rồi một ngày nào đó nó lợi dụng rồi nó phá hoại tâm can của chúng ta. Cho nên tới cái ngày sa đọa nó mới thức bởi vì nó cũng chưa thức. Nó chưa thức giác nơ mới lợi dụng. Các bạn thấy ở thế gian này có tôn giáo nào mà chỉ cho các bạn một lần một rồi các bạn tự làm chủ đâu? Luôn luôn người ta bắt các bạn phải lệ thuộc họ. Còn cái này không, các bạn là chủ thì các bạn mới giải nghiệp được, còn nếu các bạn không biết trụ trì và tự chủ, làm sao các bạn có cơ hội giải nghiệp mà cái gương lành để lại cho chúng ta là Đấng Đức Thích Ca Mô Ni rõ ràng. Chư Phật tu cũng tự tu tự giải nghiệp chớ đâu có lệ thuộc bởi cái gì đâu rồi đâm ra đặt ông Phật này, ông Phật kia, ông Phật nọ rốt cuộc rồi đâu làm được việc gì. Chính mình đây sửa mình để tiến tới sáng suốt không chịu sửa chỉ lo đọc cái chuyện kia rồi thâu thập, đâu có thâu thập cái chuyện gì sáng suốt cho các bạn đâu?

Có nhiều người tu cả mười năm mà chẳng biết câu kinh là cái gì, hỏi chứ cái sự sáng suốt của chúng ta ở đâu? Chúng ta bỏ sự sáng suốt sẵn có của chúng ta thì chúng ta trở về đâu? Tăm tối, tăm tối rồi trở về gì? Điên cuồng, động loạn. Mỗi chút mỗi động, mỗi chút mỗi không phát triển nổi rồi buồn bực, khổ thêm mà thôi. Suốt cả một cuộc đời đau khổ không có tiến hoá nổi. Mang tiếng tu mà thiếu tu là ở chỗ đó. Cho nên các bạn phải dứng lên để tự tu tự hành tự tiến mới là đắc pháp.

Cảm ơn các bạn.

Ngộ nhận thiêng liêng bị phỉnh hoài
Tu không chơn chánh chuyển thành sai
Từ đời qua đạo không sao giác
Ngộ pháp thực hành được dịp may.

Dịp may tự sửa đêm ngày
Tiến trong đà tiến đổi thay thế tình
Vun bồi sáng suốt tâm linh
Bình tâm đón nhận chơn tình Trời ban
Hào quang sáng suốt phấn quang
Mở màn tâm đạo chuyển sang hợp thời
Minh tâm phân xét lý lời
Chánh tà khai điển tại đời tạm sanh
Chuyên tâm luyện đạo thực hành
Giúp cho chơn loại chơn thành giúp nhau
Chẳng còn suy tính cầu nhàu
Của Trời chung hưởng dồi trau sửa mình
Tâm an thanh nhẹ đẹp xinh
Minh tình chơn giác tâm linh hợp hòa
Tiến lên hoá giải gần xa
Thuận hòa đời đạo phân qua thế tình
Thực hành càng rõ càng minh
Chính ta phải sửa nối tình Trời ban
Chẳng còn lý luận hoang mang
Mở đàng tự tiến khai đàng tự đi
Lý thời giao cảm nhớ ghi
Thực thi chánh pháp tâm thì thanh an.

Montreal, ngày 26-07-80

PHỤ ÁI 29

Ngộ nhận thiêng liêng bị phỉnh hoài

Người tu mà không chịu sửa mình, rồi cứ nghe đâu này hay, đâu kia hay, đâu nọ hay, rốt cuộc mình là người bị phỉnh trước hết. Con ma cũng có thể nói chuyện ông Phật, con Quỷ cũng có thể nói chuyện Chúa mà nếu mình không sáng suốt, không biết nắm

được cái pháp môn tự sửa tiến thì luôn luôn mình bị phỉnh.

Nghe cơ nào cũng hay, chuyện nào giáng cũng hay, chuyện nào cũng đúng nhưng mà thực chất của nó ở tầng số đó hay là không? Chưa mở huệ làm sao thấy cho nên ở đời ta đặt ra phải tu, sửa để cho nó phát huệ, cho nó thấy rõ mỗi tầng lớp để tiến hoá, mà cái thấy quan trọng nhất là thấy mình, nó hiểu nó, càng nhiều càng tốt. Mục đích tu là mình hiểu mình sẽ hiểu tất cả, nhưng mà người phàm tánh nóng muốn mau, được học thêm ba chữ thì coi này, kia, kia, nọ rồi nói chuyện lý siêu. Chỗ này gom một chút, chỗ kia gom một chút về rồi tạo ra lý nói thấy chứ còn thiệt ra căn bản chưa có hành sự, chưa có thấy rõ, chưa có phát huệ, chưa có nhận xét được nguyên lai sẵn có của chính mình thành ra càng dễ lầm hơn nữa, càng dễ kẹt hơn nữa. Thấy mình tu hoài mà sao lại thua vị thiêng liêng giáng trần xuống nói hay như thế đó nhưng mà nó là con ma con quỷ mình không biết: mình thiếu huệ, thiếu sáng suốt bị lầm bởi ở chỗ đó; cho nên chúng ta là con người bằng xương bằng thịt phải thực hành để khai triển trí tuệ. Như cái pháp của chúng ta ở đây, càng ngày các bạn càng thực hiện càng đánh đổ sự mê tín, càng đánh đổ sự mê tín càng mang lại sự sáng suốt cho chính mình. Không còn sự mê tín nữa, sửa mình để tiến. Các phương pháp, các động tác đều là khử trược lưu thanh giữ phần thanh để vun bồi sự sáng suốt để thấy rõ sự sai trái của chính mình, quở phạt mình, sửa mình thay vì hành trách người khác thì cái phương pháp tu đây nó rõ rệt như ban ngày. Thực hành để tiến chứ không phải ỷ lại, nhờ nhập xác nhờ hộ độ, nhờ cả Chúa nhập xác, nhờ Thượng Đế nhập xác, nhờ Phật nhập xác, cái đó là điên cuồng đâu phải tu. Còn tu, chúng ta phải phát triển để đi tới. Đặt vấn đề xuất Hồn để tiến tới. Ngoài thể xác này chúng ta còn có Hồn thì chúng ta phải đi đến nơi, giáng thế để học hỏi trong chu trình tiến hoá phải tận nhân lực, tri thiên mạng, sửa hết tất cả những cơ cấu sai trái của mình mới hòa hợp được thiên không

mới tiến tới.

Tu không chơn chánh chuyển thành sai.

Tu không chơn chánh, lấy lý này, lý nọ vá viú vô rồi nói thét rồi nó chuyển thành sai. Không chịu thực hành để xét những cái gì sẵn có của chính mình rồi đâm ra mê tín. Đầu này nói hay, đầu kia nói hay rốt cuộc mình chưa hay tại sao mình có cơ hội sửa cho mình sáng suốt để hiểu mình, tại sao không sửa lại đâm ra mê tín.

Từ đời qua đạo không sao giác
Ngộ pháp thực hành được dịp may

Từ đời qua đạo nếu mà tu như vậy đó không bao giờ giác nổi. Ở đời học cho hết chữ nghĩa rồi tu đi nữa rồi cũng không đến. Tu kiểu lửng xừng đó làm sao mà giác được.

Ngộ pháp thực hành được dịp may

Ngộ được cái pháp lý, chúng ta được hiện tại tu là trong cái thực hành thì chúng ta mới được cái dịp may để tiến hoá còn các bạn không chịu thực hành thì không bao giờ các bạn quên bạn mà các bạn không quên bạn thì các bạn nhớ bạn, nhớ bạn là nhớ xác thịt. Còn tham sống sợ chết, tham sanh uý tử thì đâm ra sợ đầu này, đầu kia, đầu nọ rồi nghe đầu này, đầu kia, đầu nọ rồi xin nhập xác để hộ độ cho chúng ta tiến. Cái đó là sai, còn chúng ta tu, thực chất chúng ta, nguyên căn chúng ta có Hồn cơ Viá, chúng ta trở về Hồn Viá để đi lên, sáng suốt, tự hành tự giải để tiến tới. Đó, thành ra chúng ta có cái pháp thực hành. Cái pháp chúng ta tự kiểm soát hằng đêm, hằng ngày, hằng giờ, hằng phút sự phát triển của chính mình cho nên phải học. Chúng ta còn ngu muội càng hành nhiều hơn, càng giải tỏa nhiều hơn để đi tới sự sáng suốt.

Dịp may tự sửa đêm ngày
Tiến trong đà tiến đổi thay thế tình

Chúng ta có dịp may tụ sửa đêm ngày. Cái hành luyện này là sửa, đêm hành sửa đêm mà ngày hành sửa ngày.

Tiến trong đà tiến đổi thay thế tình

Chúng ta tiến hoá mãi mãi thì đổi thay thế tình, không còn ôm cái tâm trạng yếu hèn nữa nhưng mà trở về sự tự chủ sáng suốt đi lên.

Vun bồi sáng suốt tâm linh
Bình tâm đón nhận chớn tình Trời ban

Đó, chúng ta vun bồi sáng suốt tâm linh, vun bồi sự sáng suốt của chúng ta và tâm linh chúng ta càng ngày càng tiến triển. Đó là bình tâm đón nhận chớn tình Trời ban. Lúc đó, chúng ta an nhiên thấy rõ Đấng Tạo Hoá, Thượng Đế ban bố cho chúng ta từ giờ phút khắc, lúc đó chúng ta đón nhận một cách thanh nhẹ. Vậy chỉ có cái Hồn mới thấu đáo được, dùng cái phàm tâm làm sao thấu đáo, cho nên phải thực hành để đi tới, để đón nhận cái tình thương của Thượng Đế ân ban.

Hào quang sáng suốt phán quang
Mở màng tâm đạo chuyển sang hợp thời

Cái hào quang sáng suốt phán quang. Hào quang vô cùng tận từ Hư Không Đại Định sáng suốt phán quang xuống thế gian để dìu độ chúng ta tiến tới.

Mở màng tâm đạo chuyển sang hợp thời

Để cho chúng ta được mở màng tâm đạo của chúng ta. Tâm đạo là quân bình, chúng ta có thực hành chúng ta mới đạt được sự quân bình, chuyển sang hợp thời để chúng ta tiến hoá tới kịp thời sáng suốt của cơ Trời đã qui định.

Minh tâm phân xét lý lời
Chánh tà khai điển tại đời tạm sanh

Minh tâm phân xét lý lời. Chúng ta minh tâm rồi chúng ta mới phân xét, phân xét lý lời. Phân ra, xét cái lý lời mà chúng ta đã và đang tu, và phát triển và xuất ngôn và tự xét lại thấy cái lý lời chúng ta chánh đáng hay là không. Nếu mà các bạn chưa quân bình thì mở miệng nói bậy nói bạ. Quân bình rồi thì đi tới bi trí dũng tiến hoá. Cái âm thinh lời nói của các bạn cũng thay đổi luôn mà nói nhiều và mở miệng là nói, điển phát xuất là khai triển, xuất ngôn chứ không phải dựa vào câu kinh nào, dựa vào sự thành công của người nào hết. Sự phát triển của chính tôi, sự sáng suốt của tôi nhận định như vậy rốt cuộc cũng qui nhứt, nó cũng được hợp một mà cứ tiến hoá.

Chánh tà khai diễn tại đời tạm sanh. Đó, cái chuyện chánh và chuyện tà khai diễn tại thế gian này là cái cõi tạm sanh này luôn luôn lẫn lộn chánh tà mới là có cơ hội học mà chúng ta học, lấy cái gì học. Vì thấy bên ngoài diễn biến như vậy mà chúng ta sửa mình rồi chúng ta mới đón nhận cái hay cái dở rồi chúng ta mới vun bồi sự sáng suốt sẵn có của chúng ta, mới tiến được, còn nếu mà không có thực hành, không có khai dọn cái nội tâm làm sao mà thấy được.

Chuyên tâm luyện đạo thực hành
Giúp cho nhân loại chớn thành giúp nhau

Đó, chuyên tâm luyện đạo thực hành. Chúng ta phải dùng cái chơn tâm để luyện, thực hành để ảnh hưởng người khác. Giúp người này ảnh hưởng người kia. Hồi trước mình dốt nát không hiểu về đạo, không hiểu về cơ Trời, bây giờ mình có thể sáng suốt nhận định rõ ràng quyết định mọi việc gì đúng theo việc đó.

Giúp cho nhân loại chớn thành giúp nhau

Lúc đó mọi người theo dõi chúng ta và học nơi chúng ta thì mới trở nên một người chơn chánh mà

người chơn chánh mới giúp đỡ cho người tiến hoá chơn chánh được, còn nếu các bạn không tạo ra việc tốt để ảnh hưởng người khác thì làm sao mà người ta giúp nhau với sự chơn thành được.

Chẳng còn suy tính cầu nhàu. Không còn suy tính cầu nhàu, không suy tính chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ lôi thôi nữa.

Của Trời chung hưởng dồi trau sửa mình. Mình thấy tất cả đều là của Trời hoá hoá sanh sanh. Khi các bạn rõ rồi thì tất cả đều do Trời sắp đặt. Của Trời chung hưởng dồi trau sửa mình, lúc đó chỉ có dồi trau để ý thức sự ngu xuẩn của chúng ta, sự trược ô của chúng ta và chúng ta thực hành. Mỗi đem các bạn làm Pháp Luân, Soi Hồn, Thiền Định, đó là trau dồi sửa mình để tiến tới. Từ cái trược đi tới cái thanh, phải trau dồi không?.

Tâm an thanh nhẹ đẹp xinh
Minh tình chơn giác tâm linh hợp hòa

Cái tâm an thanh nhẹ. Tâm các bạn nó an, thanh nhẹ, đó là kêu bằng sự đẹp xinh, không phải thoa phấn thoa son là đẹp đâu. Con người sáng suốt mới là người đẹp. Các bạn thấy cái định luật Sinh, Lão, Bệnh, Tử có rõ ràng. Đó, thì sự bằng da bằng thịt của bạn còn cái chỗ đẹp hay là không? Không còn nữa, chỉ còn điển mà thôi, điển mới kêu bằng đời đời trau dồi sửa đổi tiến hoá, đẹp xinh không ngừng. Đó là cái phần điển linh của phần Hồn còn cái chuyện thể xác không bao giờ có sự đẹp, nó phải già, nó phải chết, đâu còn cái sự đẹp ở bề ngoài nữa nhưng mà cái phần thanh điển là quan trọng.

Minh tình chơn giác tâm linh hợp hòa. Chúng ta hiểu cái sự chơn giác là cái gì. Cái đứng đắn và chính mình phải hiểu mình, đó mới kêu bằng chơn giác. Tâm linh hợp hòa, lúc đó tâm linh nó hợp hoà, tất cả vạn linh đều có sự trung tâm chơn giác

của nó mà cái trung tâm chơn giác đó là đời đời bất diệt mà nếu các bạn tu tới đó thì các bạn đâu có phân giai cấp, đâu có chia cách, kẻ cao người thấp đâu, ai cũng có trung tâm tiến hoá của nó cho nên mình phải có kính nể lẫn nhau, thương yêu lẫn nhau, xây dựng lẫn nhau vì mình đã thức giác rồi cái cơ cấu của mình cũng không khác gì cơ cấu của người khác nhưng mà vì họ bị bỏ phế, họ tự bỏ phế họ thôi nếu mà họ không bỏ phế thì họ cũng như chúng ta hay là hơn chúng ta nữa kia, chúng ta không phân giai cấp mà chúng ta chỉ biết sửa mình để tiến. Chúng ta không có tán thưởng cái gì của một người khác và đem vô chà đạp chúng ta. Chúng ta chỉ phát triển vô cùng tận cái sẵn có của chúng ta để ý thức được những cái gì thành quả của thiên hạ thì chúng ta mới tiến hoá được.

Tiến lên hoá giải gần xa
Thuận hoà đời đạo phân qua thế tình

Tiến lên hoá giải gần xa. Mình tiến lên rồi, Hồn xuất ra khỏi bản thể rồi nó hoá giải gần xa, mới biết cái chuyện trong ta và ở ngoài ta.

Thuận hoà đời đạo phân qua thế tình. Lúc đó mới hoà thuận hoà đời lẫn đạo mới phân qua thế tình, phân qua cái trường học tại thế này. Tất cả sự việc ở thế gian, những sự gay go, đau khổ làm cho tôi cực nhọc, làm cho tôi đủ thứ, đó là những bài học xứng đáng để dẫn tiến phần Hồn của chính tôi. Nếu mà tôi chịu tu thì tôi thấy rõ rồi, lúc đó tôi mới cảm ơn Thượng Đế, tôi cảm ơn những bài học Người đã cho tôi, nhờ sự đau khổ đó ngày nay tôi mới đi tới sự thành công sáng suốt cho tôi và tôi sẽ giữ đó để tiến hoài hoài.

Thực hành càng rõ càng minh
Chính ta phải sửa nối tình Trời ban

Đó, thực hành rồi các bạn càng rõ càng minh, càng hiểu nhiều hơn.

Chính ta phải sửa nối tình Trời ban. Chúng ta phải sửa, sửa cái luồng điển trung tâm bộ đầu để nối thừa tiếp cái thanh điển ở bên trên ban xuống chúng ta. Hai cái thừa tiếp nó mới rút chúng ta mới đi lên được.

Chẳng còn lý luận hoang mang. Không còn suy nghĩ hoang mang, chỉ sửa mình là quan trọng, thực hành hằng luyện hằng đêm.

Mở đàng tự tiến khai đàng tự đi. Chúng ta mở đàng tự tiến, khai đàng tự đi. Chúng ta phải mở ra mới tiến chứ không ai đi làm lao động trong bản thể của các bạn trừ ra bạn, bạn mới có thể lao động cho các bạn để mở thần kinh nẻo hốc để đưa trược đi ra khỏi bản thể và đọn những cái đường thanh thản để tiến hoá.

Lý thời giao cảm nhớ ghi
Thực thi chánh pháp tâm thì thanh an

Cái lý thời giao cảm nhớ ghi, cái lý thì chúng ta thấy, lỗ tai nghe, mắt thấy, mũi ngửi, miệng cười phối hợp thành một cái lý mà cái nào chớn thì tụ mà cái nào tà thì văng. Lý thời giao cảm nhớ ghi, chúng ta nhớ cái phần giao cảm sáng suốt mà thôi.

Thực thi chánh pháp tâm thì thanh an. Chúng ta thực thi chánh pháp là chính mình phải sửa mình mới là chánh pháp. Tâm thì thanh an, lúc đó cái tâm chúng ta nó thanh nhẹ và an nhàn, còn nếu chúng ta thực thi mà chúng ta còn nghi kỵ đầu này đầu kia đầu nọ. Bạn đầu thì thích lắm nhào vô đi nhưng mà đi tới nửa đường nói: "Chu cha! đi tới chừng nào tới, tôi tu được không?." Này kia, kia, nọ. Cái đó kêu là cái chuyện yếu hèn, cứ việc đi bởi vì mình đã đi được một khúc đường được, tại sao mình không chịu đi nữa? Cứ đi mãi đi mãi. Con đường của mình là phải đi mới có tiến hoá, ngừng là thoái bộ, ngừng là tăm tối, phải đi mới có sáng suốt. Đó, rồi chúng ta thực hành còn không thực hành muốn đắc đạo làm sao được? Không

có cái vụ đó, phải hành phải tu, phải luyện nó mới rõ pháp. Nhiều người cứ lo ăn với lo ngủ, lo chuyện sung sướng không chịu dày xéo mình, không chịu đặt mình vô trong điểm khổ để sau này đạt cái sướng hoàn toàn ở tương lai. Cứ vun bồi cái sự sung sướng vật chất rồi gây cái khổ cho nội tâm làm cho phần thiêng liêng tối tăm, ràng buộc bởi ngoại cảnh, ràng buộc bởi vật chất làm cho các bạn chậm tiến ngu si thêm. Cho nên khi chúng ta ý thức được rồi thì chúng ta phải giữ cái chơn chánh. Cái thanh quang chơn chánh đó là phần chúng ta phải chịu trách nhiệm với thiêng liêng, đối với bề trên và phải tự tu tự giải tự tiến mới được, còn nếu không, không ai giúp các bạn được. Bây giờ các bạn thấy đang khổ, vì vợ vì con, vì chồng vì con. Ai vô chia xớt cho bạn, rốt cuộc cũng phải tự ban phải làm lấy thôi. Ai chung vô gánh dùm cho bạn được. Đã nói cái nghiệp của bạn thì bạn phải tự giải. Bây giờ muốn giải nghiệp thì bạn phải hành mà bạn không hành thì ai giải nghiệp cho bạn. Giải không được nghiệp thì làm sao bạn có sáng suốt ngồi đó lý luận rồi phê bình ông Phật, rồi phê bình ông Trời, rồi phê bình ma quỷ đủ thứ nhưng rồi rốt cuộc mình loại gì không hiểu, rồi xưng danh tu nữa. Tôi tu chùa này, tôi tu miếu kia bao nhiêu năm rốt cuộc được cái gì? Các bạn dạy người ta tu cả đống cả thiên rồi các bạn chưa biết các bạn là ai, tại sao? Tiến bằng cách nào sẽ về đâu không biết, đâu có phát huệ nổi. Nếu mình không có lo cho mình làm sao phát huệ. Không phát huệ xưng danh là bị tà xâm rồi, đâu có còn chơn lý nữa.

Cho nên chúng ta phải tu để phát huệ, phải hiểu rõ, phải khiêm tốn, ôn tồn, học hỏi để tiến hóa và thương yêu mọi người. Thấy rõ nguyên căn của mọi người trong sự sáng suốt, không có người nào thua người nào hết. Người nào cũng có sự sáng suốt sẵn có của họ mà họ quên họ, bỏ sự sáng suốt của họ mà thôi. Bây giờ họ chịu trở về sự sáng suốt đó thì họ cũng đồng đẳng với mình.

Cho nên cái tâm tư người tu đạt pháp luôn luôn xử sự trong bình đẳng thương yêu nhưng đời hay tạo kêu thầy, kêu này, kêu kia, kêu nọ mà họ cúng nưởng theo để nói chuyện đời cho đỡ thôi chớ kỳ thật trong tâm họ không có sự phân chia giai cấp. Những người tu chơn chánh không bao giờ chịu phân chia giai cấp bởi vì đã thực hiện thương yêu rồi đâu còn giai cấp nữa. Nếu mà Thượng Đế phân chia giai cấp thì đâu còn ban hào quang cho chúng ta hằng ngày, chúng ta sống hiện tại đây nhờ cái gì? Nhờ thanh quang điển lành bố hoá cả Càn Khôn Vũ Trụ dẫn tiến tâm linh chúng ta trong chu trình tiến trong trọn cả một cuộc hành hướng, từ kiếp này tới kiếp kia đến kiếp nọ đều ân cần dìu tiến chúng ta, giúp đỡ và xây dựng chúng ta không bao giờ ngưng. Tại sao mình không chịu thực hành, mình còn ỷ lại, mình còn cầu xin. Mong vị này nhập, vị kia nhập như những người buôn bán thì luôn luôn nói: "Chu cha! ông tà nhập vô tôi để giúp cho tôi buôn bán làm ăn khá, ông tà cho tôi được thăng chức, ông tà làm cho tôi được khá."

Xin đầu này cái bùa, xin đầu kia cái bùa là rước tà nhập thân mà không hay, tự tạo lấy sự phức tạp sau khi đã có một chút đỉnh của tại thế gian, giúp được cơ của nhưng mà không hiểu cái của đó là cái nghiệp, thấy chưa? Chứ nhiều người cúng nhiều lo nhiều, cầu nguyện nhiều thét rồi cuối cùng tiền của cơ đó nhưng mà không có xài được. Rồi không xài được rồi thế nào? Gây bệnh hoạn, bệnh hoạn rồi đau khổ đâu cơ biết đạo, đâu cơ mở tâm linh thành ra Thiên Đàng mở rộng cửa không biết đi lên rồi đâm đầu tranh giành với nhau để xuống Địa Ngục mà thôi, nó khổ như thế đó.

Cho nên, khi mà chúng ta ý thức được cái đường lối rõ rệt như vậy phải sửa mình, không nên cầu xin nữa, hành triển bất cứ giá nào, phát triển để đi tới, bởi vì chúng ta biết rồi Sanh, Lão, Bệnh, Tử nhất định bài học này chúng ta phải học. Có ai tránh được cái chết không? Tránh được cái bệnh không? Cho nên chúng ta chấp nhận nhưng mà cái ý

chí của chúng ta luôn luôn vun bồi trong sáng suốt trong chu trình tiến hoá không chịu ngừng chúng ta mới đạt được sự sáng suốt. Còn nếu mà các bạn cứ ngừng mãi rồi cứ nhờ đờ nghe đầu này nghe đầu kia, nghe đầu nọ, là tự tạo sự hư mà thôi không bao giờ các bạn tiến.

Cho nên bây giờ các bạn đã có cơ hội thấy được rõ những người truyền pháp tự hành tự tiến để cho mình thấy thực hành từ ly từ tí, từ đời qua đạo khổ sở hao phí bao nhiêu thì giờ. Người cũng cố gắng học để tiến chứ không so đo, không dám lười biếng thì mình làm thế nào? Mình cũng phải thực thi như vậy nếu các bạn không thực thi như vậy làm sao được cái ảnh hưởng tốt, phải không?

MẪU ÁI 29

Mẹ thường nhắn nhủ hằng ngày
Con thường gom tụ cao dày quả công
Tự con tiến tới khai thông
Khai vòng tiến hoá đổi vòng giả tâm

Sự sai lầm thì ai cũng có cả, nhưng phải tự thức giác và tu sửa thì mới sáng suốt, nếu buông xuôi thì càng ngày sẽ càng lún sâu.

Thế gian chuyển hoá thành cầu
Đạo đời hai ngã trong mầu nhiệm khai
Thấy không vẫn có có hoài
Mỗi kỳ mỗi khác phân hai đạo đời

Trong cái có nó có cái không, mà trong cái không nó lại có cái có, sự chứng minh đòi hỏi liên tục, nhưng chỉ có tâm linh sáng suốt mới xác nhận sự thật của thế giới Hư Không Đại Định.

Tu hành rời xác mới tinh
Hồn giam trong xác khó minh Cha Trời
Hằng ngày chuyển điển sáng ngời
Giúp cho các giới về nơi an toàn

Sự hiếu hoà của tâm linh sáng suốt mới rõ sự quân bình của trời đất, sửa mình mới rõ thực chất của chính mình.

Đạo thời ở giới huyền linh
Hé cho nhân loại hiểu mình là ai
Con Trời thật sự chẳng sai
Trụ tâm sửa tiến tiến hoài không ngưng

Mọi sự sắp đặt của Đấng Tạo Hoá rất tinh vi, dìu tiến vạn linh, độ cho tự nó hiểu lấy sự sáng suốt vô cùng của chính nó, thật là một kỳ công của Thượng Đế.

Montréal, ngày 26-07-80

MẪU ÁI 29

Mẹ thường nhắn nhủ hằng ngày
Con thưởng gom tụ cao dày quả công
Tự con tiến tới khai thông
Khai vòng tiến hoá đổi vòng giả tâm

Mẹ thường nhắn nhủ hằng ngày

Mẹ tình thương luôn luôn nhắn nhủ chúng ta . Con thương mẹ thì con phải gom tụ sự cao dày công quả của con.

Tự con tiến tới khai thông
Phải tự mình đi tới mới khai thông được.

Khai vòng tiến hoá đổi vòng giả tâm

Chúng ta mới tránh cái sự giả tâm sẵn có của chúng ta. Bày biện lễ nghĩa mà giả hết không có thật. Chúng ta phải trở về sáng suốt mới là chân chánh.

Sự sai lầm thì ai cũng có cả, nhưng phải tự thức giác và tự sửa thì mới sáng suốt, nếu buông xuôi

thì càng ngày sẽ càng lún sâu. Nếu chúng ta không chịu sửa thì không có bao giờ tiến hoá, chỉ tạo sự kẹt cho chính mình mà thôi. Nhìn nhận chúng ta sai thì chúng ta mới sửa chúng ta mới tiến được.

Thế gian chuyển hoá thành cầu
Đạo đời hai ngã trong mầu nhiệm khai
Thấy không vẫn có có hoài
Mỗi kỳ mỗi khác phân hai đạo đời

Thế gian chuyển hoá thành cầu

Cái luông điển ở thế gian cũng như cái giáp cầu giữa đời và đạo.

Đạo đời hai ngã trong mầu nhiệm khai

Trong sự mầu nhiệm trưởng thành của phần Hồn mà để khai triển cho nên mười tuổi khác, hai chục tuổi khác, ba chục tuổi khác, bốn chục tuổi khác, năm chục tuổi khác, sáu chục tuổi khác, bảy chục tuổi khác. Khi nớ nghe nớ thức giác mau hay là chậm cũng do cái nhịp cầu tiến hoá của nội tâm của nớ.

Thấy không vẫn có có hoài

Thấy không nhưng mà nớ có có hoài, cứ tiến triển hoài trong nội tâm nớ.

Mỗi kỳ mỗi khác phân hai đạo đời

Mỗi kỳ mỗi khác phân đạo ra đạo, đời ra đời, nhưng mà mỗi kỳ tiến hoá mỗi khác, mỗi kỳ văn minh mỗi khác. Cũng chung một chân lý nhưng mà tùy theo trình độ tiến hoá của nhân sanh, tùy theo trình độ tiến hoá của vật chất, căn cứ đớ phân lý để ta ý thức, đụng chạm để cho chúng ta hiểu sự sai lầm của chính mình.

Trong cái có nớ có cái không, mà trong cái không nớ lại có cái có. Sự chứng minh đòi hỏi liên tục, nhưng chỉ có tâm linh sáng suốt mới xác nhận được

sự thật của giới Hư Không Đại Định. Còn nếu mà tâm linh không có làm sao hiểu được. Nhiều người nói về đạo, nói hai ba câu nó đứng dậy nó bỏ đi. Đạo cái gì, đi uống bia sướng hơn. Nó chưa hiểu cái chân lý, nó chưa có tâm linh, nó đâu cần thiết khai triển về tâm linh. Nếu mà nó có tâm linh rồi, nó nghe qua âm thanh của người tu về chánh pháp thì nó phải lắng tai nghe, chính đường đó là đường của nó phải đi mà chính nó đã và đang đi, nó hiểu rồi, nó phân định rồi nó tu, càng ngày càng vun bồi rồi nó mới hiểu cái Hư Không Đại Định là chánh mà thể xác thế gian là tạm. Càng ngày càng tiến triển rồi nó mới thấy, Hồn xuất ra mới hiểu.

Tu hành rời xác mới tinh
Hồn giam trong xác khó minh Cha Trời
Hàng ngày chuyển điển sáng ngời
Giúp cho các giới về nơi an toàn

Tu hành rời xác mới tinh

Chúng ta rời khỏi thể xác chúng ta, chúng ta mới tinh vi mới xét rõ sự sai lầm của chính mình.

Hồn giam trong xác khó minh Cha Trời

Cái Hồn mình còn bị giam trong cái xác không có hiểu Cha Trời là ai, không hiểu Đấng Tạo Hoá là ai, không hiểu Chúa là ai.

Hằng ngày chuyển điển sáng ngời

Chúng ta thấy ngày nào cũng sáng suốt để độ cho chúng ta được vui tươi.

Giúp cho các giới về nơi an toàn

Để cho chúng ta có sáng suốt để cái phần Hồn đưa nương mà trở về cái chỗ an toàn Đại Định, mà người phàm đâu có hiểu, nó không có tâm linh làm sao nó hiểu. Nó khổ nó than khổ, mà vui nó lại theo vui,

rốt cuộc rồi đói nó than đói mà nó không biết cái bài học dẫn giải cho phần Hồn nó tiến hoá. Nó không hiểu. Cho nó có sự đau khổ để nó tiến, cho nó có sự vui để nó thấy sự động loạn của chính nó mà đi trở về trung dung tự sửa .

Sự hiếu hoà của tâm linh sáng suốt mới rõ sự quân bình của trời đất. Sửa mình mới rõ thực chất của chính mình, nếu mà chúng ta không sửa chúng ta, chúng ta đâu có thấy chúng ta là người hữu dụng. Mà không tu không tiến triển lên làm sao thấy trời đất đang làm việc như nhau, quân bình, tưởng đồng đời cũng như đạo; quân bình rõ ràng. Khi mà chúng ta thấy đời cũng như đạo rồi chúng ta ổn định tu, sung sướng. Tất cả là do bên trên tạo rồi ở dưới trụ hoá phân tiến đi lên thì rất dễ tu, mà nếu chúng ta không thực hành tu thì làm sao chúng ta thấy điểm đó. Chúng ta thực hành tu, chúng ta thấy sự quân bình giữa đời và đạo rõ ràng. Sự nhẹ nhàng và nặng phải quân bình mới thành quả địa cầu, thành vũ trụ, thành càn khôn tiến hoá đi lên.

Đạo thời ở giới huyền linh
Hé cho nhân loại hiểu mình là ai
Con Trời thật sự chẳng sai
Trụ tâm sửa tiến tiến hoài không ngưng

Đạo thời ở giới huyền linh

Cái đạo là ở huyền linh, ở bên trên, mắt phàm không thấy. Sự quân bình đó, khi nó sáng suốt mới thấy rõ sự quân bình đó là nó ở huyền linh rồi.

Hé cho nhân loại hiểu mình là ai

Chỉ hé mở cho mình thấy, mình sống hằng ngày đây rồi trong cái định luật của sinh, lão, bệnh, tử mới hé mở cho chúng ta thấy, thấy mình ở đây học tạm rồi đi trở về. Đi rồi mà không biết đi đâu, chắc chắn là phải chết rồi đi đâu không biết, đó là hé cho chúng ta hiểu. Sanh, lão, bệnh, tử là hé mở để cho chúng ta hiểu, hiểu mình là ai đến

đây một thời gian rồi đi chứ không có ai vĩnh cửu ở tại thế.

Con Trời thật sự chẳng sai

Con của Ngài, con của Thượng Đế rõ ràng.

Trụ tâm sửa tiến tiến hoài không ngưng

Khi mà chúng ta trụ tâm rồi, chúng ta thức giác rồi chỉ có tiến. Cửa trời mở rộng, chúng ta cứ đi lên, tiến hoài không ngưng, cứ đi lên mới có sáng suốt, càn khôn vũ trụ làm việc không ngừng mới có sự sáng suốt thanh nhẹ cho chúng ta được hưởng ở ngày nay.

Mọi sự sắp đặt của Đấng Tạo Hoá rất tinh vi, dìu tiến vạn linh, độ cho tự nó hiểu lấy sự sáng suốt vô cùng của chính nó, thật là một kỳ công của Thượng Đế. Độ cho mọi tâm linh từ yếu hèn nhỏ hơn hột cát rồi mới thành tụ, rồi từ từ, từ từ từ từ lớn, lớn lớn rộng rồi đi chuyển cho nó từ côn trùng vạn vật, rồi di chuyển cho nó thành cây cỏ, di chuyển lần lần lần tiến hoá. Sự tươi đẹp, kết tập vạn linh mới thành ra con người. Mà chủ trương của con người có gì? Có một điểm linh quang sáng suốt thôi, điều khiển tất cả cơ tạng. Tâm tư chỉ có một điểm linh quang sáng suốt đã và đang điều khiển mà thôi. Nếu mà chúng ta tu, ta vun bồi cái điểm đó, chúng ta tu ở đây nói là Mô Ni Châu, đó là điểm sáng suốt. Điểm sáng suốt đó có rồi thì chúng ta đi tới đâu chúng ta hiểu tới đó, minh tất cả mọi sự rồi mới sửa mình mới tiến hoá. Cho nên chúng ta chỉ chung quy yun bồi cái điểm linh quang đó nó mới hoà hợp với Đại Linh Quang bên trên. Lúc đó nó mới làm sáng tỏ mọi sự việc.

Cho nên mỗi người phải dày công thực hành để khai triển, không nên ỷ lại những luồng điển thiêng liêng. Luồng điển thiêng liêng nhập vô thể xác chúng ta đó là sự sáng suốt của phần thiêng liêng

đó mà thôi. Còn nếu chúng ta muốn sáng suốt chúng ta phải thực hành vun bồi để đền ơn những sự sáng suốt đã ban bố cho chúng ta mới là đúng. Thì chung quy rốt cuộc các bạn cũng phải thực hành để tiến chứ đâu có ỷ lại được. Học tới lớp cao rồi thì mình phải tự hành tự triển đâu có ỷ lại, đâu nhờ người ta làm dùm việc này, việc kia, việc nọ. Hồi mình mới bắt đầu vào học thì hỏi đông, hỏi tây chớ mình học quen rồi thì mình tự làm, tự tiến thì cũng như ai vậy thôi đâu còn nhờ đỡ vận động mánh lới nữa. Không sử dụng những sự đó. Nhờ đỡ mánh lới rốt cuộc rồi mình đâu có sai được, thấy không? Chuyện cần thiết là chuyện sáng suốt linh quang của phần Hồn, phải tu, phải học để đạt tới sự sáng suốt.

Các bạn thấy, tu mà nhờ người ta tu dùm làm sao tu được. Tôi phải đóng cho ông thùng dầu rồi ông tụng kinh cho tôi: đâu có được, vụ đó không được. Tôi phải sửa, nếu được ông Thích Ca đã làm rồi. Ông Thích Ca hồi xưa thiếu gì dầu, thiếu gì tiền, nhang đèn ông chở cả triệu tấn ông cũng chở nổi tới để cho ổng tu cho dễ thành nhưng mà không được. Ngài xét rồi không được rồi Ngài mới tự tu tự tiến, thì bây giờ chúng ta cũng phải tự tu tự tiến. Những kinh kệ để lại cho các bạn thấy rõ ràng là phải tự tu tự tiến. Giáo dục con người phải tự hành mới có phát triển.

Các bạn học tới chức bác sĩ đi nữa ở thế gian, các bạn thấy khổ cực chưa? Học biết bao nhiêu văn tự, lý lịch người này, lý lịch người kia, lý lịch người nọ rồi rốt cuộc hiểu tới tâm trạng quỷ nguyên về trong cái Tiểu Thiên Địa, thần kinh néo óc rồi các bạn mới ra hành sự kiếm hai bữa cơm. Đó là sự kêu bằng hay rồi, học giỏi rồi, đậu bằng cấp cao rồi nhưng mà chưa hiểu mình là ai, chưa biết mình là ai. Vẫn còn đau khổ, vẫn còn buồn tủi, vẫn còn yếu hèn chưa giải tỏa được sự sáng suốt sẵn có vô cùng của mình. Các bạn thấy không, sự dày công của các bạn ở đời mà như vậy đó rồi còn đạo nếu các bạn không chịu tu thì rốt cuộc đâu

vun bồi được tâm linh của chính bạn, rồi cái tâm linh đó nó sẽ đựa vào đâu? Dựa trong sự ỷ lại, ỷ lại khả năng của đời rồi lần lần lún bại rồi mất luôn. Cho nên trong lúc các bạn còn đi học ở trường: Kỳ này tôi thi được bác sĩ ra tôi sẽ cứu độ chúng sanh, giúp đỡ mọi người. Nhưng mà khi đi làm rồi thì chỉ biết tiền, của cải. Lấy địa vị cho mình là cao hơn hết. Nhưng các bạn thấy không, các bạn là người đi trị bệnh, người y sĩ nhưng mà rốt cuộc mà cũng phải mang cái bệnh cancer trước khi ra đi. Ông bác sĩ cẩn thận lắm mà, cẩn thận đủ điều nhưng mà rốt cuộc cũng phải thọ một cái bệnh để ông đi. Định luật sanh, lão, bệnh, tử ông phải học. Không bao giờ ông dứt khoát nói ta đây là đủ rồi. Ta là khoa học, ta là giỏi hơn. Nhưng rốt cuộc rồi cũng phải bị. Cái định luật thiên nhiên của Trời đã quy định số mạng của ngài, ngài phải học mới tiến được. Nếu còn xưng ta đây nữa thì còn sẽ học nhiều nữa, còn sẽ đau khổ nữa, sẽ đưa tới học vô sở dụng, lúc đó các bạn mới ăn năn, mới biết tu, mới biết sửa mình. Công chuyện của ông Trời nhiều đầy dẫy tại thế gian chẳng có ai chịu làm. Phải làm, khi mà các bạn tu sáng suốt, tâm linh biết phần Hồn, biết nhiệm vụ của chúng sanh tại thế thì phải làm cho mọi người. Khi chúng ta hiểu được rồi, trong sanh có tử, trong tử có sanh, trong chết có sống, trong sống có chết thì chúng ta học dứng tiền để giúp người không còn e lệ trốn núp trong cái sự ô trược của của cải, gây chậm tiến cho tâm linh. Thành ra đạo đức chúng ta đã học từ trong trường và trong trí óc sẵn có của chúng ta tiêu tan không còn giá trị. Cho nên con người tu quan trọng phải tu bổ sửa chữa tâm tư của mình để hiểu mình là ai, ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu, thực chất của chúng ta là thế nào? Các bạn học được rồi, có cơ hội học hành nhiều rồi thì biết được thực chất của chính mình là vô cùng tận.

Hồi mình học lớp ba, mình thấy không nổi rồi, lên lớp bốn cũng thấy không nổi rồi lớp năm, lớp nhất rồi thì đậu, rồi tú tài cũng thấy mình không nổi

nữa rồi mình học bác sĩ cũng nổi, thấy không? Rồi lần lần nó đi tới. Tâm linh chúng ta cũng vậy, vô cùng tận, chúng ta đâu có biết trước chúng ta có tâm linh mà ngày nay chúng ta học chúng ta thông minh hơn người, chúng ta thi đỗ đạt rồi chúng ta thấy có tâm linh chứ. Thằng khùng nó đâu thi nổi. Tôi là người có tâm linh, tôi là người có sáng suốt tại sao tôi không vun bồi sự sáng suốt tôi tới vô cùng tận để tôi học hỏi tiến hoá. Tôi hòa đồng với mọi người, tôi đem cái khả năng sẵn có tôi ảnh hưởng cho mọi người để mọi người được tốt lên, được thương yêu, được hiểu rõ hơn, được minh bạch hơn, được khôn ngoan hơn. Hỏi việc làm của các bạn có hoang phí không, việc làm của các bạn có thâu hẹp lại không? Chỉ có nới rộng thôi và danh thơm đời đời. Của cải các bạn xài đâu có hết mà đi lo mua chuộc cái chức vị yếu hèn tại thế rồi tranh giành gây ra sự đổ vỡ đau khổ mà thôi.

Cho nên chúng ta có thiên tánh, chúng ta phải hành thiên sự, phải lo tu để đạt tới sự sáng suốt. Cho nên các bạn ngồi đây toàn là người học giả, người khôn ngoan, không phải là người ngu muội, đã vấp phải những sự đau khổ, đau thương rồi làm cho mọi người đau thương, đau khổ vì bạn cũng đã làm rồi. Các bạn ở chỗ eo hẹp nhất của trần gian, tinh từ ly từ tý để giành dựt ngôi vị, các bạn cũng đã làm rồi, thấy không? Các bạn cũng đã từng bị thiên hạ gạt vì các bạn tưởng đâu các bạn khôn hơn người ta nhưng mà đã có người khôn hơn các bạn, thấy rõ chưa? Cũng đã bị gạt rồi, rồi bây giờ chúng ta tu thì chúng ta không nên gạt chúng ta nữa. Trong cái pháp thực hành này là phải thực hành cho đúng đường đúng lối đi tới. Không nên gạt chúng ta nữa, không nên ỷ lại, ỷ lại là tự gạt lấy mình mà thôi. Chúng ta không nên, chúng ta phải sửa mình để đi tới bởi vì cái gì không ngoài sự thực tế, hành để phát triển, hành để hiểu mình, hành để dìu tiến mọi nơi mọi giới, đó mới là thực hiện đạo đức, thực hiện tình thương. Cho nên nếu các bạn không khai thác các bạn không bao giờ các bạn hiểu sự đau khổ của đối phương đâu, các bạn chỉ lợi

dụng tình thế để sống tạm thời rồi yên vui trong của cải, tự cô lập lấy mình mà thôi.

Cho nên càng tu thì chúng ta càng thấy giá trị, càng rõ thực chất của chúng ta vì chúng ta cần phải ảnh hưởng nhiều người để cho họ thấy thực chất thì cái khối thế gian này đều là khối mạnh của Thượng Đế, một khối đời đời của chư Phật chư Tiên tạo lập thành một mảnh đất quân bình thường yêu sáng suốt xây dựng, khai thác vô cùng những sự sáng suốt sẵn có của chúng ta. Chớ còn càng ngày càng lụn bại càng học hết sách hết vở rồi khép nghèo một góc đó làm cái gì? Không lý tôi học rồi tôi khùng sao? Không, không được làm cái điều đó, mình phải sửa mình để ảnh hưởng người khác, hòa đồng với các giới, càng học thêm nữa. Hòa với các giới và học nơi các giới mới là một người học giả là người có chí, còn nếu chúng ta sợ cứ khép mình trong chỗ eo hẹp không dám hòa đồng với người làm sao tiến triển được, làm sao thực hiện tình thương và đạo đức được.

Nếu mà các bạn được mọi người thương thì các bạn đâu có lo gì đói khổ nữa. Đi đâu cũng nụ cười đón rước các bạn, cũng tình thương đưa các bạn tiến tới sự xây dựng làm sao các bạn còn có sự thiếu thốn nữa. Nếu các bạn là một người nhà giàu tại thế thì các bạn sẽ là một người thiếu thốn. Tại sao người nhà giàu sẽ là người thiếu thốn? Các bạn để của cải nhiều, người ta biết có ngày nó ăn cướp thì không còn xu nào. Các bạn phải sợ, sợ cái ngày mất của, đó là các bạn là người thiếu thốn và yếu hèn, mà nếu các bạn thấy rằng tâm linh sáng suốt là của cải đời đời thì các bạn không bao giờ bị lâm vào cảnh đó.

Tự đi, trong không mà có đó bạn. Các bạn thấy nó không nhưng mà có. Hồi trước các bạn đi học đâu có gì, liếm lép ba miếng rồi cũng đi tới trường học, khổ nhưng mà ngày nay các bạn cũng thành tụ rồi, cũng thành danh được rồi, cũng do cái khổ bạn mới chịu khó bạn học nhưng mà trong cái không này

bạn chịu hăm tới thì càng đi tới càng nhanh hơn, càng tiến để rồi rốt cuộc rồi bạn cũng có địa vị vậy, cũng có sáng suốt vậy, cũng có tâm linh vậy. Người ta nói người ta là Phật thì bạn cũng là Phật, người ta nói người ta là Thượng Đế thì bạn cũng là Thượng Đế, vì ý chí của các bạn không ngừng, ý chí của các bạn luôn luôn tiến tới không bao giờ thụt lùi dụng trong cái trí năng phát triển của sự học hăm mà các bạn đã đem ra một phần não để học ở đời thử chơi thôi. Còn về tâm linh phần Hồn của bạn còn siêu diệu hơn, còn sáng suốt hơn, còn tinh vi hơn, đâu có đơn giản như các bạn nghĩ. Đâu có lấy đồng tiền đối chất cái trí tâm của các bạn được. Tâm linh các bạn là vô cùng mà đồng tiền đâu có phải giá trị tương đồng với tâm linh của các bạn. Cho nên không có một cái gì đè bẹp các bạn mà bạn tự giam lấy bạn mà thôi.

Cho nên hôm nay chúng ta được gần với nhau phải nghiên cứu thực chất của chúng ta và cố gắng hăm thiền để sớm đạt được tâm linh sáng suốt hòa đồng với mọi người và thực hiện những chương trình tinh thần và đạo đức. Thượng Đế đã thương chúng ta và có đạo đức hỗ trợ cho chúng ta có sự sống ở ngày nay thì chúng ta phải thực hiện điều đó cho rõ rệt, ảnh hưởng lẫn nhau trước khi chúng ta rời khỏi thể xác tại thế, là một niềm vui một nụ cười vĩnh cửu lưu tại thế trước khi chúng ta xa lìa thể xác. Các bạn thấy các bạn làm điều cao quý hay là yếu hèn? Tôi thiết tưởng năm nay tôi cũng năm mười mấy rồi, chuyện cướp giựt đủ thứ tội cũng đã nghe và đã thấy, đã dự. Rồi bây giờ rốt cuộc thì cũng phải sửa mình mà thôi chẳng làm cái gì hơn hết, suốt cả cuộc đời còn lại chỉ sửa mình và ảnh hưởng mọi người, thực hiện tình thương và đạo đức.

Cảm ơn các bạn.

PHỤ ÁI 30

Thực triển phân hành chơn đạo pháp
Trí phân đời đạo tâm giao tiến
Trược thanh thanh trược cùng chung giác
Thế cảnh đảo điên tự tạo phiền

Tạo phiền chơn lý bất minh
Tự mình giam hãm tâm linh bất hòa
Càng ngày càng kẹt càng xa
Chẳng hòa chẳng tiến chẳng tha thiết đời
Tự mình xa bỏ Cha Trời
Chẳng còn linh cảm tạo nơi ôn tồn
Sống trong kích động dập dồn
Khổ tâm khổ trí Vía Hồn bất minh
Tu rồi mới rõ chơn tình
Chính mình bỏ phế bất minh Vía Hồn
Càng tu càng sửa ôn tồn
Biết Cha biết Mẹ trí khôn hợp hòa
Chẳng còn vọng động ta bà
Sửa mình giải tỏa thân hòa ngoại thân
Xét mình mới rõ lý chơn
Chơn tâm bộc phát quy hướn chơn như
Chẳng còn lỡ khóc lỡ cười
Một đường thẳng tiến đạt nơi ôn hòa
Sửa mình mới rõ phân qua
Trong ta có sẵn tình Cha đạo đời
Tu rồi chẳng muốn xa rời
Quy về nguồn cội đời đời yên vui

Montréal, ngày 02-08-80

PHỤ ÁI 30

Thực triển phân hành chơn đạo pháp

Nếu chúng ta tu thì mới thực triển được, phân hành được sự chơn chánh của đạo pháp.

Trí phân đời đạo tâm giao tiến

Cái trí chúng ta phân ra đời đạo, cái tâm nó mới giao tiến, càng ngày càng nới rộng, không bị kẹt nữa.

Trược thanh thanh trược cùng chung giác

Trong giờ phút đó, trược cũng như thanh đồng tiến. Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, đồng tiến. Trược thanh thanh trược cùng chung giác: Hiểu biết phận sự để hợp tác trong chu trình tiến hoá của cuộc hành hướng hiện tại. Trược có giá trị của trược, thanh có giá trị của thanh, chung giác mới tiến được, còn nếu trược thanh mà xa cách cũng không tiến. Âm dương không hòa hợp cũng không tiến. Cho nên thanh cũng có sự tiến của thanh, trược cũng có sự tiến của trược. Cho nên tại thế nhiều cảnh đảo điên, nhiều cảnh lộn xộn, bực tức mà trong đó trược nó có thanh. Mỗi phần đều có lý do của nó trong chu trình tiến hoá.

Thế cảnh đảo điên tự tạo phiền

Thế cảnh đảo điên: Ở thế gian trong cảnh đảo điên tự tạo phiền. Người mà đảo điên thì quần trí rồi không xét bề trên, cũng không hiểu lấy nó, vọng động ta bà làm cho nó phiền muộn. Bất cứ sự việc gì không dứt khoát làm sao tiến được. Cho nên chúng ta tu rồi chúng ta sẽ thấy. Con người không tu ở trong cái thế cảnh đảo điên thì chỉ tạo phiền mà thôi. Ngăn cách, ngăn cách, chính nó ngăn cách vì nó không hiểu nó, nó không rõ nó, nó không biết nguyên căn nguồn cội thì nó chỉ tạo cảnh đảo điên và tạo sự phiền muộn cho nội tâm mà thôi. Vì thế những người đã bị trong cái tình cảnh đó đảo điên rồi mới đi tới sự khao khát. Trong sự khao khát đó nó mới tìm kiếm, chỉ có đạo pháp mới có thể giải tỏa nổi sự phiền muộn của nội tâm. Ngoài đạo pháp chẳng có một phương pháp nào có thể an giải nó được. Âm nhạc, tiền bạc, địa vị cũng không có bao giờ dứt khoát được sự phiền muộn của nội tâm vì tâm trí con người đảo điên rồi, giao phó một công tác gì tốt nó cũng làm trở nên

hư mà đưa sự sáng suốt đến nó thì nó cũng không chấp nhận vì nó không có hòa hợp đi lên làm sao nó tiến được.

Cho nên cần phải thực triển, phải thực hành rồi mới thấy rõ. Còn nếu không chúng ta chỉ là con người càng ngày càng tăm tối, càng chậm lụt thì tạo phiền chân lý bất minh. Tạo ra sự phiền muộn của nội tâm. Trách đầu này, trách đầu kia, trách đầu nọ, thì chân lý làm sao minh được, sự thật làm sao thấy. Vì bản tánh, vì phàm ngã mà đem lại sự tăm tối, biện hộ lấy cho mình mà không hiểu chân lý đời đời bất diệt đang dìu tiến tất cả chơn linh tại thế.

Tự mình giam hãm tâm linh bất hòa

Tự mình giam hãm. Đảo điên rồi tự mình giam hãm, tâm linh bất hòa. Đâu còn tâm linh nữa, mà nghe đạo pháp thì cứ biện ra những cái lý do sẵn có của chính mình nhưng mà không rõ ràng cái phần mà mình suy xét đó là rất nông cạn, rất chậm tiến, thiếu sáng suốt.

Càng ngày càng kẹt càng xa

Càng làm cho mình thoái bộ mà không hay, không tiến được, càng ngày càng kẹt.

Chẳng hòa chẳng tiến chẳng tha thiết đời

Không hòa với ai được hết, không tiến được. Rồi đời nhiều khi nó cũng ghét luôn. Chính nó đang sống nhờ đời nhưng mà nó cũng ghét luôn, là tại vì sao? Tại vì nó đảo điên, nó không còn tâm linh nữa.

Tự mình xa bỏ Cha Trời

Cho nên nhiều người nói tới Cha Trời, họ đâu có biết Cha Trời là ai, họ ghét. Tu gì mà đi kiếm ông Trời, tu thì phải kiếm ông Phật, tại sao kiếm

ông Trời. Họ không cần thiết biết tới nguyên căn nguồn cội. Không có Cha, không có Mẹ làm sao có người sanh chúng ta ra, mà sự phối hợp đó do hai tâm trí thiêng liêng cấu tạo hòa hợp cả càn khôn vũ trụ nó mới có chúng ta. Vạn linh phối hợp nó mới tiến triển được. Rồi bây giờ ngày nay chúng ta có cái hình thù duyên dáng, rồi sống trong sự đảo điên mê loạn, trong tham sanh rồi tự mình xa bỏ Cha Trời. Quên tất cả nguyên căn nguồn cội.

Chẳng còn linh cảm tạo nơi ổn tồn

Không còn linh cảm làm sao yên được. Ăn không ngon, ngủ không yên, giờ giấc ăn ngủ mình cũng không có nữa. Vì sao? Vì cái bản tánh bất ổn hòa nó sanh ra những việc bất chánh.

Sống trong kích động dập dồn

Sống trong kích động, nó cứ dập dồn hằng ngày làm gia tăng thêm chứ không có bớt được.

Khổ tâm khổ trí Vía Hồn bất minh

Khổ tâm, khổ trí, không có biết mình ở đâu tới đây rồi sẽ về đâu. Cái Vía Hồn không có thấy rõ làm sao mà minh được, thành ra đổ thừa đầu này, đầu kia, chính mình bất minh.

Tu rồi mới rõ chơn tình

Tu rồi một thời gian lâu mới thấy rõ, thấy chơn tình.

Chính mình bỏ phế bất minh vía hồn

Mình đã bỏ phế mình, quên mình, không biết Vía Hồn cái nơi làm việc của mình sẵn có mà không biết. Cho nên đâu có phải tu một giờ, một phút khắc mà hiểu được đâu. Ông hoá cái phép cho tôi biết, ông độ cho tôi minh. Chưa được, mình phải dày công tới nơi để học hỏi để nghe, để hiểu lần lần, dần

dần nó phải mở trí. Lúc đó nó mới thức giác thấy rõ rồi, chính mình đã bỏ mình quên mình, có Vía, cơ Hồn. Có nơi làm việc mà không ngồi cứ đi ta bà. Tư tưởng cứ vọng động hướng ngoại rồi làm điều sai quấy không biết nội tâm, không biết nơi trú ngụ, không biết lớp học hành. Bài vở bỏ phế chẳng ai lo. Càng ngày càng vọng động thêm rồi đổ thừa. Có kẻ đổ thừa chồng, có người đổ thừa vợ, rồi đổ thừa cả xã hội, con cái, tạo thêm những thắc mắc rồi nó làm cho con người chậm tiến thêm, tự cao tự đắc.

Càng tu càng sửa ôn tồn

Mình càng tu càng sửa thấy con người càng ôn tồn. Nó điều hòa chứ không phải như trước nữa. Trước kia các bạn chưa tu, cái bản tánh nhiều chuyện khó khăn, nhiều chuyện thắc mắc. Người ta nhắc tới đâu thì mình cũng chấp. Chưa biết cũng phê bình, chưa đặt chân tới đó mà cũng cho là mình biết. Cho mình là biết, cho mình là khôn, cho mình là hiểu, đó là sự ngăn cách. Ngày nay càng tu rồi, sửa tâm sửa tánh rồi càng ngày càng ôn tồn.

Biết Cha biết Mẹ trí khôn hợp hòa

Biết được Cha, biết được Mẹ, lúc đó cái trí khôn nó mới hòa hợp. Hòa hợp rồi, nó mới thấy cái tội trạng tăm tối của chính nó, nó đã tạo ra cho nó và nó gây sự phiền muộn cho chính nó, cho nên tu rồi, nó hợp hòa rồi thì:

Chẳng còn vọng động ta bà
Sửa mình giải tỏa thân hòa ngoại thân

Không còn vọng động ta bà nữa, không còn hướng ngoại trong sự mê chấp của đời nữa. Cho nên sửa mình rồi mới giải tỏa cái sự trược ô trong nội tâm, nội tạng này. Thân hòa ngoại thân: Cơ thể chúng ta đây là một nơi trú ngụ cho phần Hồn thì phần Hồn là ngoại thân càng ngày càng thanh tao, càng ngày cái trí điển càng mở, càng xuất ra không

còn lưu ở trong cái cơ thể ô trược nữa thì lúc đó càng minh.

Xét mình mới rõ lý chơn

Đi lên cao rồi xét lại hành động dâm ô tà trược của chính mình, chúng ta mới rõ rằng chân lý đã sắp đặt. Chân lý đã tạo ra con người, đã cho con người có cơ hội tự sửa lấy nó. Càng tu càng nhẹ, càng thấy sự sai lầm của chính mình, cho nên cố gắng hướng thượng để sửa, để giải tỏa những phần trược ô đó nhiên hậu sẽ đạt tới chơn pháp là hiểu rõ nguyên căn của chính mình.

Chơn tâm bộc phát quy hườn chơn như

Lúc đó cái chơn tâm bộc phát rồi thì cái chơn tâm ở đâu? Chơn tâm không còn giam hãm trong cái bản thể nữa mà từ trung tim bộ đầu phát hòa hợp lên cả càn khôn vũ trụ mới quy hườn chơn như được. Sự thật như vậy không có thay đổi được.

Chẳng còn lỡ khóc lỡ cười
Một đường thẳng tiến đạt nơi ôn hòa

Chẳng còn lỡ khóc lỡ cười nữa, một đường thẳng tiến đạt nơi ôn hòa. Một đường chúng ta thẳng tiến tới, tới sự ôn hòa đời đời sáng suốt.

Sửa mình mới rõ phân qua

Sửa mình rồi càng ngày càng rõ mới phân qua.

Trong ta sẵn có tình Cha đạo đời

Có sẵn hết, có tình Cha, có tình yêu của Cha hai mươi bốn trên hai mươi bốn hòa cảm từ tâm trí, phần Hồn tới cơ thể của chúng ta từ đời qua đạo đều có tình thương của Đấng Tạo Hóa.

Tu rồi chẳng muốn xa rời

Khi chúng ta tu rồi, chúng ta hiểu được tu là có giá trị. Sửa mình để tới nơi thì không muốn xa rời. Có cơ hội biết sửa mình, nay sửa chút, mai sửa chút, sửa mãi sửa hoài để đi tới.

Quy về nguồn cội đời đời yên vui

Lúc nào cũng hướng về nguồn cội, cũng hướng về sự căn bản của trời đất. Sự căn bản của từ phụ, của Đấng Tạo Hoá yêu thương, xây dựng, của Mẹ Tình Thương đã tạo ra thế cảnh dìu dắt tâm linh chúng ta tiến hoá trong sự thương yêu vô cùng, xây dựng giúp cho chúng ta tiến tới vô cùng tận.

Cho nên chúng ta tu đây, tại sao cái pháp môn này mỗi mỗi cũng là quy về với chính bản thân, mà tội trạng gì cũng quy về chính bản thân chứ không có đổ lỗi cho một ai mà chỉ sửa mình để tiến. Hỏi tại sao những cái tội ở đời mà cũng quy về cho tôi? Vì lúc tôi sống, tôi còn yếu hèn thì tôi hấp thụ những chuyện mà thế gian đã tạo. Rước trước vào thân rồi từ đó nó gây ra sự động loạn. Chuyện gì của ai không biết tôi cũng rước vào tâm mà tôi không biết hóa giải nó ra. Hằng ngày đi làm lụng khó khăn, suy tư đời đạo rồi tôi rước cái chuyện không tham cao nặng trược vô trong bản thể. Sống trong sự chấp nê mê muội làm sao tiến hoá nổi.

Cho nên chúng ta có cơ hội tu, chúng ta nên tự ý thức ở trong cái phương pháp mà chúng ta hành đây. Chúng ta thấy rõ ràng tự giải tỏa trong cái pháp Soi Hồn. Làm Pháp Luân cũng tự giải tỏa rồi đi tới Thiền Định tự kiểm tự tiến. Cái phương pháp rất rõ rệt, dìu dắt tâm linh, hoá giải muôn loài vạn vật trong cơ thể chúng ta mới đáp ứng được tình cảnh của ngoại lai.

Cho nên những người tu mà đi tới sáng suốt thì bất cứ những trường hợp nào, ở góc nào, Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc, muốn xâm chiếm tư tưởng của người thì người tự nhiên hoá giải. Nhờ cái gì? Nhờ tham điển của bộ đầu quy hườn trọn vẹn

thành một lực lượng sáng suốt, đó là hào quang vô tận. Càng tiến, càng tiến, càng thích thú, càng hứng thú trong sự tu của đạo tâm, sáng suốt tiến mãi, tiến hoá không ngừng. Cho nên chúng ta nói đi nói lại cũng phải tu cho kết tập phân thanh điển trụ hoá trên bộ đầu để xuất phát khai mở tâm linh càng ngày càng sáng suốt thì chúng ta mới thấy rõ cái chơn đạo, chơn pháp hành trì vô tận để thực hành mà đi đến.

MẪU ÁI 30

Bao kỳ nhắn gởi gọi về
Con chưa thức giác vẫn chê lý Trời
Vì con mẹ nhắn đôi lời
Con tu trong khổ sớm rời đấu tranh

Tình thương bao bọc và nhắn nhủ tâm linh trong chu trình tiến hoá, gặp khổ gặp nạn đau thương không ngừng ấy là mức tiến của đạo tâm.

Phân ra dìu dắt thì thầm
Đưa con tiến tới dương âm hợp hòa
Tu hành tự tiến xuất ra
Từ đời qua đạo tự hòa đến nơi

Tuỳ theo từ trình trạng một trong cảnh phân ly tựu tan hoà hợp, đánh thức tâm linh của mọi người.

Lắm khi lỡ khóc lỡ cười
Lắm khi hoà hợp người người ban vui
Thức tâm tu luyện rèn trui
Cảm giao đời đạo hưởng mùi đạo tâm

Khi buồn khi vui chuyển hướng tùy theo sự ly hợp ly hoan, chung quy cũng chỉ mở đàng tự đi.

Hiểu rồi tự tiến tự ghi
Giúp con tiến hoá mẹ thì tâm mang
Đạo tâm thực triển khai màn
Muôn đàng hoà hợp phân ban đạo đời

Tâm linh thức giác từ đời qua đạo nơi nào cũng thông, luân đi xét lại hóa công thương yêu vô tận con tòng đến nơi.

Montréal, ngày 02-08-80

MẪU ÁI 30

Bao kỳ nhắn gởi gọi về
Con chưa thức giác vẫn chê lý Trời
Vì con mẹ nhắn đôi lời
Con tu trong khổ sớm rời đấu tranh

Bao nhiêu kỳ nhắn gởi: Con người nhiều kiếp rồi luân hồi tại thế sống chết, sống chết luân hồi để học hỏi.

Con chưa thức giác vẫn chê lý Trời

Con chưa hiểu được, vẫn còn khinh khi ông Trời, quên Đấng Tạo Hóa.

Vì con nhắn gởi đôi lời

Luôn luôn mẹ vì tình thương đưa hoàn cảnh để nhắn nhủ chúng ta trong sự đau thương trong sự khổ buồn, trong sự cực nhọc. Nhắn chúng ta:

Con tu trong khổ sớm rời đấu tranh

Con phải tu trong khổ, con thức giác cái khổ là giá trị. Cái khổ là vô cùng tiến hóa thì chúng ta mới đêm đây là chúng ta hành khổ chứ đâu có ai sướng. Nửa đêm thức dậy Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định là hành trong khổ. Giấc ngủ chúng ta, chúng ta không có để cho nó yên mà nếu để cho nó yên thì nó mê trần, cho nên chúng ta bắt buộc cho nó thức giác. Lắm khi những bạn tu khá rồi phải ngồi thiền định rồi ngồi ngủ luôn để trợ giác cho tâm linh. Càng ngày càng mở.

Tình thương bao bọc và nhắn nhủ tâm linh trong chu trình tiến hóa, gặp khổ gặp nạn đau thương không ngừng ấy là mức tiến hóa của đạo tâm. Chúng ta tu tất thì chúng ta phải gặt hái bất cứ những chuyện gì xảy đến. Khổ cực, đau thương chúng ta nên chấp nhận để tiến vì lịch sử đã cho chúng ta thấy không có vị nào thành công trong đạo pháp mà không ngộ nạn. Thì chúng ta ngộ nạn là sự bệnh hoạn, sanh, lão, bệnh, tử có sẵn. Lịch sử đã ghi chép, Thích Ca Ngài đã lưu lại tại thế cho mọi tâm linh tự hiểu tự giác. Thấy rõ ràng là phải mang một nghiệp thân sanh, lão, bệnh, tử rõ ràng. Cái nghiệp thân đó người đời cảm thấy sự đau khổ. Hỏi sau sự đau khổ đó là gì; là sự ôn hòa thăng tiến. Rồi một khi một cơn đau đớn xảy tới, sự đấu tranh trong nội tâm nó phải tiến hóa. Nó muốn rời bỏ sự đau đớn thì phần Hồn nó được nhẹ. Cho nên cái nghiệp thân nó hành tại thế thì cái Hồn của chúng ta được nhẹ nhàng sau khi lìa thể xác là vì lý do đó. Lúc đau đớn dây xéo tâm can, tỳ, phế, thận, thì Chủ Nhân Ông phải rời bỏ và ra đi chứ không có thể nào ở đó nữa. Trị tâm trụ hóa và thăng giải để vượt qua đại nạn thì tự nhiên tâm linh nó phát triển.

Cho nên nghiệp thân các bạn có rồi thì các bạn khỏi qua trong chu trình hành hạ nơi Địa Ngục đau khổ. Cho nên chúng ta có tu phải hiểu rõ cái đó. Nhiều khi cái bệnh hoạn xảy tới chúng ta còn than phiền Trời Đất. Chúng ta chấp nhận đi, ôn hòa để tiến, ôn hòa để giải, ôn hòa để cởi mở thì mới được.

Phân ra dìu dắt thì thầm
Đưa con tiến tới dương âm hợp hòa
Tu hành tự tiến xuất ra
Từ đời qua đạo tự hòa đến nơi

Phân ra dìu dắt thì thầm

Phân ra trong mọi tình cảnh để dìu dắt khi chúng

ta đau khổ, khi chúng ta buồn, chúng ta hận. Nội tâm thì thầm, luôn luôn muốn làm sao giải thoát việc đó, muốn làm sao để tranh đấu cho thắng thế cũng là mức tiến, muốn độ cho phần Hồn sáng suốt để tìm cái phương pháp kỳ diệu hay hơn để giải tiến.

Đưa con tiến tới đường âm hợp hòa

Đi tới sự hợp hòa âm dương trong cơ thể này. Nó không còn đấu tranh thắc mắc nữa nhưng mà nó trở lại chấp nhận trong chu trình tiến hóa thì nó kêu bằng hợp hòa.

Tu hành tự tiến xuất ra

Mình hành và mình tự tiến mới xuất ra, xuất Hồn ra Cái Hồn rời khỏi bản thể, thanh điển rời khỏi bản thể mới xuất ra.

Từ đời qua đạo tự hòa đến nơi

Từ cảnh đời chúng ta cũng học cái nhẫn là chúng ta xuất thế. Con người mà biết nhẫn thì qua đại nạn, từ đời qua đạo. Đời cũng vậy mà đạo cũng vậy, học cái nhẫn rồi mới hòa mới tiến đến nơi. Nhiều người mới tu tới đó, gặp một, hai chuyện ngồi đó khóc, buồn bực đủ thứ, cái chuyện đó là cái chuyện chậm tiến, chúng ta phải chấp nhận để tiến, chấp nhận nó mới là thanh nhẹ còn nếu không chấp nhận làm sao thanh nhẹ, không chấp nhận không bao giờ tiến được, không chấp nhận là bị kẹt mà thôi.

Tuỳ theo từ tình trạng một trong cảnh phân ly tựu tan, hòa hợp, đánh thức tâm linh của mọi người. Bây giờ chúng ta tu đây, ngày nay được phối hợp chung vui anh em đàm đạo, ngày mai chúng ta phân ly trong cảnh tựu tan hòa hợp thì đó là nó đánh thức tâm linh. Chúng ta có một người bạn đi trước thì hỏi chứ chúng ta được lưu lại đời đời ở đây không? Chúng ta là người đi sau, chúng ta phải chúc tụng cho kẻ đi trước được thành công và được

sáng suốt, được học thêm, được cởi mở hơn, thăng hoa tư tưởng nơi thanh cảnh mà để lấm một nhiệm vụ sáng suốt hơn, đó là tin mừng cho chúng ta. Còn chúng ta còn lưu lại tại đây thì chúng ta phải gặp chuyện ngộ nạn. Cho nên phải đóng góp sự kỳ công tu luyện, giao cảm về đời cũng như đạo, gắng tu, sửa mình để tiến.

Còn cái cảnh đời cũng vậy, vợ chồng, con cái đâu có phải tu rồi dứt khoát cái chuyện chết đâu, tu rồi sống đời đời ở thế gian đâu, không! tu là chúng ta học bài vắn tắt, gấp rút hơn để tiến hoá nhẹ hơn. Cho nên càng tu rồi các bạn trước kia xuất Hồn thì thấy nó to lớn nhưng sau này xuất rồi các bạn thấy nó chút xíu thôi. Càng ngày càng gọn ghẽ càng nhỏ hơn, càng thanh đẹp hơn, càng sáng suốt hơn, nhẹ nhàng hơn chứ không còn gồ ghề như xưa nữa. Cho nên chúng ta tu rồi cái chuyện đó chúng ta thấy rõ cảnh đời phân ly trong cảnh tựu tan hòa hợp rất rõ ràng thì chúng ta không có vọng động, buồn bực và trách Trời, trách Đất. Hỏi chứ tại sao ông đó cố gắng tu mà sao ông Trời không giúp? Ông Trời giúp mới đưa ông đi chứ, còn nếu ông Trời không giúp thì cho ông lưu lại để ông gặp khổ, không tiến hoá nổi. Cho nên trong cái tâm linh của người tu Vô Vi tới giờ phút lâm chung cũng ý thức được chúng ta về với nguồn cội. Không bao giờ chúng ta còn lưu lại tại thế vì lúc đương sống, hằng ngày mỗi đêm cộng phu các bạn cũng muốn quy về nguồn cội, muốn trở về với Đấng Cha Lành, muốn trở về với Chư Phật Chư Tiên, muốn được sự thanh nhẹ đời đời bất diệt thì các bạn còn màng thiết gì cái bản thể ô trược này. Cho nên lúc ra đi chúng ta phải chúc tụng lẫn nhau và đưa những tâm linh đó để đi tới một nhiệm vụ sáng suốt hơn, cởi mở hơn, để diu tiến, đó là phần ảnh hưởng cho chúng ta. Những người còn sống tại thế phải lo tu để thu gọn hành lý để hòa hợp với thiên cơ, thay đổi trong thời kỳ cấp bách sắp đến.

Lắm khi lỡ khóc lỡ cười
Lắm khi hòa hợp người người ban vui

Thức tâm tự luyện rèn trui
Cảm giao đời đạo hưởng mùi đạo tâm

Lắm khi lỡ khóc lỡ cười

Chúng ta còn nung nấu trong cái thể xác này thì nó sống trong lỡ khóc lỡ cười với cái tâm trí phàm, mắt phàm, tai phàm, miệng phàm, lý luận cái gì cũng là lỡ dở, không chịu thực triển, không đi tới vô cùng thành ra nó sanh ra cái lỡ khóc lỡ cười.

Lắm khi hòa hợp người người ban vui

Lắm khi chúng ta được hòa hợp, tâm trí nhẹ rồi hòa hợp với ai? Khi mà tâm trí chúng ta được hòa hợp với người khác là người khác phải có tương đương trình độ như chúng ta thì chúng ta mới hòa hợp được. Còn nếu mà trình độ xa cách, làm sao hòa hợp. Cho nên luôn luôn đạo pháp khuyến khích, tình thương của Quan Thế Âm cũng khuyến khích, tình thương của Chư Phật cũng khuyến khích, tình thương của Chúa cũng khuyến khích. Bất cứ một tôn giáo nào tại thế cũng khuyến khích con người đưa tâm linh mình đi tới tự giác rồi mới hòa hợp được, mà khi hòa hợp rồi chúng ta thấy rõ ban vui. Mà sự ban vui đó do đâu? Do Thượng Đế chuyển hóa trong thanh điển vô cùng tận của Ngài đưa đến trong tâm can của chúng ta để cho chúng ta hiểu chúng ta nhiều hơn rồi chúng ta mới vui vẻ hòa hợp với mọi người.

Thức tâm tự luyện rèn trui
Cảm giao đời đạo hưởng mùi đạo tâm

Thức tâm rồi tự luyện rèn trui. Chúng ta cảm giao từ đời qua đạo chúng ta mới hưởng mùi đạo tâm. Cho nên các bạn bây giờ sống ở đời vật chất này, đi làm cũng vậy, kẻ này ép kẻ kia, kẻ kia ép kẻ nọ rồi không chấp nhận sanh ra buồn phiền lẫn nhau trong đó, biết được sự chấp nhận là người khôn ngoan và sự chấp nhận của mình để làm gì? Để ảnh hưởng và giáo dục người chưa thức giác, đó cũng là một việc

làm của Thượng Đế. Khi chúng ta bị hiếp đáp, chúng ta chấp nhận, chúng ta dùng từ tâm để độ những người muốn uy hiếp chúng ta, đó là việc của Thượng Đế. Các bạn thử xem ai ra đứng giữa Trời để chửi ông Trời, ông Trời có đánh đập họ không? Không, vẫn thưởng họ, vẫn cung ứng cho họ sự sống hàng ngày để họ thức giấc, hỏi chứ chúng ta đi làm, giữa con người và con người mà chúng ta còn giận hờn, còn buồn phiền hỏi chứ chúng ta đã học được cái ý chí của Thượng Đế ở góc nào mà cứ xưng danh học theo Thượng Đế. Cho nên chúng ta phải làm những gì Thượng Đế đã và đang làm. Tình thương của Đấng Cha Lành đã ban bố cho chúng ta để chúng ta trở nên Ngài thì một vài điều của thế sanh dù cho họ chửi trước mặt chúng ta, chúng ta cũng lấy cái vui để đáp đền, để chi? Để giáo dục họ, để cứu họ và cứu mình luôn. Chúng ta không nên đấu tranh hục hặc để làm cho nội tâm chúng ta bất an rồi gây sự đau khổ cho người khác, chúng ta là người đáng tội đó thôi. Chúng ta phải chấp nhận học cái chữ nhẫn, nếu không cơ những cái hoàn cảnh đó chúng ta không bao giờ tiến nổi. Những cái trường hợp đó cho chúng ta học nhẫn, hết sức kiên trì, cố gắng học nhẫn, chấp nhận, trong cái chấp nhận đó chúng ta cứu những người ở xung quanh chúng ta vì họ chưa hiểu chúng ta họ mới uy hiếp chúng ta. Nếu họ rõ chúng ta họ sẽ kính mến. "Tri kỷ tri bỉ" là vậy. Tri kỷ không bao giờ làm phiền chúng ta, chỉ thương yêu và xây dựng. Cái đó là trình độ mà chúng ta là người tự tự xây dựng trình độ mỗi đêm mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút. Tại sao chúng ta còn giận hờn bởi một lời nói, bởi một hành động của đối phương? Hỏi chứ chúng ta lấy cái gì độ người ở tương lai? Một chút xíu đó mà chúng ta không chịu được rồi làm sao?

Cho nên các bạn ở đây, vì sanh hoạt, vì cuộc sống ràng buộc các bạn phải đi làm, bị sự đè bẹp, bị sự bất mãn của người đời rồi các bạn phải tự xét lấy tâm linh các bạn. Các bạn đang làm việc cho ai đây? Các bạn đang làm gì đây? Thưa tôi đang vào lớp học. Khi các bạn vào lớp học thì các bạn phải

làm gì? Phải hoàn thành tất cả các bài vở thường yêu của Thượng Đế. Thì có cơ hội, có bài vở, có những câu hỏi, những sự thắc mắc. Gây buồn phiền cho các bạn là sự thắc mắc. Rồi các bạn phải giải tỏa, phải kiên trì chấp nhận để hiểu sự sai lầm của chính mình thì chúng ta mới kêu bằng tiến hoá, mới hiểu ý của Thượng Đế và thực hành ý của Thượng Đế. Tự nhiên cái chỗ xấu thật xấu, ác ôn thật ác ôn mà có các bạn bước vào trong sự kiên trì hạnh ngộ của các bạn thì mọi người từ từ phải thay đổi, nhờ đâu mà thay đổi? Nhờ tham điển kiên trì hướng thượng của các bạn, thì các bạn hướng thượng phần tham điển đó rút đi lên thì các bạn mới rút những người ở xung quanh các bạn để nó quy về sự sáng suốt sẵn có của chính nó và hòa hợp với Đấng Cha Lành đời đời bất tận. Hỏi việc nào là đáng làm, việc nào không đáng làm? Chúng ta nên chấp nhận hay là chúng ta nên sân hận? Các bạn xét rõ nên chấp nhận hay hơn để học những cái văn hoa, văn minh của Trời Đất từ trung thiên đem xuống để cảm hoá nhân loại và mở trí cho con người để tiến tới để học nhẫn rồi thực hiện từ bi.

Cho nên trong hoàn cảnh chung đụng hàng ngày của các bạn tôi biết, tôi rất rõ, phải đụng chạm, phải có những cuộc đối đầu đụng chạm tuỳ theo giờ sanh khắc tiến triển tâm linh của chính bạn. Sau những lúc đó, sau những sự nhẫn nhục đó, các bạn đạt được rồi thì các bạn thấy các bạn mệt hơn người đời rất nhiều rồi các bạn mới đem lại một sự thương yêu vô cùng để hỗ trợ cho họ vì họ chưa hiểu thương yêu, họ chưa hiểu nội tâm những mà họ chỉ hiểu ngoại cảnh mà thôi. Tội nghiệp cho họ cho nên phải cứu độ họ. Muốn cứu độ họ thì phải sửa mình, phải học nhẫn rồi mới thực hiện từ bi được.

Khi buồn, khi vui chuyển hướng tùy theo sự ly hợp bi hoan chung quy cũng chỉ mở đàng tự đi. Chúng ta khi buồn, khi vui, cảnh đời nó vậy để cho chúng ta có cơ hội chuyển hướng tùy theo sự ly hay là hợp, bi thảm hay là hoan hỉ tùy theo trường hợp.

Như bây giờ các bạn đang chung sống trong tình thương của một người bạn yêu quý rồi một ngày nào đó các bạn xa lìa trong một thời gian ngắn. Đó cũng là bài học để coi tâm của các bạn có động không. Các bạn thấy rõ rồi, không động thì cái lý đó nó phải trở lại hợp. Cái sự xa đó nó phải quy về. Còn nếu các bạn động thì ly nó ly luôn, nó không có hợp lại nữa. Trong cái sự bi thảm đó để làm gì? Để mắc mở, sau sự bi thảm đó được yên ổn được ôn tồn thì nó trở lại được sự hoan hỉ chung vui. Cho nên trong tình cảnh bi thương hiện tại ở Việt Nam, cuộc bi thảm bây giờ nó sẽ đem lại gì? Đem lại sự hoan hỉ ở tương lai. Cho nên chúng ta là người Việt Nam, một ngày kia được quy hồn trở lại, trở về nơi quê xưa chốn cũ của các bạn, thử tưởng nó thế nào. Trong sự đau khổ hiện tại thật sự mọi người xác nhận là đau khổ nhưng mà sau sự đau khổ lại có sự vui mừng hoan hỉ, tương hội, vui biết là bao nhiêu ở sau này. Cho nên Thượng Đế cho một bài học bi thảm, thực hiện một bi kịch tại miền Nam Việt Nam chung cả toàn xứ Việt Nam để cho người dân hiểu cái cảnh bi thảm đó rồi một ngày kia sẽ trở về hoan hỉ. Anh em yêu thương vô cùng tận, thực hiện đạo pháp.

Thượng Đế muốn gì? Muốn mình tu cả toàn quốc. Muốn mọi người đều được tu, được sửa, được tự mở đàng để đi. Sự phấn đấu đau khổ của tâm linh mới có sự tiến hoá. Cho nên các bạn đừng thấy cái cảnh bi thảm đó rồi sầu thảm. Bi thảm đó là bài học. Sau bài học đó nó mới trở lại sự hoan hỉ, vui tươi ở tương lai.

Hiểu rồi tự tiến tự ghi
Giúp con tiến hoá mẹ thì tâm an
Đạo tâm thực triển khai màn
Muôn đàng hòa hợp phân ban đạo đời

Khi chúng ta hiểu được rồi, những cái gì của Thượng Đế làm chúng ta chỉ tự tiến tự đi mà thôi, chỉ sửa mình để tiến, để ghi thôi.

Giúp con tiến hoá mẹ thì an tâm

Lúc đó con được tiến hoá, cái tâm mẹ an. Con được trưởng thành trong sự đau khổ thì không bao giờ con tạo sự đau khổ cho người khác. Mỗi người dân Việt Nam hiện tại bây giờ rời khỏi quê hương cũng là sống trong đau khổ mà ở tại xứ vẫn đau khổ. Hàng đêm các bạn cũng mê cũng nằm chiêm bao về quê hương, cũng đau khổ chứ không phải ở đây rồi tưởng hoàn cảnh đây là đầy đủ. Không đầy đủ đâu. Cái chỗ chôn nhau cắt rún là chỗ quan trọng của cuộc đời mình cho nên rồi đây các bạn sẽ thấy Thượng Đế làm. Thượng Đế cho chúng ta học bài học rất quý báu và chúng ta đi xa quê hương chúng ta có cơ hội tự tu tự triển thì chúng ta mới dày công để tu hơn. Không nên ước những sự loạn động quá nhiều. Phải sửa tâm sửa tánh để tu.

Phần thanh điển là cao thượng quý nhất, phần vật chất lệ thuộc mà thôi. Các bạn phải ý thức điều đó thì khi sự đấu tranh của đời nó chôn sâu tâm linh của các bạn thì lúc đó các bạn tiến rất nhiều và tiến trước sự văn minh của thế gian. Các bạn sẽ đi tới siêu văn minh vì tâm linh các bạn được mở tiếp, được thấy rõ cái gì kêu bằng trường cửu, cái gì kêu bằng tạm bợ.

Càng ngày phần Hồn càng trưởng thành trong đạo pháp, thì Quán Thế Âm là người mẹ, Đức Mẹ cũng vậy, rất an tâm cứu độ chúng ta. Chúng ta ở hải ngoại, ly hương trong cảnh đau khổ, mọi người cũng tự xét rõ rằng tôi rất đau khổ nhưng mà sự đau khổ này lại bù đắp cho tâm linh tôi được có cơ hội thức giác lấy tôi và tôi tự tu tự tiến. Tự tu là ăn năn hối cải, tu bổ sửa chữa để tiến hoá để rõ ý trời, để rõ thiên cơ, sự sắp đặt tinh vi của Ngài để độ tiến nhân sinh chứ không phải một khối người đó làm được việc gì.

Các bạn tu tới ngày nay các bạn còn chưa thấy Hồn Vía của các bạn. Một số người chánh trị kia họ đã

hiểu Hồn Vía của họ đâu các bạn, họ chưa hiểu họ là ai làm? Thượng Đế làm chủ gì, Đấng Tạo Hoá điều khiển họ cho họ có sự sáng suốt để thực hiện những công tác của Ngài muốn, chứng minh cho các bạn rõ rằng những người hiện tại đang lãnh đạo và điều khiển chưa hiểu rõ Hồn Vía của họ, họ cũng lệ thuộc sự điều khiển của hào quang, ý chí của Thượng Đế mà thôi. Nếu các bạn hiểu được cái này thì các bạn hiểu được thiên cơ. Các bạn hiểu rõ vận mạng của sự sở các bạn, vận mạng của mọi người cũng chỉ ở trong tay của Thượng Đế mà thôi không có tránh khỏi, trừ khi các bạn tu xuất Hồn xuất Vía rời khỏi thể xác này thì cái gánh nặng của Thượng Đế được giảm nhẹ, Cha Trời được giảm nhẹ. Mừng cho các bạn được tiến hoá trở về với nguồn cội sau khi học hỏi tại thế.

Đạo tâm thực triển khai màn

Các bạn tu rồi, đạo tâm các bạn khác rồi. Trước kia các bạn lý luận dựa trong kinh sách để lý luận dụng cái phàm tâm đem thành đạo, ngày nay các bạn thực triển về điển tâm, về trung tim bộ đầu khai triển vô cùng tận, khai màn.

Muôn đàng hòa hợp phân ban đạo đời

Muôn đàng đều tiến trong sự hòa hợp là sự sáng suốt. Phân ban đạo đời: Rõ ràng đạo là cái gì, đời là cái gì, các bạn sẽ thấy rõ. Cái chuyện hiển nhiên trước mắt mà chúng ta thiếu tâm linh, thiếu sáng suốt làm sao thấy được Đấng Cha Lành đã thực hiện vì chúng ta, vì vạn linh. Cho nên cuộc sắp đặt để hoàn bị cho quả địa cầu nó rất dài. Thời gian tại thế gian rất dài, dài đăng đẳng. Chúng ta xét lấy ta đã hưởng bao nhiêu năm tại thế, ăn uống bao nhiêu lần, hao phí bao nhiêu vật chất nhưng mà cũng chưa hiểu mình, chưa về với mình, chưa thức giác, chưa khai triển, chưa chịu hòa đồng, còn chấp còn mê.

Chúng ta từ từ tu rồi mới thấy rõ chúng ta đã luân

hồi biết bao kiếp tại thế để học hỏi. Một cuộc tiến hóa do Thượng Đế sắp đặt, do sự kỳ công tinh vi của Ngài đã cho chúng ta có cơ hội tiến hóa. Bây giờ chúng ta lại có một phương pháp để hành trì sửa chữa lấy ta thì chúng ta thấy chúng ta đại phước. Còn biết bao nhiêu người chưa biết được làm sao sửa mình, bao nhiêu cuốn sách tôi đã học hầu như đã thuộc lòng mà tôi chưa biết tôi. Những thuyết trình gia, lịch sử gia, những giáo sư học biết bao những sách vở, thao thao bất tuyệt mà vẫn chưa hiểu Ngài là ai, cũng vẫn ở trong sự vận hành ý chí của Thượng Đế mà thôi chưa có giải thoát nổi.

Tâm linh thức giác từ đời qua đạo nơi nào cũng thông, luận đi xét lại hóa công, thương yêu vô tận con tòng đến nơi.

Chúng ta phải xét rõ Thượng Đế rất thương yêu loài người. Nhiều kiếp làm người, nhiều kỳ tiến triển đến ngày nay chúng ta còn chưa hiểu chúng ta. Sự chậm lúc đó chúng ta phải chấp nhận. Sự lười biếng chúng ta phải sửa chữa và thực hành để đi tới thì lúc đó chúng ta mới thấy rõ sự thương yêu của Thượng Đế đã cho chúng ta cố gắng trong một kỳ nay để đạt thành mọi sự việc trong tiến triển thương yêu và cởi mở để đạt tới nền văn minh siêu phàm của Ngài đã an bài từ từ đến với chúng ta. Chúng ta phải cố gắng hòa hợp với thanh điển đó nhiên hậu chúng ta mới đạt được chơn pháp.

Cảm ơn các bạn.

CÁC THIỀN ĐƯỜNG HOẶC TRUNG TÂM LIÊN LẠC VỀ THIỀN ĐỊNH THEO PHÁP LÝ VÔ VI

10/84

TẠI ÚC CHÂU VÀ CÁC NƯỚC

- T/D SUBIACO
  C/o Lê Công Luận
  Flat 220C Wandana
  Thomas Street
  SUBIACO WA. 6008 AUSTRALIA

- T/D TÂY ÚC (PERTH)
  C/o Nguyễn Ngọc Ánh
  8 Reddy Court Balga
  W.A. 6061 AUSTRALIA
  Tel. (09) 3445707

- T/D ADELAIDE
  C/o Lê Tấn Sanh
  6 Kenmair Street
  Mansfield Park
  S.A. 5012 AUSTRALIA

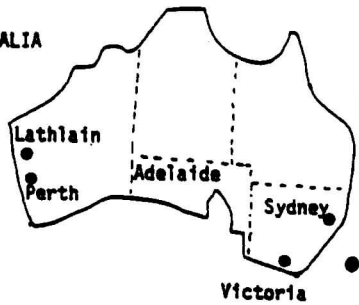

- T/D SYDNEY
  C/o Hồ Văn Thăng
  32 Jersey St.
  Marrickville, N.S.W. 2204
  AUSTRALIA
  Tel. (02) 55932213

- (**) HỘI ÁI HỮU VÔ VI ÚC-CHÂU
  T/D VICTORIA
  C/o Lý Ngọc Cường
  203 George St.
  Fitzroy Vic 3065 AUSTRALIA
  Tel. (03) 419.1458

- T/T SURRY HILLS
  C/o Cô Trương Hòa Hưng
  34/149 DevonShire St.
  SURRY HILLS, N.S.W. AUSTRALIA

AFRICA

- Lâm Văn Sĩ
  Sodosucre, B.P. 2164
  Abidjan 01 Cote D'Ivoire
  WEST AFRICA

ENGLAND

- C/o Mr. Trần Dăng Mai
  32 B Deysbrook Way
  Liverpool 12
  ENGLAND

WEST GERMANY

- T/D BERLIN, W. GERMANY
  C/o Tô Trương Xuân
  Schulstr. 12
  D. 1000 BERLIN 65
  WEST GERMANY

- Boàn Kim Chi
  Evangelisches Madchen
  Wohn Heim Schiller Str 29
  7100 Heibronn
  WEST GERMANY

NA-UY

- C/o Nguyễn Đức Thái
  Lunds Gt 40
  2800 Gjovik
  NORGE (NORWE)

NHẬT BẢN

- C/o Mrs Hoa Schrag
  Azabu Tower Apt 707
  1-3-2 Azabudai, minato-Ku
  TOKYO 106 JAPAN
  Tel. 03-584-3927

BELGIUM

- T/T LIEGE, BELGIUM
  C/o Hoàng Quý Luật
  45 Quai Bonaparte, B4020
  LIEGE, BELGIUM

- T/D BRUXELLES, BELGIUM
  C/o Nguyễn Văn Sang
  Rue de L'Autonomie 24
  1070 Bruxelles, BELGIUM

PHILIPPINES

- HỘI ÁI HỮU VÔ VI BATAAN

  BLDG 804F PRPC
  MORONI, BATAAN
  PHILIPPINES

- (**) HỘI ÁI HỮU VÔ VI PALAWAN

  Group 53 Lubang URC
  PALAWAN CITY PHILIPPINES

NEW CALEDONIA

- C/o Phạm Thị Xuân Hồng
  5B Rue De Lattre De Tassigny
  MONT-COFFYN NOUMEA
  (NEW CALEDONIA)

HÒA LAN

- C/o Nguyễn Tấn Lộc
  Karveelstraat 6
  ALKMAAR HOLLAND

THÁI LAN

- (**) HỘI ÁI HỮU VÔ VI SIKEW

  SI04173-86
  P.O. Box 30340
  SIKEW CAMP THAILAND

- Mrs. Lê Ngọc/Georges Capps
  40 Soi Chaiyos 11
  Sukumvit Road
  BANGKOK 10110 THAILAND

THỤY SĨ

- T/T SWITZERLAND
  C/o Nguyễn Tân
  Allmei 3
  CH-3930 VISP/VS SWITZERLAND

- Lâm Văn Ngọ
  Lau Penac Kerstr 14
  3302 MOOSSEEDORF BE SUISSE

REUNION

- C/o Trần Hưng Đạo
  Chemin Brasfusil
  97470 ST. Benoit
  ILE DE LA REUNION
  Tel. 502244

HONG KONG

- T/D HONG KONG
  C/o La Tuyết Mai
  425 King's Road
  4th Floor, Flat B
  NORTH POINT, HONG KONG

CÁC THIỀN ĐƯỜNG HOẶC TRUNG TÂM LIÊN LẠC VỀ THIỀN ĐỊNH THEO PHÁP LÝ VÔ VI

TẠI CANADA

1 T/D VANCOUVER
C/o Cao Văn Quan
784 E. 56th Ave.
VANCOUVER B.C.
CANADA V5X-IR9
Tel. (604) 321-7136

2 T/D EDMONTON
C/o Nguyễn Chí Nghĩa
16250 109th St.
EDMONTON, ALBERTA
TX5 2RI CANADA
Tel. (403)457-2512

3 T/D ALBERTA
C/o Trần Quốc Bảo
103-224-6 Ave. N-E Calgary
ALBERTA, CANADA T2E-0L7
Tel. (403) 230-0091

4 T/D CALGARY
C/o Trần Vũ Hưng/Trương Long
#202-1121-15 Ave. S.W.
CALGARY, ALTA CANADA

5** HỘI ÁI HỮU VÔ VI CANADA
T/D MONTREAL
C/o Cô Văn Thuần
2340 Rue St. Jacques O
MONTREAL, PQ H3J-2M7
CANADA
Tel. (514) 932-2444
931-9283

6 T/D TORONTO
C/o Bùi Văn Long
40 Millhouse
Crescent Scarborough
Ontario, TORONTO, M1B2E3
CANADA Tel. (416) 280-6017

TẠI PHÁP

** HỘI ÁI HỮU VÔ VI PHÁP

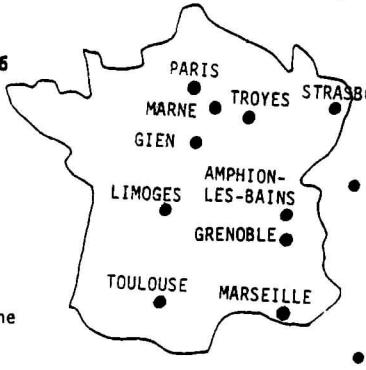

● T/D PARIS
C/o Phan Cao Thăng
51 Auguste Blanqui No. 386
94600 Choisy Le Roi
FRANCE Tel. (1) 853-9561

● T/D GIEN
C/o Mme Thái Hoàng Long
Route De La Bosserie
45500 GIEN, FRANCE
Tel. 67-08-29

● T/D LIMOGES
C/o Mlle Mougamadou Sarah
28, Allee Fabre d'Eglantine
No. 639
87100 LIMOGES FRANCE

● T/D TOULOUSE
C/o Trịnh Quang Thắng
2, Rue Bearne
31100 TOULOUSE, FRANCE
Tel. (61) 440497

● T/D TROYES
C/o Mr. Ngô Văn Phap Francois
73, Anatole France
10000 TROYES FRANCE
Tel. (25)490845

● TỊNH XÁ NGUYỄN THANH BẠCH
32 Rue Du Plessier
Hameau de Villaré
77730 CITRY SUR MARNE FRANCE
Tel. 0236210

● Trung Tâm STRASBOURG
C/o Mme Dupuis Patrick
21 Rue De Cerf
67200 STRASBOURG,
FRANCE Tel. (88)293396

● T/D AMPHION-LES-BAINS
C/o Mme Abida Kassim
No. 108 Bat HI
Residence La Rive
74500 AMPHION-LES-BAINS
FRANCE Tel. (50)720353

● T/D GRENOBLE
C/o Mme Trần Cao Sơn
Kim Dung
2 Rue De La Torsade
Les Charmanches Crolles
38190 BRIGNOUD FRANCE

● T/D MARSEILLE
C/o Mme Mã Tô Anh
104 Rue D'Aubagne
13006 MARSEILLE, FRANCE
Tel. (91) 33. 46. 22

CÁC THIỀN ĐƯỜNG HOẶC TRUNG TÂM LIÊN LẠC VỀ THIỀN ĐỊNH THEO PHÁP LÝ VÔ VI TẠI HOA KỲ

12/84

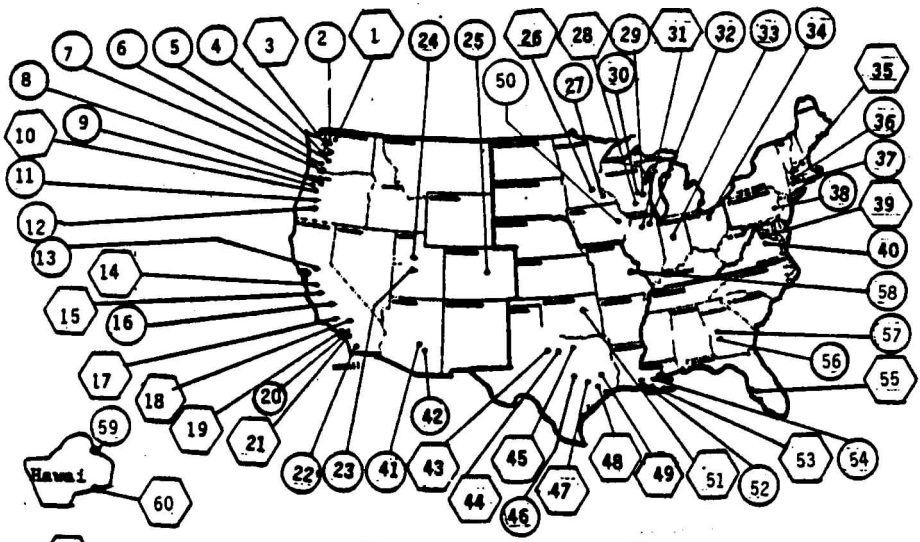

1 T/D KIRKLAND, WA.
C/o Bùi Quang Trung
14817 119th Pl. N.E.
KIRKLAND, WA 98033
Tel. (206) 882-4647

2 T/T BELLEVUE, WA
C/o Trần Vĩnh Tánh
1011 103rd Ave. S.E.
BELLEVUE, WA 98004
Tel. (206) 488-1375

3 T/D KENT, WA
C/O Uông Bình Chương
9812 S. 239th Pl.
KENT, WA 98031
Tel. (206) 854-2955

4 T/T FEDERAL WAY, WA
C/o Huỳnh Thị Dung
215 S. 317th Pl/
FEDERAL WAY, WA 98003
Tel. (206) 946-0665

5 T/T TACOMA, WA
C/o Nguyễn Văn Mai
6124 North 40th
TACOMA, WA 98407
Tel. (206) 752-4348

6 T/T TUMWATER, WA
C/o Huỳnh Đoàn
2530 27th Ave. S.W.
TUMWATER, WA 98502
Tel. (206) 943-0089

7 T/D LONGVIEW, WA
C/o Nguyễn Khắc Trừ
2787 Taylor Ave.
LONGVIEW, WA 98632
Tel. (206) 425-7654

8 T/T PORTLAND, OR.
C/o Nguyễn Đức Trọng
2809 S.E. Division St.
PORTLAND, OR 97202
Tel. (503) 231-0059

9 T/T PORTLAND, OR.
C/o Nguyễn Hữu Lâm
1522 S.E. 139th Ave.
PORTLAND, OR. 97233
Tel. (503) 257-8657

10 T/D ALOHA, OR.
C/o Đoàn Văn Tư
1700 S.W. 203th Ave.
ALOHA, OR. 97006
Tel. (503) 642-7538

11 T/T CORVALLIS, OR.
C/o Dương Ngọc Thủy
1571 N.W. Highland Dr.
CORVALLIS, OR 97330
Tel. (503) 758-8344

12 T/T EUGENE, OR
C/o Nguyễn Quang Hải
1911 McKinley St.
EUGENE, OR. 97405
Tel. (503) 342-2085

13 T/T DAVIS, CA
C/o Phạm Thị Thanh Huyền
1850 Hanover Dr. #157
DAVIS, CA 95616
Tel. (916) 758-0769

14 T/D SAN JOSE, CA
C/o Lý Vinh
436 North 10th St.
SAN JOSE, CA 95112
Tel. (408) 288-9584

15 T/D SAN JOSE, CA
C/o Võ Thanh Vân
548 Chinook Lane
SAN JOSE, CA 95123
Tel. (408) 227-5168

16 T/T BAKERSFIELD, CA
C/o Nguyễn Văn HÙNG
1321 Ming Avenue
BAKERSFIELD 93304
Tel. (805) 834-4652

17 T/D NORTHRIDGE, CA
C/o Khướng Bửu Võ
8558 Garden Grove Ave.
NORTHRIDGE, CA 91325
Tel. (818) 349-2584

18 T/D POMONA, CA
C/o Nguyễn Văn Diễm
20342 Julliard Dr.
Walnut, CA 91789
Tel. (714) 594-3730

19 T/D CULVER CITY, CA
Long,Tư,Du,Thành; Cô Mỹ
5333 Inglewood Blvd
CULVER CITY, CA 90230
Tel. (213) 827-0430

20 T/T LOS ANGELES, CA
C/o Hoàng Văn Hoa/Phố
1242 S. Kingsvey Dr.
LOS ANGELES, CA 90006
Tel.(213)733-1014/732-2455

21 T/D FOUNTAIN VALLEY, CA
C/o Lê Văn Lạc
10237 Falcon Avenue
FOUNTAIN VALLEY, CA 92708
Tel. (714) 962-4427

22 T/T SAN DIEGO, CA
C/o Đinh Bá Văn
2713 Ulric #A
SAN DIEGO, CA 92111
Tel. (619) 573-0901

22 T/T PROVO, UTAH
C/o Đoàn Minh Nguyễn
975W. 200 South
PROVO, UTAH 84601
Tel. (801) 375-3994

24 T/T KEARNS, UTAH
C/o Lê Văn Qui
5488 Obsidian Way
KEARNS, UTAH 84118
Tel. (801) 968-3138

25 T/T LITTLETON, CO
C/o Trần Duy Tấn
11 East Euclid Ave.
LITTLETON, CO 80121
Tel. (303) 795-8416

26 T/D ST. PAUL, MN
C/o Bùi Đức Long
437 ½ University Ave.
ST. PAUL, MN 55103
Tel. (612) 222-4615

27 T/T MINNEAPOLIS, MN
C/o Lê Thành Nhơn
1401 Hall Curve Rd.
MINNEAPOLIS, MN 55411
Tel. (612) 588-3760

28 T/D JANESVILLE, WI
C/o Trần Ngọc Quang
716 Roosevelt Avenue
JANESVILLE, WI 53545
Tel. (608) 756-5178

29 T/T MILWAUKEE, WI
C/o Nguyễn Thị Ngọc Vân
2425 W. Burham St.
MILWAUKEE, WI 53204
Tel. (414) 645-7833

30 T/T MILWAUKEE, WI
C/o Võ Văn Bảu
1437 W. Scott Street
MILWAUKEE, WI 53204

31 T/D DEKALB, IL
C/o Nguyễn Văn Xang
1728 Oakwood
DEKALB, IL 60115
Tel. (815) 758-3218

32 T/T CHICAGO, IL
C/o Bà San Thanh Mai
1728 N. Rockwell Ave.
CHICAGO, IL 60647
Tel. (312) 342-3210

33 T/T INDIANAPOLIS, IN
C/o Trần Văn Triệu
3414 Winchester Dr.
INDIANAPOLIS, IN 46227
Tel. (317) 888-9116

34 T/T CLEVELAND, OHIO
C/o Nguyễn Ngọc Khanh
3130 W. 56th Street
CLEVELAND, OHIO 44102
Tel. (216) 281-4529

35 T/D LOWELL, MA
C/o Nguyễn Ngọc Dũng
270 Wilder St. #2
LOWELL, MA 01851
Tel. (617) 452-1723

36 T/T DORCHESTER, MA
C/o Nguyễn Thanh Tâm
16 Melbourne Street #3
DORCHESTER, MA 02124

37 T/T MAYNARD, MA
C/o Nguyễn Văn Tỷ
10 Walcott Street
MAYNARD, MA 01754
Tl. (617) 897-9519

38 T/T READING, PA
C/o Nguyễn Văn Phước
1821 Perkiomen Ave
READING, PA 19606
Tel. (215) 373-1485

39 T/D ARLINGTON, VA
C/o Nguyễn Hữu Phú
1500N. 12th #9
ARLINGTON, VA 22209
Tel. (703) 525-6139

40 T/T ARLINGTON, VA
C/o Dương Bích Ngọc
601 N. Garfield Street
ARLINGTON, VA 22201
Tel. (703) 243-1732

41 T/T GLENDALE, AZ
C/o Nguyễn Đăng Khanh
3650 W. Bluefield Ave.
GLENDALE, AZ 85308
Tel. (602) 582-2568

42 T/T TEMPE, ARIZONA
C/o Cao Hữu Thế
109 E. Broadway #31
TEMPE, ARIZONA 85282
Tel. (602) 894-9272

43 T/T FORTWORTH, TX
C/o Phạm Văn Trạch
7033 Hallmark Dr. S. #209
FORTWORTH, TX 76134
Tel. (817) 293-2646

44 T/D ARLINGTON, TX
C/o Nguyễn Võ
2120 Foxcroft Lane
ARLINGTON, TEXAS 76014
Tel. (817) 465-0986

45 T/D DALLAS, TEXAS
C/o Nguyễn Lương Hai
2066 Royal Lane #1276
DALLAS, TEXAS 75229
Tel. (214) 484-5855

(46) T/T SAN ANTONIO, TX
C/o Lê Quốc Toàn
1407 Waverly
SAN ANTONIO, TX 78201
Tel. (512) 734-8253

(47) T/D HOUSTON TÂY, TX
C/o Triệu Hòa
1015 Grand Junction
KATY, TEXAS 77450
Tel. (713) 392-6213

(48) T/D HOUSTON TÂY-NAM, TX
C/o Nguyễn Bình
5809 South-West Freeway
HOUSTON, TEXAS 77450
Tel. (713) 663-6161

(49) T/D TỬ THÔNG, TX
Long,Bá,Duy,Thạch,Lan Anh
4250 Sun Meadow
HOUSTON, TEXAS 77072
Tel. (713) 568-4394

(50) T/T MUSCATINE, IOWA
C/o Đinh Trọng Tín
RR^2 Lot 24
North Haven Trailer Court
MUSCATINE, IO 52671
Tel. (319) 264-2187

(51) T/D TULSA, OKLAHOMA
C/o Nguyễn Huê Hùng
2832 South 115th Ave.
TULSA, OKLAHOMA 74129
Tel. (918) 665-8924

(52) T/T HARVEY, LOUISIANA
C/o Nguyễn Văn Đông
1132 Curtis Street
HARVEY, LOUISIANA 70058
Tel. (504) 340-5991

(53) T/D GRETNA, LA
C/o Ứng Văn Bôn
2193 Carol Sue Ave.
GRETNA, LA 70053
Tel . (504) 362-9550

(54) T/T NEW ORLEANS, LA
C/o Nguyễn Văn Bảnh
7700 Butterfield Rd.
NEW ORLEANS, LA 70126
Tel. (504) 246-9373

(55) T/D FLORIDA
C/o Lê Thanh Tùng
3314 W. Louisiana Ave.
TAMPA, FLORIDA 33614
Tel. (813) 870-0902

(56) T/T HAPEVILLE, GA
C/o Võ Hữu Thời
3462 Meadow Rd
HAPEVILLE, GA 30354

(57) T/T SCOTTDALE, GA
C/o Phan Văn Võ
852 Tanner Dr.
SCOTTDALE, GA 30079
Tel. (404) 294-7229

(58) T/T ST. LOUIS, MO
C/o Mrs Ngô Quang Lê
10015 Cloverdale Dr.
ST. LOUIS, MO 63136
Tel. (314) 876-3142

(59) T/T KANEOHE, HI
C/o Nguyễn Văn Chí
47-592 Puapoo Place
KANEOHE, HAWAI 96744
Tel. (808) 239-6916

(60) T/D HONOLULU, HI
C/o Trần Văn Dũ
1720 Huna St. #207
HONOLULU, HAWAI 96817
Tel. (808) 526-1469

MUỐN BIẾT THÊM CHI TIẾT VỀ CÁC BĂNG GIẢNG, BĂNG VIDEO LIÊN QUAN ĐẾN THIỀN ĐỊNH THEO PHÁP LÝ VÔ VI, CŨNG NHƯ MỌI SỰ PHÁT TÂM ẤN TỐNG, ĐÓNG GÓP VÀO QUỸ KINH SÁCH, XIN ĐỀ:

VÔ-VI FRIENDSHIP ASSOCIATION

VÀ GỞI VỀ:

10237 FALCON AVENUE
FOUNTAIN VALLEY, CA. 92707, U.S.A.
TEL: (714) 962-4427; (714) 891-0889; (213) 827-0430